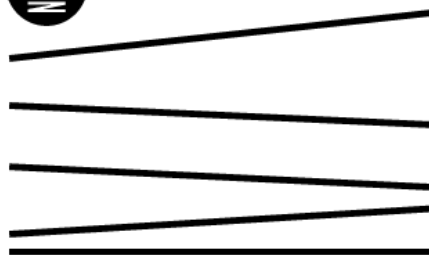

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Touscher, Louis.

Den rette Hylde : Fortælling.

Kjøbenhavn : L. Jordan, 1862

218 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

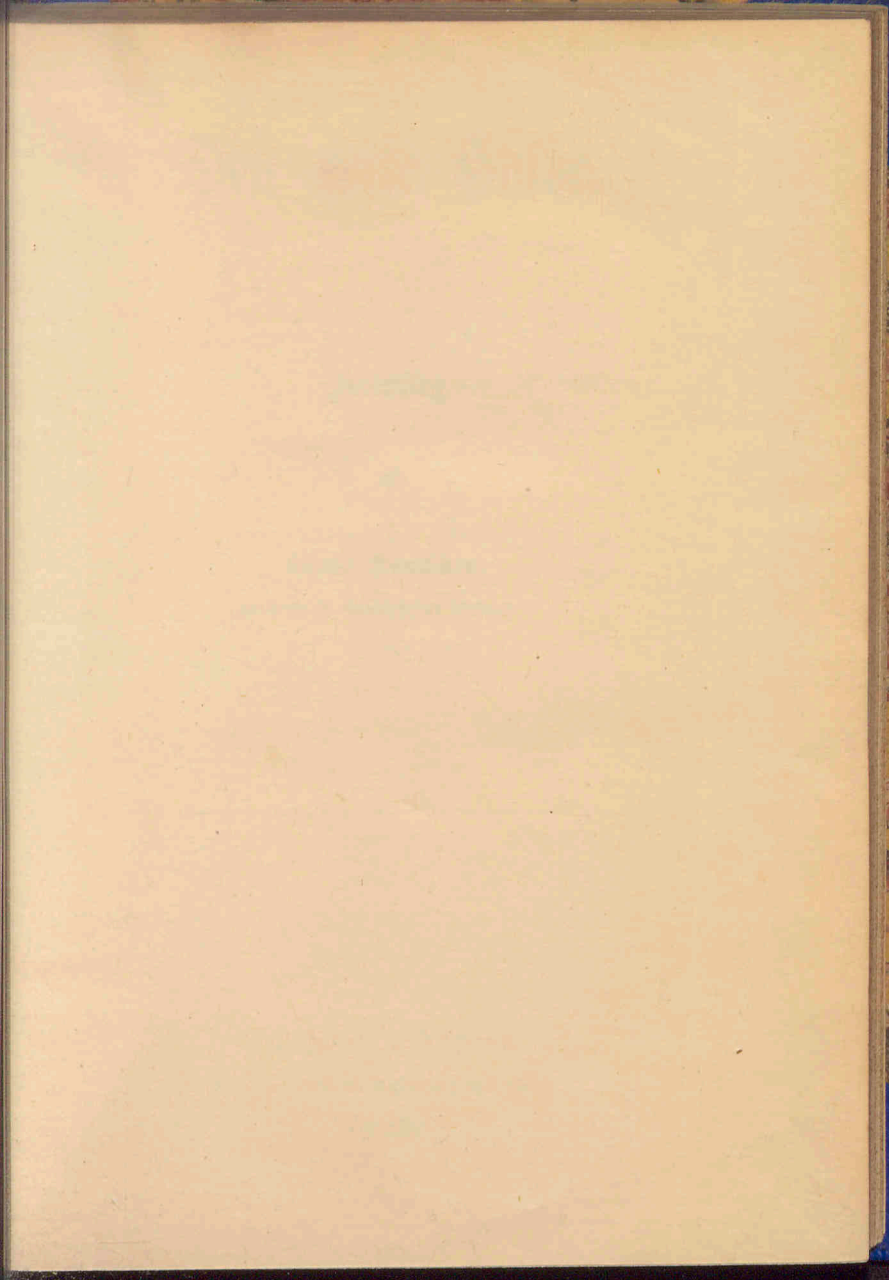
58. - 291. -

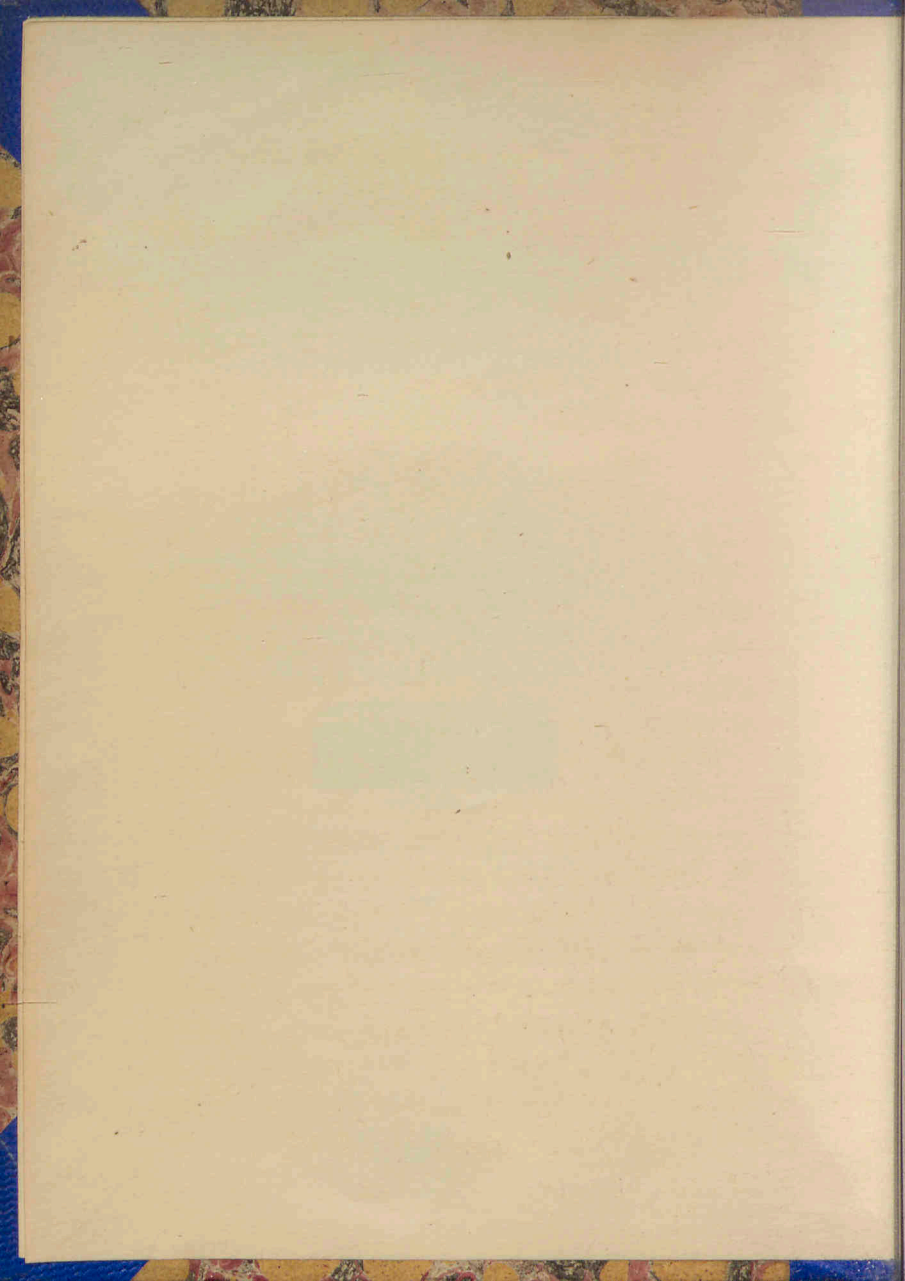
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022885627

Den rette Gylde.

Fortælling

af

Louis Tonscher,

Forsfatter til „Kjøbenhavns Mytterier“.

Forlægger: L. Jordan.

Trykt hos Sally B. Salomon i Kjøbenhavn.

1862.

Forste Capitel.

Der var stort „Reisegilde“ i Vovstræde.

Det var netop i de Aar, da „Reisegilderne“ toge deres betydeligste Opsving og forvandlede sig fra stœiende Tumulter, der vare bedensfte nok til at Bacchus selv kunde have deeltaget i dem uden Frygt for at blive Renegat, til smukke, muntre Feste, hvor Haandværkeren kunde vise, at den Dannelsse, han havde modtaget, var stor nok til at gjøre sig gjældende, selv da, naar Munterheden bevægede sig paa Grændsen af Overgivenhed.

Høit i den rene blaa Luft slagrede det gamle Dannebrog ved Siden af den i Aftensoolen glimrende Krands, og Musikken tonede saa venlig og tiltrækkende hen ad Gaden, at iffe alene Stomagerdrengen, som skulde bringe de forsaalede Støvler hen til den ventende, paa Hofesoffer gaaende Herre, eller Tjenestepigen, som kom op fra Kullekjældereren med den Dug, hendes Herstab skulde bruge til Aftenbordet, forglemte de dem paahvilende Pliqter, for et Dieblit at standse og lytte til National- eller Folkemelodierne, men selv „fine Folk“, Damer

med Silkehatte og Uldtørklæder, og Herrer med hyide Been-
klæder og tykke Randsko, bleve staaende paa Hjørnerne for i et
Par Minutter at lade sig paavirke af den Glæde, hvis Gjen-
lyd svang sig hen over deres Hoveder, og fra flere end een
Sjæl stjal sig det Dufte: „Åh, Hvo der var saa lykkelig
som de!

Og naar man saa de kraftige Stikkelser staae beroppe
imellem Bjælkerne, og med glædestraalende Ansigter hæve de
fyldte Glas for at udbringe Byggherrens eller de tilkommende
Beboeres Staal, saa kunde man ogsaa let fristes til at troe, at
idetmindste her var en Plet, som Sorgen — om end kun for
et Dieblif — maatte flygte fra med sit tilhyllede Afsyn. Men
for det overfladiske Blif synes det jo saaledes næsten overalt
hvor der er Glæde tilstede, og dog er der intet, ikke et eneste
Sted, hvor ikke Sorgen titter frem fra een eller anden Krog,
som for at minde om, at paa Jorden kan der ikke gives nogen
ublandet Glæde.

Det var altsaa ganske i Naturens Orden, at man ogsaa
her, mellem straalende Blifse og smilende Læber traf paa et
Hoved som bøjede sig smertelig imod Jorden, et Dre som syn-
tes døv for den Jubel, som tonede omkring det, en Sjæl som
med Lede drog sig borti fra den Glæde, hvori de Andre
svælgede.

Fjernet fra de Andre og deres Lystighed, ved den modsatte
Ende af Bygningen, sad en ung Mand paa et Stykke tilhugget
Tømmer og støttede tankesfuld det smukke Hoved i den arbeids-
vante Haand. Skjøndt Ansigtstrækkene i Diebliffet syntes

flappede af en vag, ubestemt Længsel, vidnede de dog om ungdommelig Kraft og Sundhed, og naar han en enkelt Gang hævede de store blaa Dine og lod Bliffet svæve hen til Kammeraterne, saa laae der vel en Bemod i dem, som om Alt hvad de mødte var fremmed for den Sjæl, de tjente til Speil, men tillige et saa inderlig godmodigt Udtryk, at man strax sølte sig beroliget for, at det ikke var onde eller hadefulde Tanter som var Skyld i, at han ikke var glad med de Glade.

Men naar de atter sankede sig, lagde der sig en mørkere Skygge over den høie Pande, og Læberne krusede sig af et næsten umærkeligt Smil, som om de ville sige: De Daarer, at de saaledes kunne juble!

Det lod imidlertid til, at ingen af hans Kammerater lagde videre Mærke til hans Misstemning; om det nu kom deraf, at de vare vantede til at see ham affondre sig fra dem, eller fordi de virkelig betragtede ham med en Eigegyldighed, som man — til Væge for hans Hjerte — kun sjældent træffer paa hos Arbeideren, er det ikke let at afgjøre, men der hengik en lang Tid uden at Nogen kastede et Blik hen til ham, endfise forstyrrede ham med et eneste Ord.

Men heller ikke dette syntes at behage ham, og skulde man dømme efter den stedse større Fortrolighed, som malede sig paa hans Ansigt maatte man antage, at han hørte til den egne Slags Mennesker, der fjerne sig fra Andre, mere for at tildrage, end for at unddrage sig deres Opmærksomhed.

Efterhaanden forsvandt imidlertid hans Kammerater, idet de gik ned i Bærelserne, hvor Dagens Lystighed skulde sluttes

med i Dandsen at røre Benene ligesaa lystigt som man havde rørt Hænderne ved Arbeidet, og tilfsdft var der kun een af Arbeiderne tilbage. Saa snart denne saae sig ene, nærmede han sig med det endnu fyldte Glas til den Siddende, som han forstyrrede i Grublerierne ved et Slag paa Skulderen og Indbydelsen: „Der, tom dog ogsaa Du et Glas paa de ubekjendte Beboeres Velgaaende!“

„Nei, Jakob,“ svarede han og reiste sig, „Du veed, at Sligt behager mig ikke, mine Interesser ere langt fjernede baade fra Viin, Sang og Dands.“

„Jeg veed det nok,“ sagde Forstyrteren; „men jeg veed ogsaa, at man ofte kan deeltage i Det, som ikke interesserer En selv, kun for ikke ved at vise Modbydelighed at gjøre et Skaar i Andres Glæde. Du kan troe, selv Den, som glæder sig mest ved et godt Glas Viin, ved en munter Sang eller en Springom efter en forstemt Violin, selv Den søler sin Glæde forstyrret, naar han seer en af sine Jevnlige kaste Brag paa denne Glæde, fordi det lader ham ane, at der maa gives større Glæder, som denne En foretrækker, og som ere ubekjendte for Den, der lader sig nøie med disse, og Menneffets Glæde er aldrig fuldkommen saalænge det hviffes ham i Dret: Du er en Nar, som kan finde Glæde i noget saa ringe. — Og hvad kan berettigge Dig til, bestændigt ved Dine Miner at tilhviſſe os Alle dette? Naar Du kommer til vore Lystigheder, hvoraſ Livet ikke giver os saamange, at vi kunne ønske dem bestaarne, saa bør Du ikke ved et suurt Ansigt give vor Glæde Tæt under Dret.“

„Du har Ret,“ erkjendte den Til'alte, „og for at vise Dig

hvor sande jeg finder Dine Ord, vil jeg ogsaa forlade dette Sted, hvor jeg dog maa føle, jeg ikke har hjemme."

"Det var ikke saaledes meent," forstikkrede Jakob bevæget, og rækkede godmodig Haanden frem imod ham; "Du veed nok, Alexander, at det mindst af Alle kunde falde mig ind, at finde Dig oversflødig i vor Kreds, det er jo tvertimod fordi, jeg ikke kan lide at see Dig ligesom at staae udenfor den, at jeg bebrejder Dig Dit egne Væsen."

"Jeg kan ikke træde ind i den," svarede Alexander bestemt, "og derfor vil jeg sjerne mig saa langt fra den, at man ikke let skal tage Forargelse af, at jeg staaer udenfor."

"Du vil altsaa gaae?"

"Ja!"

"Vel, min Broder, saa gaaer jeg med," sagde Jakob rolig, satte Glasset fra sig og tog sin Frakke ned fra et Bøm for at tage den paa.

"Hvorfor det?" spurgte Alexander med en paatagen forundret Mine, skjønt der laae Noget i hans Stemme som vidnede om, at han folte sig smigret ved denne Beslutning af hans Ven. "Du pleier jo dog, om just ikke at glæde, saa dog idet mindste at more Dig ved disse Gilder, og det er langt fra, at jeg kan ønske at berøve Dig nogen Dymuntring, det er jo tvertimod for det Mødsattes Skyld, at jeg vil sjerne mig."

"Naa! saa Du troer jeg kan more mig, naar jeg veed, min eneste Ven sjøffer alene omkring i Gaderne med et Ansigt som en Vedemand og et Hjerte som en Rigsdalers-Ligvogn," svarede Jakob i en noget fortrædelig Tone. "Ja, Du har nu i

det Hele nogle smukke Begreber om Dine Medmenneſter og deres Følelſer. Dog, maa man bære over med Dig, for Du lider af Dm, og det gjør Dig mørk i Humeuret."

„Af Dm?" ſpurgte Alexander og betragtede ſin Ven med et forundret Blik.

„Ja iſær af een ſtor En," vedblev Jakob; „men det ſik endda at være det ſamme, for det er Tilfælde med de fleſte Menneſter, naar Du kun havde Willie og Kraft til at ſørge for, at den ikke vører Dig over Hovedet."

„Jeg forſtaaer Dig ikke," forſikkrede Alexander med en dunkel Anelſe om, at Reifegilbet allerede begyndte at virke paa Bennen.

„Naa, da ſkal Du min Sandten nok komme til at forſtaa mig, thi jeg ſeer nok, det er paa den høie Tid at tage Dig under en alvorlig Cuur. Men kom nu og lad os gaae, forinden de Andre blive opmærkſomme paa at ville deſertere, og maaſte ved Drillerier forhindre os deri."

De gik hen ad den overſte Etage indtil de naaede Nedgangen i en af Bygningens Sidesloie, og kom ſaaledes ned paa Gaden uden at blive bemærkede af deres Kammerater.

„Skulle vi gaae hjem?" ſpurgte Jakob.

„Nei, jeg er ikke i en Stemning, ſom jeg har Vlyſt til at viſe mine Kjære," ſvarede Alexander. „Aftenen er ſaa ſmuk; vil Du ſom jeg, gaae vi en Tour udenfor Porten."

„Gjerne! Det er maaſtee ogſaa det Bedſte, for naar vi ſaa dreie om ad en af de forſte Stier, ſaa kan jeg tale uforſtyrret med Dig."

„Hvad har Du da paa Samvittigheden, siden Du frygter for at forstyrres?“

„Jeg? Aldeles Intet,“ forsikkrede Jakob; „men jeg skal jo curere Dig for Dm, og saa er det altid bedst, at Læge og Patient ere ene med hinanden.“

„Hvad er det for nogen Passiar? sprugte Alexander halv gnaven, „jeg er saagu ikke oplagt til at spøge iaften, og anmoder Dig derfor om at tale uden Billeder.“

„Hvor gjerne jeg end vilde s ie Dig, saa kan jeg dog ikke i dette Dieblis, for jeg kan virkelig ikke finde noget andet Udtryk end dette „Billede“, som Du kalder det, til at betegne, hvad der fattes Dig; thi det som g r Dig mørk og forstemt hvor Andre finde Glæde, det som fjerner Dig fra Deres Nærhed, hos hvem Du naturligt skulde søge Dit Selvfab, det, som allerede i Dit toogtyvende Aar g r Dig træet og kj d af et Liv, som Du forresten, — sund og kraftig, elsket af Dine Nærmeste og afholdt af Dine Ege og Foresatte — burde see i det skj neste Lys, det er ene og alene en ford mt Dm, som Tusiude foruden Dig lide af i en større eller mindre Grad, men som det altid er nødvendigt at rive ud med en kraftig Haand, naar den ikke skal fort ere og tilintetgjøre et heelt Liv.“

„Jeg er affurat ligesaa flog som da Du begyndte,“ forsikkrede Alexander, der nu begyndte at nære alvorlig Mistanke om, at Bygherrens Viintapper havde forsømt at opfylde den Pligt, i hvis Efterlevelse Viintapperne ellers pleie at være saa strenge, den, at spæde Vinen i en tilstrækkelig Grad.

„Da vil Du snart forstaae mig,“ vedblev Jakob i sin rolige

Tone; „men hvem har Lyst til at høre en Gaade, naar de iforveien kjende Opøsningen. Vil jeg have Dig til at nyde Suppen, — og det er netop den, Du skal have godt af, saa maa jeg lade Bollen blive liggende paa Bunden indtil sidst; thi sit Du først Bollen, lod Du Suppen blive staaende."

„Hør Jakob, Du trætter mig."

„Naa, saa vil jeg da give Dig een af Bollerne, sige Dig, at den Drm, som tærer paa Dit friske Liv og suger Blodet af Dit Hjerte, det er den Tanke, at Du — som de gamle Kjaelinger sige — ikke er kommet paa Din rette Hylde. Du troer, at være skabt til noget ganske anderledes forstræffeligt Stort, end til for Diebliffet at være en dristig Muursvend, og med Tiden at blive en agtet Haandværksmester. Har jeg taget Feil? Kan Du nægte, at det er den Drm som gnaver Dig?"

Og han fæstede et gjennemtrængende og bekymret Blik paa Bennen, som uvilkaarlig slog Bliffet mod Jorden.

„Nu, Du svarer ikke?" trængte Jakob paa.

„Du har ikke taget Feil," svarede Bennen tøvende og betænksum, men som om denne første Bekjendelse havde løsnet Tungen paa ham, vedblev han: „men hverken indseer jeg, hvorledes denne Drm, som Du kalder den, kan blive saa farlig for mig, som Du synes at antage, eller hvorledes Du kan curere mig for den. At jeg bærer den ved mit Hjerte, og at den nager derpaa, det tilstaaer jeg; men er det at undres over, at Den, som føler hos sig selv, at han er skabt til noget Hoiere, men som er sat i en Stilling, der som et Jernbaand fængsler de Binger, han længes efter at udfolde, at han føler sig ulyske-

lig i denne Stilling og bestandig grubler over, om det ikke er muligt at sprænge dette Baand?"

„Nys bebrejdede Du mig, at jeg talede i Billeder, og nu rykker Du selv i Marken med et heelt Billedgalleri," svarede Jakob med et næsten sarkastisk Smil; „men jeg skal dog søge at gaae ind paa Din poetiske Tankeflugt, for saameget deslettere at kunde lede den. Seer Du, før jeg kan indbømme, at der er det mindste Sande i Dine Ord, maa Du først overbevise mig om, at Du virkelig er i Besiddelse af de Egenheder, som Du i Dine Ord saa ligefrem forudsætter at finde hos Dig. — At den, som virkelig er stabt til noget Hoiere, længes efter at naae det, er naturligt; men hvor ere Beviserne for at Du er stabt til noget Hoiere? At den som føler et Jernbaand omkring Bingerne, onsker at sprænge det, er ogsaa naturligt, men hvor ere Beviserne for at Du har Binger? Og selv om begge disse Betingelser ere tilfælde hos Dig, — hvad Du jo rigtignok først maa overbevise mig om, — har Du da nogen Sikkerhed for, eller ideimindste Noget som kan varsele Dig, at Dine Binger, naar Du sprænger Baandet, ere stærke nok til at hæve Dig op til det „Hoiere," som Du troer at være stabt for?"

„At jeg er stabt for noget Hoiere, det siger min Følelse, min Instinct mig," forsikrede Alexander, „ikke en Tanke bevæger sig i mit Indre, uden at den peger hen derimod, ikke en Følelse bevæger sig i mit Indre, uden at den tager den samme Retning. At jeg har Bingerne, det troede jeg, Du allerede selv havde opdaget, da jeg ofte har udsøldet dem saameget som Baandet vilde tillade, og sjøndt det kun var lidt, har de dog hævet

mig over alle mine Kammerater; ikke en Eneste af dem, med Undtagelse af Dig" — et „Maasfee" brændte ham paa Læberne, men han slugte det, — „har formaaet at følge mig. Om de ere stærke nok til at høre mig saa høit som jeg attraaer, det veed jeg ikke, men jeg veed, at Kræfterne udvikle sig kun ved Brugen af dem, og altsaa, at naar jeg først kommer til at bruge dem, saa ville de ogsaa nok udvikles."

„Ei, det gaaer jo som en Kæp i et Hjul," lød det fra Jakob i en halv spøgende Tone, medens han dog paa samme Tid undertrykkede et medfølgende Suk, vare kun Bevøiserne ligesaa klare, som de ere dristigt fremsatte; men det forekommer mig, at det styrter dem paa indre Kraft. Det er lutter Sæbefugler, store, lyse, glimrende, men skjøre og tomme. Skal man dømme efter hvad Tanker og Følelser saaledes foresnatter Een, naar man uden Tøile lader dem ride paa deres Kjøphest, saa kan jeg forsikre Dig, at der imellem alle Kjøbenhavns Spækhøkere, som ved Mynstringen gjør høire om istedetfor venstre om, ikke findes en Eneste uden at hans Tanker og Følelser tilfuger ham, at han idetmindste var bleven General om ikke Feltmarschall, naar han bare var kommet „paa sin rette Hylde." Det var den samme Følelse som bragte Frøen til at prøve paa at blive Dre, og Koen til at ville flyve som en Sommerfugl. — Vel sandt, Du har havt Binger nok til, at høre Dig over Dine Kammerater, forsaavidt som der virkelig behøves Binger for at kunne samle nogle Tanker og Rum til en Vise ved et Rejsegilde eller Sligt; men ogsaa Flyveskisten har et Slags Binger, den er en Fugl iblandt Fiskene; men fordi

den kan hæve sig over Bandspeilet medens Haien eller Delfinen maa blive under det, derfor er den dog ingen Drn, men vil altid blive en Fisk iblandt Fuglene, og troe Du mig, Du vil være bedre tjent med at være en Fugl iblandt Murerne, end en Fisk iblandt Poeterne. Hvad nu Kræfterne angaae, saa er det vel sandt, at de udvikles ved at bruges; men naar den gamle Struds døer, da har den i et heelt langt Liv øvet Vingernes Kræfter for at udvikle dem, og dog kunde den paa sin Dødsdag ikke flyve en Tomme høiere end i sin Ungdom, og om den saa havde øvet dem i tusinde Aar, var den dog aldrig kommet til at flyve op imod Skyerne."

"Det var altsaa for at haane mine Følelser, at Du vilde have mig til at udtale dem," sagde Alexander krænket.

"Det er en uretsfærdig Bestyrdning," forsikrede hans Ven, og det var og er langt fra mine Tanker at haane Dine, eller noget Menneſtes Følelser; men naar jeg vil have Dig til at forvise saadanne af dem, som jeg indseer ville skade Dig, da kan det ikke skee ved at rose og ophøie dem, men kun ved at vise Dig hvorledes de tage sig ud for Andres Blikke. At Du vilde føle Dig stødt over mine Ytringer, det vidste jeg isorveien, thi uagtet Menneſtene altid fordrer, deres Benner skulde raade dem til det Bedste, blive de dog fornærmede, saasnart Raadet ikke er overeensstemmende med deres egne Duffer og Tilbøieligheder; men denne Forvisning kan dog ikke afholde mig fra at vise Dig Faren, selv om Dit Uvenſkab skulde være Konnen fordi jeg er oprigtig Ven nok til ikke at smigre Dine Indbildninger. Vil Du saa med aabne Dine styrte Dig i den Afgrund, jeg ikke

har Kræfter nok til at holde Dig tilbage fra, saa er Skylden ikke min."

"Jeg veed det, Jakob; jeg veed det," sagde Alexander for-
mildet og rækkede Bennen sin Haand, „jeg tvivler ikke om, at
Du er saa trofast en Ven, som det vel er mig muligt at finde,
og beder Dig derfor at tilgive mig mit heftige Udbrud, der
langt fra ikke var Følgen af nogen Misffendelse, men kun af
den irritable Stemning, hvori jeg er i aften, og som vækker den
Tro hos mig, at jeg netop nu staaer ved et Vendepunkt i mit
Liv. — Nu, jeg føler paa Dit Haandtryk, at vi atter ere de
gamle Venner, og lad os derfor i Forening med Alvor drøfte
den Sag, som nu er kommen paa Bane. Maaſkee jeg feiler,
og staaer det i Din Magt at overbevise mig derom, vil jeg
være taknemmelig derfor, men det var vel heller ikke umuligt,
at det netop er Dig som feiler i Dine Anstuelser, saa at Du
maa give mig Ret, og vil derved styrke en Beslutning, som
længe har arbeidet i mit Inre, og som jeg agter netop nu at
sætte i Udførelse."

"Det er jo en heel Udfordring til en Meningskamp", svarede Jakob smilende, „og paa gammel Ridderviis optager jeg den tilfasteede Handske og bestemmer Betingelserne; men vogt Dig, thi jeg føler mig stærk. Mine Betingelser ere, at vi lade Sandheden rykke frem fra begge Sider, uden Biffier, Pandser eller Plade; den skal være saa nogen, som om den kun havde Udbyttet af en Bandeuuractie at flæde sig for; dernæst, at vi kun bruge ærlige Vaaben; den Første som affkyder en giftig Piiil, erkjender derved sin Svaghed; og endelig, at Ingen

Frybber i Skjul bag de enkelte Ord, men holder sig paa Mletten, indtil han seirer eller falder."

"Jeg antager Betingelserne," svarede Alexander, idet han — skjøndt uheldig — søgte at slaae over i Bennens lette Tone; „men lad os saa vælge en Kampplads, hvor vi ere sikke paa ikke at blive forstyrrede af mødende Venner. Jeg troer, Veien ud imod Kirkegaardene vil være temmelig sikker i den Henseende, thi vore Bekjendte holde mere af at besøge de Levende end de Døde. Lad os vælge den."

"Gjerne. Jeg finder endogsaa Kamppladsen heldig valgt, i Tilfælde, jeg skulde komme til at begrave Din omtalte Beslutning, om hvis Natur jeg har en Anelse."

"Det frygter jeg ikke for," meente Alexander, „og for at bevise det, vil jeg gjøre det første Udsalb. To af mine Spørgsmaal har Du ikke besvaret, nemlig: hvorledes den Tanke, Du angriber hos mig, kan blive mig saa farlig, som Du siger, og hvorledes Du troer at kunne curere mig for den?"

"Nei, stop lidt Fa'ermin!" raabte Jakob istedetfor at svare, „der giver Du allerede Dine sidste Ord Hjælm og Bisir. Du har tilstaaet, at Tanken allerede har født en Beslutning hos Dig, og det er derfor rigtigere, at den selv rykker i Marken og ikke sender sin Stamsfader. Det er bedre at slaae Beslutningen selv ihjel, istedetfor de Tanker, som have født den. Den var istand til at overleve dem og gjøre uholdelig Skade."

"Beslutningen?" spurgte Alexander nglende.

"Du rødmer ved Tanken om den," vedblev Jakob alvorligere, „og det er intet godt Tegn, thi den Beslutning, som en

Mand føler Undseelse ved at udtale, bør han aldrig tænke paa at udføre."

"Du misforstaaer min Bevægelse," forsikrede Alexander med Selsølelse. „jeg har aldrig fattet en Beslutning, som jeg havde Grund til at røbe over; men jeg kjenner Dine Ansuelser og føler derfor en Slags Forlegenhed ved at udtale Tanker og Forsæt, som Du maaffee vil finde latterlige, medens jeg knytter hele mit Fremtidshaab til dem."

"Saa forjag Du kun Din Forlegenhed, for ere de latterlige, vil Du snart selv belee dem; men jeg aner og frygter, Du langt snarere vil komme til at begræde dem."

"Hvilken Høitidelighed! Det er jo, som om jeg var truet af de største Ulykker."

"Det vil snart vise sig," meente Jakob. „Frem med Beslutningen, af med Bisiret, og vi ville see!"

"Nu, min Ven; naar Du absolut vil have et fuldstændigt Skriftemaal, saa vil jeg da ogsaa afgive det," vedblev Alexander, idet han søgte at antage saa let en Tone som muligt, medens der dog i hele hans Væsen laae Noget, som vidnede om en piinlig Forlegenhed; men som om han med Magt vilde gjøre Ende paa den, tilføiede han hurtigt: „Jeg har besluttet at, — at nedlægge Professionen og bryde mig en ny Vane."

"Ha, tænkte jeg det ikke nok!" raabte Vennen med et uvilkaarlig, smerteligt Udtryk. „Er Du da grebet af et complet Banvid?"

Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke finder, at mine Ord berettiger Dig til," vedblev den Adspurgte mere fattet. „Jeg er

ved en Faders Magtsprog kastet ind i en Stilling, som ikke opfylder Betingelserne for min Lykke; medens min Sjæl stræber efter noget Høiere, medens mine Tanter med en unævnelig Magt stræbe hen efter at vugge sig i venlige, opløstende Drømme, driver min ulyksalige Livsstilling mig til det mest aandeløse, materielle Arbejde; medens min Attraa er til at opføre lustige Paladser for den menneskelige Sjæl, er jeg tvunget til at føie Steen til Steen for at opføre Rønner for deres Legemer, og nu, da jeg endelig har baaret Slavelænten saalænge, at jeg har samlet Nød til at kunne bortkaste den og dog leve uden Nød, indtil jeg har faaet et af de Arbejder særdivgt, som min hele Sjæl omfatter, nu spørger man, om jeg er vanvittig, siden jeg ikke vil vedblive at bære Lænten. — Man stillede engang Barnet, den villieløse Duffe, hen paa en Hylde; men nu, da Barnet er blevet Mand, den villieløse Duffe et tænkende Væsen, som føler Hylben for lav og snever til sin Udvikling, og derfor vil søge hen paa sin rette Hylde, nu spørger man, om han er bleven vanvittig, siden han ikke vil blive paa den urette Hylde, men vil søge hen paa den rette. — Naar Planten ikke længere finder tilstrækkelig Næring i den Potte, hvor man engang satte den, saa flytter man den over i en større, eller vel endogsaa ud i den store Have; men Menneket, denne Plante, som ubetænksomme Forældre ofte give en Plads, der er alt for snever for dens Væxt og Udvikling, det skal for stedse blive indenfor de snevre Grændser, som tilsidst ville bringe det til at visne og døe, og naar det fordrer større Plads for ikke at døe, saa spørger man om det er vanvittigt!

Jakob forblev taus et Dieblis, efter at hans Ven havde udtalt, som for at forviſſe ſig om, at han ikke havde mere at ſige; det joviale Smil var veget bort fra hans Læber og aſtoſt af en dyb, næſten ſmertelig Alvor, og det var med ſynlig Bevægelse, at han endelig udbrod:

„Min arme Ven! vel troede jeg Dig ſyg, men jeg tænkte rigtignok ikke, at Sygdommen allerede havde en ſaadan Magt over Dig, ſom dette Feberudbrud vidner om. Afbryd mig ikke, Alexander! Rolig og alvorlig lyttede jeg til Dine Ord, og jeg fordrer nu, at Du, ſaavidt det er Dig muligt, med ſamme Ro- lighed og Alvor mærker Dig mine, og jo mindre de ſtemme overeens med Dine Forhaabninger, jo alvorligere bør Du overveie dem.“

„Det ſkal jeg,“ lovede Alexander, dog med et Spor af Utaalmodighed.

„Du bebrejder Din afdøde Fader, at han ved et Magtsprog kaſtede Dig ind i en Livsſtilling, hvor Du ikke kan finde Lykke,“ vedblev Jakob, „men har Du da ganſte forglemt, at denne Fader i ſin Ungdom havde kaſtet ſig ind i netop den ſamme Stilling, ſom Du nu vil ſtræbe hen imod, og at han kun fandt Miſkjendſe, Sorg og Kummer i den, ſaa at det var en ſand Forløsning for ham, da han ad Omveie endelig opnaaede et lille Embede, hvorved han til Nød og Næppe kunde brødføde ſig og Sine, og at han i ſine ſidſte Dage, nedboiet af Nærings- ſorg og Belymring, bebreidede ſig at have brugt ſin Ungdom til at ſtabe gylbne Drømmebilleder, iſtebeſfor til en praktiſk Virkſomhed, og at det netop var for at unddrage Dig en lig-

nende Skjæbne, at han lod Dig lære det Haandværk, Du nu vil bortkaste for en tom Drømmeverden?"

„Det har jeg ikke forglemmt," svarede Alexander fort; „men i min Faders Ungdom ringeagtede og tilfidsatte man netop den Birkjomhed, som man nu paastjønner og hædrer.“

„Ja, paastjønner med sagre Ord, naar de bede om Brød, hædrer med en kostbar Begravelse, naar de ere døde af Sult," svarede Jakob med Bitterhed. „Du beller Dig over at maatte bygge Rønner af Steen, medens Du længes efter at bygge Paladser af Tanker, men forglemmer, at Rønnerne med Tæthed forvandle sig til alle Livets Nødtørstigheder for Dig og Dine Kjære, medens Paladserne — forudsat, at Du virkelig formaaede at opføre saadanne, — maaskee aldrig ville finde Kjøbere. Du spørger, om det er Banvid at bortkaste Slavelænken, naar Du er sikkret saalænge, indtil Du kan bane Dig en ny Vej; aa nei! naar Du kan beregne, hvortil længe det kan vare, inden denne nye Vej er aaben for Dig, og har Visshed for, at det nogenfinde vil skee; men kan Du ikke løse denne Opgave, har Du ikke denne Visshed, saa er det Banvid. Du spørger, om den villieløse Duffe, man har stillet hen paa en forkeert Hylde, skal blive der, naar den føler, at den er bleven til Menneſte; aa nei! men naar den i Følelse af at være Menneſte troer at have Seraphvinger, saa at den i et Nu kan svinge sig op paa den høieste Hylde, istedetfor saa smaat at liste sig fremad og prøve paa at flyve, da er det Banvid, et Banvid, der atter forvandler den til en villieløs Duffe, som kun falder ned af Hylben og knækker sin Hals.“

„Altsaa," afbrød Alexander ham med indødt Harm, „bliver summa summarum af alle Dine dybsindige Bemærkninger, at Enhver skal blive paa den Hylde, paa hvilken Vilkaarligheden eller Tilfældet har sat ham?"

„Nei, der er Du lidt for hurtig i at drage en Slutning," vedblev Jakob med usorstyrret Rolighed, „det er ikke min Mening, hvad Du ogsaa ret strax skal erfare. Men Du har brugt endnu et Billede, og Du maa tillade mig at betragte dem alle, især da netop dette sidste Billede betegner hvad jeg har at raade. Du anførte, at naar Planten ikke mere fandt tilstrækkelig Næring i den Potte, hvori man engang havde sat den, saa flyttede man den over i en større, eller satte den endogsaa ud i hele den store Have. Ja, det gjør man, og det Samme bør lignelsesvis ogsaa gøres ved det Menneſte, som vilde sygne og hendøe indenfor den snævre Begrændsning, som engang var det givet; men ved en saadan Omplantning river man ikke Planten op med et voldsomt Ryk og piller al den gamle Jord bort fra Rødderne, tværtimod: man løsner omhyggelig Jorden langs med dens Begrændsning, og i uadskillelig Forbindelse med den Jord, hvori den er opvokset, sætter man den ud i fri Vand, for at Rødderne efterhaanden — mærk vel: efterhaanden! — som de udvisses og styrkes kunne klamre sig fast i den nye Jord og med Tiden drage Næring af den."

„Hvis jeg forstaaer Dig ret, er Din Mening altsaa den, at jeg for det Første skulde blive i den gamle Jord, det vil sige Muurhaandværket, og først senere, efterhaanden strække Rødderne ud i den fri Jord, det vil sige Digterverdenen?"

„Ja, netop!”

„Hvilken latterlig Idee! Jeg skulde vel altsaa staae med Muursteen i Haanden og Pennen bag Dret, for verelviis at bruge begge Dele?”

„Na ja, hvorfor ikke? Naar man er gal nok til det Ene, kan man vel ogsaa være det til det Andet,” meente Jakob lidt stødt, „dog var det just ikke mine Tanker; men det forekommer mig, at naar Din Eyst til Skribentvirksomheden virkelig er saa stor, som Du siger, saa maatte Du om Aftenen, naar det alvorligere Arbejde er tilendebragt, kunne ofre et Par Timers Tid dertil, og naar Du derved er bleven overbevist om, først at Du har Kraft og Udholdenhed nok til at arbejde Dig frem paa den Vej, og dernæst at Dine poetiske Bygninger virkelig lade sig forvandle til klingende Mynt; — thi man være nu saa poetisk, som man være vil, saa bliver det dog en af Hovedbetingelserne for at holde Poesien vedlige, — naar Du saaledes først har vundet denne Overbeviisning, saa er det tidsnok at kaste Brag paa det Haandværk, som hidtil har været tilstræffeligt nok til ikke alene at føde Dig og Dine, men efter Dine egne Ord endogsaa til at sikkre Dig imod Nød i en længere Tid. Jeg har Intet imod, at Du vil arbejde Dig op, prøv derpaa; men det, at Du strax vil flyve, det ængster mig. Selv Sommerfuglen, som dog er skabt til at slagre om i Luften, flyver ikke strax, naar den kommer ud af Puppen, men sidder længe stille og over Bingerne, for den svinger sig iveiret.”

„Dit Raisonnement klinger unægtelig meget fornuftigt,” svarede Alexander næsten haanligt; „men man hører dog strax,

at Du taler om Noget, som Du ikke forstaaer. Hvorledes kan Du troe det muligt, efter hele Dagen at have beskæftiget sig med det meest aandssløvende Arbeide, at man saa om Aftenen skulde kunde arbejde med Aanden?"

„Det er nu anden Gang i Løbet af vor Samtale, at Du beskylder Dit Arbeide for at være aandssløvende; men jeg kan ikke indrømme Rigtigheden af Din Paastand. Var det Tilfældet med Dit, maatte det vel ogsaa være det med mit Arbeide, thi jeg kan ikke indsee, at det er mere aandssvækkende at tilhugge et Stykke Tømmer end at opføre en Muur, men ivertimod forekommer det mig, at mit Arbeide føder mangen smuk Tanke, thi for mit indre Øie seer jeg altid de Boliger befolkede, som jeg opfører, og denne Befolkning beskæftiger baade mine Tanter og Sølelser, jeg seer dem undertiden glæde sig og juble, men ofte seer jeg ogsaa Sorgen træde ind til dem og fordre sin Tribut af Taarer, og det er ikke een, men mange, mange Generationer, som saaledes bevæge sig forbi mit Blik; jeg seer Mennesker fødes og modtages med Fryd i det pæne nye Huus, seer dem tilbringe en lykkelig Barndom i det smilende Hjem, men Skjæbnen kaster dem ud i Verden, og først efter hele Rækker af Aar vende de tilbage, det pæne Huus er af Tiden forvandlet til en simpel Baaning, og de glade lykkelige Børn til gamle, nedbrøiede og syge Mennesker, som med Beemod og Taarer betragte de Steder, hvor de engang følte sig omsvævede af Ungdommens gylbne Drømme, og hvor maaskee atter om et halvhundrede Aar deres egne Børn skulde træde ind, endnu svagere og fattigere, thi Aarene have imidlertid forvandlet det pæne Huus

til en Kønne, hvor kun Armod og Elendighed søge sig et Hjem. Seer Du, saadanne Tanter arbejde uafbrudt i mit Hoved, medens jeg bruger Dre og Vinkel, og naar Haandens Gjerning er fuldbragt, føler jeg aldrig min Aand svækket eller nedbrudt. Det samme maa vel være Tilfælde med Dig, og det i en endnu høiere Grad, siden Du svælger i Poesie, medens jeg kun bruger den som Krydderi paa mine simple aandelige Maaltider. Velan! saa tag om Aftenen og nedskriv de Eventyr, som Steen og Rask have fortalt Dig i Løbet af Dagen, og udbred dem iblandt Dine Vige, som ville forstaae Dig og lære, ogsaa selv under deres physiske Arbejder, at lytte til det Meget, som de døde Gjensstande ere villige til at fortælle."

"Jeg ønskede dog nok at skabe mig en høiere Væserfreds end den, jeg kan finde imellem Murere og Tømrere," anmærkede Alexander i en endnu haanligere Tone.

"Det vil jeg gjerne troe," svarede Jakob, ikke uden Bitterhed; "thi Du vil, som Alle, helst tjene dem, som bedst kunne undvære Din Tjeneste. Du vil søge Dig en Væserfreds blandt de Lærde, som med Haan ville belee Dine Bestræbelser, iblandt de Fornemme, som med Foragt ville betragte den simple Mand, der vil troe at kunne skabe dem en Underholdning, iblandt de Rige, som kunne forstaae sig de bedste og ypperste Frembringelser i denne Retning; men de Fattige, den simple Mand, der trænger meest til en Nydelse, som hans Aand er istand til at opfatte, som ikke har Raad til at købe sine aandelige Glæder i dyre Domme, og hvis Sjæl efter Dagens Arbejde og Slid, Sorg og Betyrning mest trænger til at forfriskes og husvales,

for ham vil hverken Du eller nogen Anden arbejde; han skal lade sig noie enten med religiøse Piecer, der mere forvirre og irrette end oplyse og forfriske, eller med tørre Afhandlinger, som snarere losse Sønnen til hans Dine end vække et tankefuldere Liv hos ham. Og det er ikke til at undres over; thi hvorledes skulle vel I Herrer Poeter, som alle stræbe efter Glans og Hæder, en Indbydelse til de Stores Gilder eller et Ordensbaand af en Fyrstehaand, hvorledes skulle I kunne lade Eder noie med et taknemmeligt Smil paa den Fattiges Læber, eller et hjærtligt Tryk af Haandværkerens Haand? — Dog, afbrød han sig selv, „det kan være mig ligegyldigt, hvem Du vil lyssaliggjøre med Din høiere Virksomhed, det eneste Vigtige for mig er, at Du vel betænker Dig og erindrer, hvormange for Dig, have styrtet sig selv i Ulykke ved saadanne og lignende Forsøg, idet de forsliddt ere komne til Erkjendelse af, at den rette Hylde for dem netop var den, de havde saamegen Hast med at forlade.“

„Det veed jeg nok,“ svarede Alexander i en Tone, som tydelig sagde, at han ønskede en Ende paa denne Samtale; „men med Størstedelen af dem gif det saa, fordi de vare svagfædede, manglede Kraft til at bekæmpe de Vanstieligheder, der i Begyndelsen optaarne sig paa denne Vej, ligesom paa enhver anden.“

„Men netop denne Kraft, den er det, jeg vil have, Du først skal komme til en sand — ikke en falsk eller indbildt — Overbevisning om at besidde,“ vedblev hans Ven med Energi. „Ogsaa paa mig gnaver den samme Drm, som ødelægger

saamange Menneffers Tilfredshed og Liv, ogsaa jeg er smittet af den Tanke: at være skabt til noget Hoiere, at være paa den urette Hylde; men jeg bygger min Fremtid paa den Grund, jeg engang besidder, og hvis Fasthed jeg kjender. Du veed, jeg tragter efter at blive Architect, og ogsaa jeg kunde opgive min Profession for hurtigere at naae mit Maal; men omendskjondt Mange have raadet mig dertil, kan jeg dog ikke bekvemme mig til at gjøre det, thi jeg mangler endnu Visshed for, at jeg virkelig kan blive Noget som Architect, og derfor beholder jeg min Profession som en sikker Fæstning i Ryggen, saa at jeg uden at blues og uden Anger kan trække mig tilbage til den, hvis den paabegyndte Kamp mislykkedes for mig; opgav jeg derimod denne Fæstning, og mine Fremtidsplaner led et Nederlag, da formaaede jeg kun under Idmyggelse at indtage min gamle Plads, hvor jeg maatte søge den samme Stilling, som jeg forlod maaskee for flere Aar siden, hvilke Aar altsaa vare tabte for mig, og — maaskee jeg ikke engang kunde erholde den. En lignende Fremgangsmaade er det, jeg vil raade Dig at benytte, saafremt Du virkelig ikke formaaer ganske at rive Armen bort fra Dit Hjerte; og hvorvidt tør jeg nu haabe denne Frugt af mine Bestræbelser?"

"Skal vi gaae derind, eller skal vi vende om?" spurgte Alexander istedetfor at svare, idet han standsede udenfor Alsfjents Kirkegaarden.

Jakob syntes at komme lidt i Forlegenhed ved dette ligegyldige Spørgsmaal, der laae saa himmelvidt fra de alvorlige Tanker, hvormed han var beskæftiget; han fastede et sorgmodigt Blik

paa Bennens ubevægelige Træk og svarede sagte „lad os gaae ind, thi nu er det mig, som mangler Lyst til at søge Hjemmet.“

Tause gjennemvandre Bennerne flere af Hovedgangene i dette nydelige Anlæg, som let kan føde den Bessyldning mod Kjøbenhavnerne, at de sørge omhyggeligere for at udsmykke de Dødes end de Levendes Boliger; Begge vare saa fordybede i de forskiellige Følelser, som vare satte i Bevægelse hos dem, at de ligesaa lidt syntes at bemærke de kostbare Monumenter og blomsterprydede Grave, som de halvsunkne Træfors, der hist og her stittede frem over „en usigelig elsket Hustru“ eller en „evig uforglemmelig Mand,“ hvis Grav, kun eet Aar gammel, allerede var forglemt og bedækket med Ukrudt. Kort efter, at de vare komne ind paa den fattigere Afdeling af Kirkegaardene, thi saa vidt gaaer Menneffenes vanvittige Forsængelighed, at den gjør Forskiel paa Rig og Fattig selv efter Døden, standsede Alexander ved en ret omhyggelig passet Grav, hvorover der fandtes et broncemalet Træfors.

„Det er Din Faders Grav?“ spurgte hans Ven.

„Ja,“ svarede Alexander venlig, „og sige mig nu oprigtigt, om Du, hvis Du stod her i mit Sted, ikke vilde — trods alle Dine Fornuftgrunde — føle Dig fristet til at trodse dem alle ved Tanken om, at Du, ved modig at kaste Dig ind paa en anden Bane, maafee over denne fattige, men ædle Fader funde opreise et af hine Monumenter, hvoraf vi alt have seet saamange herinde?“

„Nei, Alexander! Ved Gud, nei! Jeg vilde ikke være Daare nok til at troe, at jeg funde glæde den døde Mand ved at til-

fredsstille min egen Forsængelighed, og det er dog Bevæggrunden til de fleste Monumenter, og endnu mindre vilde jeg være Daare nok til at træde den sunde Fornuft i Støvet for at gjøre det. Jeg vilde erkjende, at havde han af Mennesseslægten gjort sig fortjent til et Monument, saa behøvede han det ikke, og behøvede han det for at mindes, saa fortjente han det ikke. Og min sønlige Jølelse vilde jeg føle tilfredsstillet ved istedetsfor med Forsængelighed og dens Følge af Anger og Misundelse i min Sjæl at reise en udbugget Steen paa Graven, med Røisomhed og Tilfredshed i mit Indre, med Kjærlighed at nedlægge nogle Blomster paa den, saaledes som man seer, det nys har været Tilfældet."

"Der ligger virkelig ogsaa ganske friske Blomster paa den," udbød Alexander, uden at det var muligt at afgjøre, om dette Udbrud var en Følge af en lille Overraskelse, eller et raft Forsøg paa at ende en Samtale, der atter truede med at tage en uheldig Retning for de Anstuelser, han saa gjerne vilde have hørt være Gjenstand for Smiger og Bifald. Han bukkede sig og optog et lille Bundt Roser og Forglemmigeier, som var nedlagt i Midten af den noget visne Krands, som laae ovenpaa Graven. "Hvem mon der har lagt dem der?"

"Maaskee Din Moder eller Søster kan have været herude i Dag; maaskee de ere herude i dette Dieblis, lad os see, om vi ikke kunne faae Die paa dem," meente Jakob med en Ivrigheid, der let vilde have været mistænkelig for en skarper Jagttager end hans Ben.

"Nei," svarede Alexander, "jeg veed med Visshed, at de ikke

have havt Stunder til at gaae herud i Dag, og dog ere Blomsterne ganske friske, som om de kun havde ligget her i saa Minutter. Dog, velsignet være den Haand, som har offret dem, og siden Du mener, at den Døde ikke har nogen Glæde af hvad der gives til hans Grav, saa har han vel heller ikke nogen Sorg af, at jeg deler med ham." Han løsne de Baand, der sammenholdt Blomsterne, udtog en Rose og et Par Forglemmigeier og lagde Resten tilbage paa deres Plads.

Jakob syntes imidlertid ikke at være tilfredsstillt af Benne's Forsikringer, speidende saa han til alle Sider og fjernede sig hen ad Gangen.

Alexander indhente ham.

Men neppe havde de naaet det nærmeste Hjørne, før Alexander uvilkaarlig sprang et halvt Skridt tilbage og blottede sit Hoved med udmærket Verbodighed, medens hans Kinder bleve saa røde og hans Dine saa straalende, at Enhver maatte kunde see, en uventet Glæde gennemstrømmede ham.

Jakob fulgte Retningen af hans Blik og hilste to Damer, som kom fra det Indre af Kirkegaardene og nærmede sig til Udgangen. Det var en ældre Kone, klædt som en velhavende Borgers Egtefælle, og en ung Pige, hvis Skønhed blev forhøiet, deels ved den smagfulde, hverken brillante eller simple Dragt hun bar, og endnu mere ved den yderligere Rødme, som ogsaa blussede op paa hendes Kinder, idet hun under en venlig Hilsen kastede et hurtigt Blik paa Alexander og de Blomster, som han uvilkaarlig trykkede imod Brystet. Ogsaa den ældre Dame tilsendte Bennerne et Par venlige Nif, saaledes som de

Gamle give dem til yngre Bekjendte, hvis Møde ikke er dem ubehageligt.

„Kan Du nu gaae igien?“ spurgte Jakob lidt spydig, da Alexander blev staaende som fastnaglet, endnu efter at Damerne vare forsvundne ved den næste Omboining af Veien.

„Ja, min Ven; jeg troer endogsaa, jeg kan flyve, saa let føler jeg mig nu.“

„Jeg vilde hellere ønske, at Mødet med Din Mesters Datter havde overbevist Dig om, at Du aldrig burde prøve paa at flyve, men smukt gaae den lige Vej til Glæde og Lykke.“

„Nei, nei, og atter nei! raabte Alexander, „havde jeg noget Dieblif været væslende i min Beslutning, saa vilde dette Møde have bestemt mig.“

„Fornuften er altsaa aldeles borte hos Dig,“ meente Jakob hovedrystende; „men det giver mig endnu Haab, at jeg seer Følelsen er tilbage, og derfor vil jeg nu søge at tale til den.“

„Det gjør mig igrunden ondt for Dig, min Ven, at Du skal have saamegen Uleilighed for min Skyld,“ henkastede Alexander oprømt, „især da det ikke vil nytte Dig noget.“

„Destoværre, jeg begynder selv at troe det; men det skal ikke forhindre mig i at opfylde min Pligt som Ven, og som en Pligt anseer jeg det, af yderste Egne at advare Dig. Havde Du styrket Dig i Ulykke, uden at Noget havde talt imod Dine afslidige Ideer, saa kunde Du bagefter kaste en Deel af Skylden over paa Andre, men gjør Du det efter at være advaret, saa er Skylden — i hvad Du end kommer til at lide — udelukkende Din egen, hvilket vil forhøie Pidelserne, og denne Tanke fore-

kommer det mig, maa være affskrækkende nok til at kunne bringe Dig til Forsigtighed."

"Da Du formodentlig har en heel Deel at sige endnu, troer jeg, det ikke kan være overskødigt, om vi kjøbte lidt Frugt, for at Du ikke skal blive tør i Taleredskaberne," sagde Alexander med Haan. "Jeg er tørstig, og Du er det vist ikke mindre; her ved Indgangen saae jeg en Kone handle med Kirsebær."

"Jeg tør ikke spise Kirsebær med Dig, thi saa kan jeg mærke, jeg vil faae Stenene i Dinene," svarede han opirret af den uretsfærdige Forhaanelse; men som om en ny Tanke opsteg hos ham tilføiede han hurtigt, "dog, jeg vil vove det; maaskee jeg kan finde en ny Bekræftelse paa en af de tørre Lærdomme, jeg før udtalte for Dig."

"Hos Frugtkonen?" spurgte Alexander med et vantro Smil.

"Ja!"

Sitax efter vare de ved Udgangen, og medens Alexander handlede med den gamle Kone, søgte Jakob at indlede en Pas-siar med hende.

"Det maa være meget trættende for saa gammel en Kone som De at sidde her i Solvarmen den hele Dag," begyndte han.

"Al ja, go'e Herre, det kan De troe," forstikkede den Gamle.

"Men De er maaskee vant dertil? De har maaskee siddet her Deres hele Liv igjennem?" var det næste Spørgsmaal.

"Nei, det er saamæn langtfra," fortalte den Gamle, hvis

Tunge havde det tilfælles med en nedrullende Kugle, at den løb med stedsse forøget Hurtighed. „Det var saamæn ikke sjunget for min Bugge, at jeg skulde komme til at sidde her. Jeg var født til noget Hoiere, men ved et ulykkelig Ægteskab kom jeg paa den gale Hylde.“

Alexander blev bleg af Harmen ved Udrykkene „noget Hoiere“ og „den gale Hylde.“ Hurtig tilfaste han Konen Betalingen for Frugten, og sagde med undertrykt Brede „naa, kom nu!“

„Giv Tid! Vi have jo Intet at haste efter, og det interesserer mig at tale med Konen,“ svarede Jakob med et Smil, der ikke var ganske frit for at være ondskabsfuldt. „Hvorledes sælger Mo'er Jordbærrene?“ vedblev han og fortsatte paa en ret naturlig Maade: „naa, saa det var et uheldigt Ægteskab, som bærer Skylden for, at De sidder her?“

„En Rigsort Pundet,“ svarede Konen, som meente, at det ene skulde gøres og det andet ikke forsmigges, „ja, jeg skal sige Dem, min Mand var oprindelig Rebflager; men da han fandt, at han var stabt til noget Bedre end at gaar baglænds hele sit Liv, saa fandt han paa at ville være Portraitmaler, for han havde nu saadan en Døvelse i at klippe Menneskeho'eder af Papir; men det vilde ikke rigtig gaar, og da han saa vilde være Rebflager igjen, kunde han ikke holde det ud imellem de Andre, som snart viste ham eet og snart et andet Ansigt, som de vilde have ham til at male af, og han maatte derfor gribe til at være Skjærslipper.“

Alexander var rasende og stod som paa Gløder, men da

han ikke vilde lade Bommen see, hvor dybt han var truffet, be-
 sluttede han sig til at holde Pinen ud."

"Nu, men saa tjente han dog vel ret godt?" vedblev Ja-
 kob, som tiensynlig gottede sig over sit heldige Experiment med
 Frugtstønen.

"Ja saamæn," svarede hun, men af Sorg over at han ikke
 var kommen paa den rette Hylde, gav han sig til at drifte og
 bragte ikke en Skilling hjem til Huset, og saa var det, at jeg
 maatte see at fortjene Lidt ved Handelen. Nu er han død den
 salig Sjæl, og skøndt han drak sig ihjel, har jeg dog ladet sætte
 et pænt Ligbrædt over ham derinde, ja saamæn har jeg saa."

"Det var heller ikke mere end billigt, især da han dog var
 stabt til noget Høiere," forsikkrede Jakob, hilste venlig paa Ro-
 nen og fulgte Alexander, der ikke havde fundet det raadeligt at
 vise Lyst til et længere Ophold.

"Nu, hvad siger Du til den Historie?" spurgte han Alex-
 ander i en triumpherende Tone.

"For det Første: at den maaskee er falsk fra den ene Ende
 til den anden, og for det Andet: at der foreligger intet Beviis
 for, at — selv om den var sand — Manden maaskee alligevel
 var død af Drif, selv om han aldrig havde prøvet paa at ville
 svinge sig høiere, men havde gaaet baglands hele Livet, som hans
 Enke sagde."

"En stadig Hest er dog et uhyre søieligt Væsen i Sam-
 menligning med et stadigt Menneske," sagde Jakob sluføret. "Men,
 skøndt Alt tyder hen paa, at Du ikke vil lade Dig overbevise,
 saa vil jeg dog offere mine sidste Advarsler paa Dig. — De Ro-

fer, som Du sandt paa Din Faders Grav, saavel som de, der et Dieblif blussede frem paa Dine og den unge Piges Kinder, fortalte mig et lille Kjærligheds-Eventyr, fortalte mig, at Du elsker en Kvinde, og da jeg aldrig før har seet Dig nære nogen Interessé for Kjønnet, tvivler jeg ikke paa, at Din Kjærlighed er dyb og inderlig."

"Ja, ved Gud! min Ven, det er den," svarede Alexander med synlig Interessé for Bennens Ord.

"Du har ogsaa en gammel Moder og en Søster, som nylig har forladt Barnealderen," her var det Jakobs Afsyn, som antog en livligere Colorit. "Jeg veed, at Du ogsaa elsker dem saa høit og trofast, som vel nogen Søn og Broder formaaer."

"Jeg troer, jeg har bevist det!"

"Det har Du, Alexander! Endelig har Du en Ven, som jeg ogsaa troer, Du er hjertelig hengiven, selv om han engang imellem — saaledes som iaften trættede — Dig med en Deel Formaning."

Et trofast Haandtryk var Alexanders Svar.

"Du har altsaa Meget, som gjør Dig Livet kjært," vedblev Jakob, "og siig mig nu oprigtigt, om Du har Mod og Kraft til at ofre alt dette for at realisere Dine Ideer om en fremtidig Størhed?"

"Det var et besynderligt Spørgsmaal," sagde Alexander. "Hvorledes skulde jeg ofre dem for min Størhed, for hvis Skyld jeg netop vil søge den? Jeg vil stræbe fremad, netop for at kunne glæde den Pige, jeg elsker, hvis hun gjengjælder min Følelse; jeg vil stræbe fremad, netop for at forstjønne min Mo-

ders Alverdom og min Søsters Ungdom, og for at min Ven med Stolthed skal kunne trykke min Haand, og saa spørger Du, om jeg vil ofre dem Alle for denne Fremadstræben? Hvorledes skalde det gaae til?"

„Paa den naturligste Maade af Verden. Mange, Mange for Du, have kastet sig ind paa den Bane med langt flere Forbundstaber, end Du besidder, med ganske andre Hjælpeilder og ganske andre Kræfter end Dine, og dog have de bukket under i Kampen. Du maa dog altsaa idetmindste indbømme Muligheden af, at en lignende Skjæbne kunde overgaae Dig. Og hvis det skete, hvorledes ville da Dine Forhold stille sig? Troer Du, at Din Mester, som maaskee kunde være villig til at give sin Datter til en driftig Haandværker, vil kaste hende i Armene paa en fattig Poet, for at hendes Liv kunde blive fyldt af Sorg og Gienvordighed? Det vil han vistnok ikke; han vil sætte sig imod Din Forbindelse, og allerede denne Sorg vil nedbryde en Deel af Dine bedste Kræfter, og hvis Pigen elsker Dig, og altsaa deler Din Sorg, vil Du føle Dig endmere ulykkelig og blive endnu svagere. Din Moder og Søster have hidtil levet tildeels ved Dit Arbejde; men hvis den nye Virksomhed, Du vil begynde, istedetfor at blive Dig en større Gevinst, bringer Dig en mindre, en saa lille, at Du og Dine komme til Skridt for Skridt at nærme sig den dybeste Armod, da ville de, kjærlige og trofaste som de ere, vel dele Nøden med Dig, men ville dog i Tidens Længde bukke under for den. Din Moder havde Du som Haandværker kunnet besytte imod Næringsforger, vil hun maa-

stee doe paa Straa, og Din Søster — dog, for hende vil maa-
stee Gud sørge paa en anden Maade."

"Dg min Ven?" spurgte Alexander, hvilkens Stilling vil
han indtage paa dette Ratsstykke, Du har malet for mig?"

„Maastee den, at han vil sige: jeg viste Dig al den Sorg
og Elendighed, Du vilde føre over Dig selv og Andre, og Du
vilde ikke høre min Stemme, saa skal Du ei heller høre den nu,
da den ene kan have Bebrejdelser at give Dig, og han vil maa-
stee forlade Dig."

"Dg foreløbigen," svarede Alexander opbragt, „vil han
maastee komme med denne Trudsel, for ved Hjælp af den at
kunne lede mig som et villieløst Barn. Det er et Spøgelse, han
vil vise mig paa Bæggen, for at jeg skal tabe Modet til at
stole paa mig selv. Jeg agter Venstabet høit, men naar man
vil benytte sig af det til at blive Hersker over min Willie, saa
foragter jeg det!"

"Dg kan undvære det?" spurgte Jakob bleg.

"Dg kan undvære det!" gjentog Alexander med Kraft.

„Saa farvel," sagde Vennen, idet de standsede ved de Stier,
som fra Broerne løbe rundt om Staden. „Vælg Din Wei, og
jeg vil vælge min. Jeg vil ikke beherske Dig, men bringe
Dig til Fornuft ved Hjælp af Venstabet. Er Din Beslut-
ning fast, saa er vort Venstabe forbi, og gid Følelsen af, at Du
allerede ved det første Skridt paa denne Wei seer Dig forladt af
En af dem, som elskede Dig, maa bringe Dig til at vende tilbage,
før Du taber Flere. Du sagde før, at det var et Ratsstykke, som

jeg malede for Dig, og dog frygter jeg, det vil være som den lyse Dag imod Birkeligheden."

"Nei!" raabte Alexander, endnu mere irriteret og gjort halstarrig ved det pludselige Brud, "Du tager Feil, thi min Fremtid vil blive lys og glimrende som den lille Purpurstj, som svæver derhenne i Aftenrøden."

"Du forglemmer, at selv den glimrende Purpurstj er en Taagemasse; naar Aftenrøden er forbi, vil Skyen udvifle sig og gjøre Natten dobbelt sort."

"Farvel!" sagde Alexander og vendte ham Ryggen, men kunde dog ikke afholde sig fra, strax efter at vende Hovedet om for at see efter sin Ven.

Han stod endnu paa samme Sted og nærmede sig hurtig. "Farvel, Alexander," sagde han bevæget og rækkede ham Haanden, "vi maa stilles, jeg kan ei Andet, naar Du vil begaae en Dumbhed saa stor og saa farlig som denne; men kommer Du engang til Fornuft, eller bliver engang saa arm, at der ikke er en Eneste, som byder Dig en trofast Haand, saa forglem ikke, at Jakob Dybbel altid vil dele den den Fattiges Nød og til Gjengjæld give ham Halvdelen af sit Brød."

"Jeg haaber, aldrig at trænge til Almisse," svarede Alexander med indædt Harne, "og skulde det stee, da vil jeg mindst ty til Den, som beviste mig sit Venstreb ved at forlade mig, da jeg vilde være selvstændig."

"Og hurtig snerede han sig hen ad Stien.

Jakob Dybbel blev staaende og saae efter ham; ethvert Spor af det sædvanlige joviale Smil var forsvundet fra hans

Ansiget, hvis Blegghed derimod tydede paa en stærkere Bevægelse, end den, man kunde være berettiget til at skrive paa det brudte Benstabs Regning.

„Den Ulykkelige,“ hviskede han hen for sig, „i hvilken Afgrund vil han styrte sig! Og det er ikke alene ham, men og hende, som vil komme til at lide derunder.“

Andet Capitel.

Det gaaer med Harmen, som med enhver stærk Bevægelse, den har sin Reaktion. Denne maatte naturligviis ogsaa indfinde sig hos Alexander.

I de første Diebliffe, efter at han havde fjernet sig fra Jakob, sydede Blodet i hans Arer, deels som en Følge af den uventede og stærke Modstand, som var reist imod hans kjæreste Idee, Noget, der altid gjør et voldsomt Indtryk paa heftige og selvraadige Charakterer, deels over Vennens faste og alvorlige Dpfigelse af det kjærlige Forhold, som havde hersket imellem dem, og hvori han kun formaaede at see Trods og en utaaalelig Herksesygge, og i Særdeleshed over de sidste Ord, som forekom ham at indeholde den bitterste Haan over hans Fremtidsplaner.

Han kunde ikke selv begribe, hvorledes han havde været istand til saalænge at leve i Venstabs med et saa utaaaleligt Menneſte! Men nu havde det ogsaa en Ende, og kunde Jakob, som han vidste ikke eiede en eneste Ven eller Beslægtet uden

ham, kunde han leve dette Venſkab foruden, hvormeget lettere maatte det da ikke være for ham ſelv, der beholdt alle ſine andre Kjære tilbage og tilmed idag havde erholdt en ſtor Viſhed for at have ſaaet deres Antal forøget med endnu Een, den kjæreste af dem Alle; kunde Jakob offte ſin eneſte Ven for ſine Hverdagsmeningers Skyld, hvormeget lettere maatte han ſelv da ikke kunde offte en af ſine for ſine glimrende Fremtidsplaners Skyld?

Men var det No? Nei, Vennen ſkulde ſtraffes for ſin Kortſynetheds Skyld og iſær for ſin Haan. Naar han ſelv ſvang ſig iveiret og blev hylbet og æret, ſaa ſkulde han betragte Tømmersvenden med et nedladende Smil, og hvis han hilſte ham ved et Møde, da gjengjælde hans Hilſen paa en Maade, ſom viſte, at han ikke var enig med ſig ſelv om, hvorvidt han kjendte denne Perſon eller ei.

Men efterhaanden ſom han fjernede ſig længere og længere bort fra Gjenſtanden for ſin Harm, følte han, at han mere og mere maatte opilde ſig ſelv for at vedligeholde den. Endnu lyffedes det ham et Par Gange at ſaae den til at bluſe op, men leiſfængelig ſom den var, hendøde den ogſaa ſnart, uden at efterlade en eneſte Glød, og veg Pladsen for en vis Forknytheden, ſom han forgjæves beſtræbte ſig for at blive qvit. Hvor ivrig han end var i at ſammenligne det Lidet, han havde tabt, med det Meget, han beholdt tilbage, kunde han dog ikke nægte, at dette Tab ſmertede, og Smerten vorede, alt ſom han kom til en roligere Erkjendte af, at det dog i grunden ſun var af Venſkab, at Jakob var optraadt ſaa beſtemt imod ham, at det dog

kun var for at lede ham bort fra Noget, som kunde synes farligt, at Bennen havde vaakt denne Smerte i hans Bryst. Vel sandt, Jakob tog feil, derom følte han sig overbevist, det var umuligt, at det kunde gaae ham saa sørgeligt, som det var fremstillet for ham, hans rige Følelse for Alt hvad der var skønt og godt, hans levende Phantasie og smukke Tanker maatte absolut skabe ham en lysende Fremtid, men det var Noget, som Jakob ikke forstod sig paa, og derfor var det dog lige smukt handlet af ham, at advare saa alvorligt, selv om han tog feil; thi Meningen var dog uægtelig god og oprigtig.

Det vilde altsaa være Synd, til Gjengjæld at knuse ham med Haan og Foragt. Nei, han vilde i dets Sted — naar Gud havde ledet Alt til det Bedste — ikke forglemme Bennen under Nydelsen af sin Lykke, han vilde indbyde ham til sig, lade ham see, hvor feilagtige alle hans Forudsætninger havde været, men tilligemed venlig Nedladenhed vise, at fordi han havde Ret i sin Paastand at være skabt til noget Høiere, derfor vilde han dog ikke ringeagte sine fordoms Venner, om de end bleve staaende paa et lavere Trin i Samfundet.

Det vil med andre Ord sige, at medens han under den første Opbrusning af sin Harm vilde knuse den stakkels Jakob Dybbel med Haan, bestemte han sig ved Overgangen til Normaltilstanden til at gjøre det ved Hjælp af Nedladenhed.

Alt den fornemme Nedladenhed vilde være endnu mere knusende end den fornemme Haan, det faldt ham slet ikke ind.

Men ogsaa den Smule Hestighed, som laae paa Bunden af dette Raisonnement, forsvandt, og lidt efter lidt indtog Mod-

løshed dens Plads. Først listede den Tanke sig frem, om det ikke vilde vare saalænge med at opnaae denne Storhed, at enhver venstfabelig Følelse imidlertid var uddød i Jakobs Bryst, og denne Tanke fødte atter en anden, som hviskede Noget om Muligheden af, at han først om mange, mange Aar vilde opnaae den, og jo mere han vilde bekjæmpe denne Idee, jo længere flyttede den Maalet bort fra ham, saa at han til Slutningen skulde opnaae en Alder som Adam, eller idetmindste som Abraham, for at naae det.

Som hos alle heftige Characterer, saaledes ogsaa hos Aldrander: Overmodet blev afløst af Modløshed.

Og hvad der ikke lidet bidrog til at forøge det sidste, var, at da han ved den modsatte Ende af Stien kastede Blikket tilbage mod den lille Purpurfry, med hvilken han i stolt Selvsølelse havde sammenlignet sin Skjæbne, da var Jakobs Forudsigelse opfyldt, den havde forvandlet sig til en tæt Taagemasse, der truede med at formørke Sommernatten.

Hvormeget han end satte sig imod at lade sig beherske af Overtro, saa kunde han dog ikke skjule for sig selv det ubehagelige Indtryk, som dette lille Tilfælde gjorde paa ham, og hvormeget han end fortalte sig selv, at det kun var noget aldeles Naturligt, som Vennen med sin kolde Rolighed havde erindret, medens han selv i sin varme Begeistring havde forglemte det ved sin Sammenligning, saa forekom det ham dog et Dieblis som et Fingerpeg paa, at ligesom hans Vens Spaadom var gaaet i Opfyldelse her, saaledes kunde det ogsaa stee ved andre af hans mørke Forudsigelser, og som han her havde erindret

det Naturlige, medens han selv forglemte det, saaledes kunde det maaskee ogsaa være Tilfældet med Mere af hvad han i Samtalens Lob havde yttret sig over.

De Muligheder, hvortil Jakob havde henpeget, traadte mere levende frem for hans Sjæl og bevægede sig i mørke, sørgelige Billeder forbi hans indre Blik: han saa det ene Savn efter det andet nærme sig den elskede Moder, som maaskee af Kjærlighed til ham vilde søge at skjule dem saalænge, indtil alt Haab og al Udsigt til at afhjælpe dem var forsvundet; han saa sin Søster, hvis Ungdom han gjerne vilde smykke med Kjærlighedens og Glædens rigeste Blomsterflor, arbejde utrættelig, men haabløs og glædesløs, for at dække den Mangel, som opstod, fordi han erhvervede Mindre end forhen; han saa hende bukke under for Anstrengelse, sygne hen af Mangel paa Glæde, den Fryd og de Nydelser, som tilhørte hendes Alder, og dog endnu med den samme Kjærlighed fæste det bristende Die paa ham, der traadte hendes Ungdom og Lykke i Støvet for at gaae frem imod vage Drommebilleder; dette hjærlige bristende Die bragte hans Hjerter til at bløde, og et Dieblis vaskede den Beslutning, han nys havde fattet med saamegen Bestemthed.

Men det er i saadanne Diebliske, naar vi staae lige paa Grændsen imellem det Rette, som ikke stemmer med vore Ønsker, og det Urette, som sætter enhver vor Attraa i Bevægelse, det er i saadanne Diebliske, at Djævelen bøier sig hen imod vort Øre og tilhviister os sine Fristelser, og jo mere disse stemme

overeens med vore Dnsfer — og han indretter dem altid saaledes — so lettere give vi efter for dem.

Og Djævelen boiede sig ned imod Alexander, vel ikke i Skikkelse af en hornet Skabning med Hale og Krobeen, thi gif han altid saaledes, vilde han ikke fange mange Dffre, men i Skikkelse af den mandlige Stoltthed, som ikke tor nedsætte sig selv i Andres Dine, og denne Djævel, denne „mandlige Stoltthed“ mindede ham om, at han for saa kort Tid siden havde udtalt, at det kun vare de svage Sjæle, som ikke havde Mod til at bekjempe Banfelighederne paa en ny Bane, som senere og maaskee forsilblig vilde vende tilbage til deres Udgangspunkt, og at han nu, ved selv at vige tilbage, endog saa før han havde begyndt Kampen, kun vilde vise, at han selv var endnu svagere end de, over hvem han havde fældet Fordommelsesdommen.

Og det gif ham som saamange Andre, han bemærkede ikke, at det var en Djævel, som fristede ham, og for den mandlige Stoltheds Skyld besluttede han paany, hellere at være mindre god end mindre stærk.

Det gif ham som saamange Andre, han forglemte, at den rette Styrke bestaaer i, kun at have Kraft til det Gode, at den største Svaghed er den, at føie Lidenstaben, selv om den bestaaer i at vise Styrke.

Djævelen fik ham altsaa fat i et Haar, og saa havde han snart Greb i hele Hanefammen.

Neppe havde Alexander bestemt sig til, paa ingen Maade at vise sig svag eller vægelsindet, men indtil det Yderste at

holde fast ved den engang tagne Beslutning, selv om han og hans Kjære skulde komme til at lide Lidt derunder, før atter hans Forhaabninger gik ligesaa raskt opad, som de nye havde dalet.

Han var — om vi saa tør udtrykke os — en Mand med en Møllevinge-Charakter, og af dem gives der mange. Under Samtalen med Jakob var den Vinge, som bar hans Forhaabninger, bestandig steget høiere tilveirs, og i Afstedsoiebliffet havde den naaet sit Høidepunkt; strax efter begyndte den at dale og sank bestandig dybere, medens den Vinge, som bar hans sønlige og broderlige Kjærlighed, hævede sig over den: men netop som den var paa sit Høidepunkt ved Tanken om de mulige Lidelser, Fremtiden kunde bære i sit Skjød, blæste Djævelen den mandlige Stolthed paa Vingerne, og Forhaabningernes Vinge begyndte atter at hæve sig, medens Kjærlighedens sank ned.

Og jo høiere den steg, jo mere glimrende bleve Udsigterne for den.

Det var jo slet ikke afgjort, at det skulde gaa ham uheldigt paa den nye Bane, tværtimod, han havde det bedste Haab, og naar havde en begyndende Forfatter ikke det? Han sølte, han stod langt høvet over alle dem, i hvis Nærhed han hidtil var kommet; de Forsøg, han havde gjort som Forfatter, havde vækket Forundring og Tilfredshed hos dem, af hvem de vare bekjendte. Vel var det saa, at det kun nærmest var hans Ege og ibet høieste Bygherrerne, hvor han havde arbeidet, men det var jo dog ogsaa Mennesker, og det, at de ikke forstode sig ret paa

Kalk, Steen og Tømmer, det havde snarere været til Glæde end til Bedste for hans Anerkjendelse; thi havde de forstaaet dem paa de Tanker og Følelser, som han havde nedlagt i disse „Biser ved et Rejsegilde eller Sligt," som Jakob saa haanligt havde kaldt dem, saa havde han maaskee allerede nu staaet paa et ganske andet Trin i Samfundet, saa havde han maaskee staaet ligesaa høit i aandelig Henseende, som han nu stod i fysisk, naar han med Muursteen i Haanden paa et Stillads svævede imellem Himmel og Jord.

Men nu, naar han engang havde brudt Sranken, nu vilde der Intet mere være i Veien for at nærme sig til Stabninger, som bedre ville forstaae og paastjonne ham.

Det skal sjældent mangle, at enhver begyndende Part strax vil fremtræde med noget Stort, noget Overrassende, deres voldsomme Higen efter Hyldest forhindrer dem i at prøve paa at krybe, før de prøve paa at gaae. Deres første Arbejde skal altid være enten en Roman i ti Dele eller en Tragedie i sex Acter, for at de med eet Slag kunne erhverve Hæder og Beundring, og først naar de ved et saadant Forsøg have, om just ikke ligefrem knækket deres litteraire Hals — hvad dog ofte er Tilfældet, saa at de aldrig blive Poeter mere — saa dog saaledes knækket deres litteraire Arme og Been, at de føle sig tvungne til at krybe, først da ville de finde sig i at lægge en Grund for deres fremtidige Virksomhed, af lutter Smaating, som i Forstningen synes at blive ganske overseete eller forglemt — hvilket Sidste forresten som oftest kan være en sand Lykke for dem i en sildigere Periode, — men som dog giver dem selv Styrke og

Uddannelse, saa at de virkelig siden, efter mange Aars uafbrudt Flid, formaae at opføre en af de glimrende Bygninger, som de strax ville opføre, og som medførte den „ulykkelige Hændelse“ i deres litteraire Værelse.

En lignende Plan arbejdede i Hovedet paa Alexander. Og saa han vilde skrive et stort Stykke for Theatret — det ulykkelige Theater, som altid skal være Provoklud. — Hvorom? det vidste han rigtignok ikke endnu, men det fandt sig nok; han havde Stof til en heel Snees Tragedier i sit Hoved. Kun saameget var vist, at det nye Stykke skulde være ualmindeligt, det skulde være saaledes, at Tilskuerne forundrede skulde spørge hinanden „hvem er denne Alexander Moskø, som vi aldrig have hørt omtale før, og som dog har skrevet et Stykke, som henriver os, som begejstrer os?“ — Han tænkte med hemmelig Fryd paa, med hvilke opmærksomme Blikke Theaterdirecteurerne — thi dengang havde vi flere, Gud hjælpe os forsandt — vilde betragte ham, naar de kjendte og havde antaget hans nye Stykke til Opførelse, hvilken Hyldest der allerede da vilde udtale sig igjennem ethvert af deres Ord, og med hvilken Bæstebenhed han vilde lade, som om han selv ansaae sit Værk for noget ganske Ubetydeligt. Saaledes vilde han allerede nyde sin Triumph under Indstuderingen og som en venlig Pascha modtage baade Skuespillernes og Skuespillerindernes Tribut af Beundring. Endelig vilde Aftenen nærme sig, da hans Stykke for første Gang skulde gaae over Scenen; med hvilke blandede Følelser vilde han ikke den hele Dag have svævet imellem Haab og Frygt, Haab om Anerkjendelse og Frygt for Mis kjendelse af et

borneert og utafnemmeligt Publikum, thi Publikum er altid borneert og utafnemmeligt i den Forfatters Dine, hvis Arbeide det ringeagter.

Hans Hjerte bankede som Forhammeren hos en Ankersmed ved Tanken derom, men den var altfor sød til at afbrydes og maatte altsaa forisættes.

Om Aftenen vilde han selv være i Theatret for tilfulde at nyde sin Triumph, men han vilde gaae op i en Vøge, hvor han kunde være ubekjendt, og gøtte sig ved de Beundringsudraab og Taarer, hans Digt vilde fremfalde hos Publikum, hvor han kunde lytte til Samtalerne imellem Akterne om det Sete, uden at de Talende skulde ane, at den Aand, de hyldede, var dem saa nær.

Der vilde han altsaa sidde ligesaa den Tid, da endnu kun Børn og Bønderpiger og de Siddelystne i Paerret havde indfundet sig, medens Lampepubserne beskæftigede sig med Orchesterets Belysning. Han vilde see, hvorledes Huset efterhaanden blev fyldt, høre den eiendommelige Summen af de mange Fruentimmerstemmer, der tiltager i Styrke som Stormen, man først har hørt juse i Sivene, og som man snart skal høre overdøve den stærkeste Torden. Endelig lyder Concertmesterens tre Slag paa Rodestolen, han føler ethvert af dem, som om de traf hans Hjerte, han vover neppe at aande.

Duverturen er forbi, Dækket ruller op, og Dødsstillehed hersker overalt, undtagen i Høferlogerne, hvor man med undertrykte Stemmer skjendes om at faae Plads. — Da fremtræder hans Helt eller Heltinde, og lidt efter lidt henrives Publikum;

men endnu er det stille, endnu intet Bravo, ingen Klappen, og han føler Sveden staae paa hans Pande, fremkaldt af Feberen i hans Indre.

Drømmen var saa levende, at Sveden virkelig haglede ned ad hans Ansigt.

Hans Frygt stiger, han kan føle hvert Pulsflag, det er som om hans Tindinger skulle sprænges; men da — da er første Act tilende, og der lyder en Storm af Bisald, saa Huset ryster, og de skjæve Piller i Sidelogerne blive endnu skjævere.

Det er som om en Steen falder fra hans Hjerte, den glade Paasfiaren omkring ham vidner om en almindelig Tilfredshed, som stiger ved hver Act. Han er lykkelig, han er beruset af Glæde. Han iler hjem, omsavner Moder og Søster, og ogsaa de ville juble, ogsaa de ville være berusede af Glæde. — Den næste Dag gjenlyde Bladene af hans Roes, og „Flyveposten“ stiller allerede hans Horoscop, som Intet lader tilbage at ønske. Theaterdirecteurerne lykønske ham og opfordre ham til snart at pryde Scenen med et nyt Arbejde, Kongen selv lader ham maaskee kalde for at opmuntre den unge Digter, eller vel endog for at

„Nei, fiske'n tosset Rab!“ raabte en Stomagerdreng med en Spølskop, som Digteren i sine dybe Tanker var rendt imod, saa at nu det hvide Fluidum, som vore Spektaklere med en temmelig tvivlsom Ret kalde Gløde, drev ned ad Drengens Fortlæde.

Denne ublide Tiltale vækkede ham af Drømmen, han saae op og bemærkede, at han stod lige udenfor sit Hjem. Det gif-

Poeten som Droschehesten, Benene havde ført ham til Hjemmet, uden at han selv havde bemærket det.

Opvaagningen fra en smuk Drøm er sjelden behagelig, og endnu mindre er det Tilfældet, naar Drøm og Virkelighed staae i saa kras en Modsætning til hinanden, som de i dette Dieblis stode for Alexander. I Drømmen havde Alt været Lys og Glæde, tilfredsstillende Nisser og smigret Forsængelighed. I Virkeligheden var Alt, hvad der endnu omgav ham, Mørke og Tvivl, det Modsatte af alle hans Nisser og hans høitflyvende Ergjerrighed.

Han stod i en af Hovedstadens snevreste Gader, udenfor et Huus af et intet mindre end indbydende Udseende, og i den fattigste Deel af denne simple Bolig havde han sit Hjem, som nys i Tanterne stod hyllet og priset i de eleganteste Kredse.

Et smerteligt Suk kjæmpede sig frem af hans Bryst.

En uvilkaarlig Ulyst til at betræde dette Hjem syntes at fængsle ham udenfor det, som for om muligt endnu et Dieblis at fryde sig ved den smukke Drøm, før den kolde Virkelighed aldeles jog den bort med sit skaanselsløse Pust, og det lyffedes ham med Lethed, idet selve de Omgivelser, som for et Minut siden havde stødt hans Die, nu førte en ny Side af Drømmen frem for hans Sjæl ved at lede Tanken hen paa, med hvilken Jubel hans Kjære engang i Tiden kunne forlade dette uhyggelige Opholdssted for at bygge deres Hjem i en Baaning, hvor der var mere Lys og Luft, end man kan forlange i Kjøbenhavn, na aman kun formaaer at give nogle og tyve Daler om Halvaaret i Huusleie, og med hvilken Følelse han selv vilde spørg

i Nydelsen af deres Glæde, hvor smukt han vilde indrette det nye Hjem for dem, saa godt og sorgfrit de skulde have det under hans Beskyttelse. Atter blev Drømmen levende, lys og næsten endnu skjønnere end før, thi nu spredte Kjærligheden sit Rosenstjær over det Hele, istedetfor at det før kun var Ergjerrigheden, som havde forskjønnet det med sin Glimmer.

Jordybet i denne nye Billedbog for Sjælen, som Haabet holdt frem for ham, var han sandsynligviis bleven staaende endnu en rum Tid i Gadedøren til sit Hjem, hvis ikke Mellemdøren, som førte ud til Gaarden, var bleven lukket op af et ungt Menneske, hvis elegante Klædebragt var dobbelt affstiffende i en Bygning, hvor de fine Garderobes neppe vare udsatte for at finde nogen Concurrent. Han traadte hurtig hen til Alexander og spurgte med en halv nedladende og halv forbindtlig Mine:

„Er De maaskee kjendt her i Huset?“

„Ja, saa temmelig,“ svarede Alexander med et Blik, der slet ikke blev formildet ved Fortrædeligheden over atter paa saa kold en Maade at rives ud af sine Tanter.

„Kan De da ikke sige mig, hvem der boe paa første Sal i Baghuset?“ spurgte den Fremmede igjen, uden at tage mindste Notice af den Andens øiensynlige Ulyst til Samtale.

„Jo, det gjør jeg,“ svarede Alexander og kastede et mere opmærksomt Blik paa Spørgeren, hvis smukke Ansigt antog et forlegent Udtryk ved dette Svar, som syntes at overraske ham paa en mindre behagelig Maade, men som hurtigt maatte vige Pladsen for et fiffigt Smil, der forekom Alexander endnu mistænkeligere end Forlegenheden.

„Ja, saa maa jeg være gaaet fæll,“ fortalte det unge Menneske og lattede lidt paa sin Hat, idet han søgte at trænge forbi Alexander, som dog uvillkaarlig stillede sig endnu mere i Veien for ham og spurgte i en lemmelig alvorlig Tone: „hvem søger De da?“

„Hvem jeg søger? Det kan vel omtrent være Dem ligegyldigt, især da jeg mindst af Alle søger Dem. Og nu maaſtee De vil behage at flytte Dem, saa at jeg kan komme ud?“

De sidste Ord bleve yttrede i en kold aristokratisk Tone, og da Alexander selv maatte erkjende, at han var uberettiget til at anstille et Slags Forhør over en aldeles Fremmed, veg han tilside, medens han dog saa skarpt betragtede den Fremmede, at denne, idet han gik forbi, slog Dinene til Jorden, medens de sorte Dienbryn paa en harmfuld Maade trak sig sammen over dem, uagtet Læberne paa samme Tid spulmede af et haanligt Smil.

Alexander blev staaende for at see efter ham. Der var noget Instinctmæssigt, som syntes at tilhviſte ham, at han var truffet paa en fjendtlig Skabning.

Den Fremmede gik ind i en større Bygning, som laae skraaet overfor den, hvori Alexander boede, og denne saae ham kørte efter i første Etage oplufte et Vindue, hvis Rarm var saa velforsynet med Tobaksdaaser og Piber, at intet Menneske, som engang havde seet Vinduet hos en kjøbenhavnſt Student, kunde være i Tvivl om, at det var en saadan, som logerede her. Han gaae over til Alexander, og skjøndt Tusmørket allerede begyndte stærkt at falde paa, forekom det dog Alexander, at han atter

kunde see det kolde, haanende og spottende Smil fare over den Unges Træk. Fortrædelig vendte han sig om og gik ind igjennem Gangen.

Hans Tanke faldt et Dieblit hen paa Søsteren i Forbindelse med hvad han havde seet, dog, greben af den samme Egenhed som de Fleste: vedblivende at betragte dem som Børn, forekom Tanken ham absurd; men han bestemte sig dog til at være opmærksom, naar han kom op, for at see om der var det Mindste, som kunde bekræfte en Mistanke i denne Retning.

Tankefuld gik han op ad den stejle, mørke Trappe og traadte ind i sit Hjem.

Det bestod af to smaa Bærelser, hvis Vægge havde havt den bedste Aarsag af Verden til at afholde et Te Deum over at være i en Murers Besiddelse, saa omhyggeligt vare de vedligeholdte og udsmykkede med al den Kunstfærdighed, som Raskfarve og Tabouretter kan understøtte, hvilket forresten kun gjorde deres Skjævhed — om muligt — endnu mere iøjensaldende. Bærelserne vare meublerede i hvad man næsten kunde kalde Rococcastil, idet samtlige Meubler forstyre sig fra en Tid, da det syntes, som om vore Forsædre havde betragtet det som en Umulighed, at Moden ogsaa kunde ndstrække sit Scepter over Stole og Borde, hvorfor de fremfor Alt havde søgt at tilvirke dem af saa solide Materialier, at ogsaa deres Efterkommere i niende og tiende Led kunne profitere af det, de selv fandt saa bekvemt og smagfuldt. — I det forreste Bærelse, der havde to Fag Vinduer, som i Aarenes Løb ved Murenes Sænkning havde antaget en Form, der noget nærmede sig den, man kalder

Rumbus, fandt man saaledes et Egebord med Been som paa en Flue, en Himmelseng, der syntes bygget efter samme Princip som vore dyreste Liggvogne — der manglede kun et Dødningshoved paa den øverste Top og sorte Gardiner, for at gjøre Ligheden fuldstændig; — nogle høiryggede Stole med Læderbetræk, en Kanapee, som var af en anden Familie end Stolene, men dog nok født i samme Aarhundrede, og et gammelt Stueuhr, indesluttet i et Futteral af en saadan Massivitet, at det syntes næsten at kunne være et sikkert Tilflugtssted under et Bombardement. Villen imellem Vinduerne var smykket — hvis man tør bruge dette Udtryk — af et Speil i udskaaen Ramme, som engang i sin Ungdom havde været forgyldt, men nu var Forgyldningen gaaet af Sancte Gjertrud, og et sildigere Forsøg af Alexander paa at fornye den havde kun bragt høist sorgelige Resultater, idet han kun formaaede at faae Bladguldet til at hænge paa sine Fingre istedetfor paa Rammen, og var kommet til at knække Glasfædet under Experimentet.

Det indre Bærelse var betydelig smallere, hvorimod det var blevet rundeligere behandlet i Henseende til Længde, hvorved det fik en heel Deel tilfælles med en Omnibus. Det havde kun eet lille Fag Vindue, og for ved Hjælp at dette at bringe Lyset saa langt som muligt ind i Bærelsets Baggrund, havde den snilde Bygherre anbragt det saa høit oppe imod Loftet, at selv en voren Mand først formaaede, at see ud af det naar han stod paa en Stol; derved var Kammeret jo rigtignok blevet lyst i den Deel, som laae fjernest fra Vinduet, hvorimod Mørket havde været chicanøst nok til at flytte sig lige hen under

det. Hvad Meublementet angaaer, da nærmede det sig noget mere hen til vor Tid, i Henseende til Form og Stof. En lille Indskudsseng, som tjente Alexander til Hvilested, stod i Styngen under Vinduet, et Fyrretræes Bord med nogle Skrive-materialier og en halv Snees Bøger, hvis Titler allerede vare tilstrækkelige til at forklare det romantiske Drommeri, som havde bemægtiget sig Eiermandens Sjæl, og endelig to Stole med Rorsæder udgjorde det Væsentligste deraf. I det inderste Hjørne laae en Deel Murerværktøi samt nogle gamle Raffel-ovnestrabere, som i Alexanders Bæreaar havde sat ham istand til at fortjene sig nogle Pommestillinger, og som han nu, — uagtet han ikke længere benyttede dem — dog ikke havde lyst til at stille sig ved; thi, som Didsproget siger: gammel Kjærlighed rustet ikke, hvad derimod ofte er Tilfældet med dens Gjenstand, hvilket man atter her saae bekræftet.

I det Dieblis, Alexander traatte ind i det forreste Værelse, stod hans Søster ved Egebordet ligesom Villen og tilskar noget Tøi, hun havde faaet hjem til Syning, og Moderen sad paa en Stol ved Enden af Limmelsengen, ivrig beffjæstiget med at dreie paa sin Rok. Der var alisaa ikke det Mindste, som kunde bekræfte Tanken om, at den Fremmede havde været i Huset for deres Skyld, og han troede den flygtige Idee forglemt med det samme, medens den hyggelige Følelse, som selv det simpleste Hjem skænker, naar vi møde Kjærlighed deri, forjog de sidste Golder fra hans Pande.

Alexanders Søster havde — som Jakob udtrykte sig under Samtalen — „nyligt forladt Barnealderen,“ hun maatte kun

være lidet over 15 Aar, det beviste de spinkle, næsten barnlige Remmer og de uudviklede kvindelige Former, men dog var der udbredt en Tankesfuldhed over hendes Ansigt og en Rolighed i hendes Bevægelser, som man i Reglen kun finder hos den Eldre, eller hos den Unge, som har gennemgaaet mange Lidelser, hvad omirent kommer ud paa Gæt, da det dog i grunden kun er Lidelserne, som skarpest udpræge Alderen hos Menneffene. Hun var smuk ligesom Broderen, men blegere og lysere, og det vemodige Udtryk, som man fandt i Alexanders Blik, var saa stærkt i hendes, at et Hav af Sorgmod syntes at strømme ud af det, naar hun langsomt og tankesfuldt havde de Dinene fra sit Arbejde. Synet af hende gjorde derfor, uagtet al hendes Stjænhed, kun et smerteligt Indtryk, og, for ung til allerede at have gennemgaaet Lidelser, som kunde fremkalde dette Blik, disse fine, næsten skjælvende Træk, som bevægede sig om den lille Mund, syntes de at fortælle om Forudsølelsen af Storme og blodige Taarer.

Moderen var en Kone paa noget over et halvhundrede Aar, lille og bleg, men med et Udtryk af uudsigelig Tilfredshed i det gamle Ansigt, skjøndt de graae, næsten hvide Lokker, som tittede frem under hendes Kappe, lode formode, at det idetmindste ikke var Fortiden, som havde gjort hende tilfreds, ligesaa lidt som det vel kunde være hendes materielle Stilling i sin Heelhed, da den virkelig lod meget tilbage at ønske. Hun maatte altsaa have surdet den i noget Andet end glade Ungdomserindringer eller et Hjem mellem fire skjæve Vægge, og det Smil, hvormed hun afverlende betragtede sin Søn og sin

Datter, viste, at det var hos dem, ved deres Hjerter, hun havde lært Tilfredsheden at kende.

„Er Du allerede der, min Dreng?“ sagde Moderen og skød Koffen fra sig, da han traadte ind.

„Du blev saa længe borte!“ sagde Søsteren paa samme Tid og hævede sit smeltende Blik, fuldt af Kjærlighed, op til ham.

Hvor forstfjellige end Ordene vare i disse to samtidige Udsbrud, saa var Tonen dog een, Glædens og Omhyedens.

Udtrykkenes Forstfjellighed opstod kun derved, at Moderen tænkte paa Sønnens Glæde ved Gildet, han havde forladt, Søsteren tænkte derimod paa sit eget Savn ved ikke at have ham hos sig paa den sædvanlige Tid.

„Du kommer ene?“ tilføjede Søsteren hurtig, da hendes Blik forgjæves søgte Nogen bag Broderen.

„Ja, ventede Du, jeg skulde bringe Nogen med?“ spurgte han og betragtede hende skarpt.

I dette Dieblis kom den unge Pige til at rive sin Sax ned paa den modsatte Side af Bordet, hun boiede sig efter den, og det var derfor maaskee kun Skyggen, som gav hendes Colorit et mørkere Anstrøg, idet hun svarede:

„Jeg tænkte, at Jakob Dybbel maaskee havde fulgt hjem med Dig, det pleier han jo at gjøre hver Løverdags Aften.“

„Ah, han!“ sagde Broderen i en fortrædelig Tone og fastede sig saa hæftig ned i den gamle Kanapee, at dens Sammensøininger udstødte en to — tre Suk derved.

Søsteren betragtede ham opmærksomme og anmærkede

Halv sagte: „Du pleier ikke at omtale ham paa denne Maade?“

„Hør, Sophie, gjør mig den Tjeneste ikke at omtale ham mere i dette Dieblif," bad Alexander blidere, som om allerede den svage Vibration i Søsterens Stemme havde smeltet hans Fortrædelighed, „jeg skal siden forklare Dig Grunden.“

„Du er ikke godt stemt, min Søn!“ sagde Moderen bedrøvet og gif hen til ham, „er der Noget, som har forført min Dreng?“

De sidste Ord bleve udtalte ganske i den samme Tone, hvori Mødrene sædvanlig tiltale deres Indlinger, medens hun kjærlig strøg Pøtterne bort fra hans Pande. For hende vedblev han jo stedse at være Barn.

Han greb hendes Haand, tryffede den hjertelig imellem begge sine og forsikrede: „nei, kjære Moder, nei! vær kun rolig, Ingen har gjort Din Dreng Fortræd. Det var kun Noget, hvorover jeg havde tænkt, som havde drevet mig Blodet til Hovedet; et lille Mundhuggeri med Jakob havde et Dieblif forstemt mig, see det er det Hele. Tilgiv Moder, at jeg ikke skjulte det for Dig istedet for at bedrøve Dig med Synet deraf.“

„Kan han ikke vise Dig sit Venstreb med Andet, end at fortrædige Dig, saa lad ham seile i sin egen Sø, den Rnegt," sagde Moderen, forført paa sin Alexanders Begne. „Det er min største Lykke at see Dig glad, og han har ingen Ret til at gjøre noget Skaar i den.“

„Men Moder vil dog ikke fordømme ham uden at vide,

hvad han har gjort," meente Sophie, og det sørgmodige Udtryk i hendes Træk fremtraadte tydeligere; „har han modsagt Alexander, har han vistnok ogsaa havt Grund dertil."

„Paa dit Arbejde, saa du kan forsvare det," bød Moderen lidt alvorlig, „og besat Dig ikke med at forsvare Andre imod din Broder."

Sophie vendte sig taus til den anden Side og boiede sig over sit Arbejde; et bedende Blik fra Alexanders Side mødte Moderens og sloi derpaa hen til Søsteren, just som en klar Perle rullede ned over hendes Kind og faldt paa Arbejdet. Hvor hurtigt hun end lagde Haanden paa dette Sted, som for at udglatte Tøiet, havde Alexander dog seet det; han reiste sig, tog med begge Hænder om Søsterens Hoved, trykkede det op imod sit Bryst og kyskede hendes Pande.

Den næsten umærkelige Haardhed i Moderens Stemme havde kun født en enkelt Taare hos hende, Broderens Kjærlighed aabnede en rig Kilde.

„Hvad er det, Barn? Hvorfor disse Taarer?" spurgte han med Æmhed. „Du maa søge at være stærkere. Tænk paa, kjære Sophie, at naar et eneste alvorligt Ord kan gjøre saa dybt et Indtryk paa Dig, hvorfra skal Du da kunde hente Styrke til den Kamp, som Fremtiden jo vistnok ligesaa vel vil underkaste Dig som enhver Anden? Vel er Blodhed elskelig, især hos en Kvinde; men naar den er for stor, saa forhoier den tusinde Gange enhver Videlse, og for din egen Skyld maa Du derfor søge bedre at kunne taale en Haardhed, som vor Moders og min Kjærlighed hidtil har beskyttet Dig imod, men

som det bestoværre ikke altid vil staae i vor Magt at holde fjernt fra Dig."

"Stjænd ikke, Alexander," bad hun, og hævede det talende Blik op imod ham uden at forandre sin Stilling. "Du har jo selv sagt, at jeg som Keiserkronen er født med Taarer i Bægeret, og Du har Ret; thi ligesaa lidt som Blomsten er Skyld i de Taarer, som danne en Krands i dens Indre, ligesaa lidt er jeg Skyld i dem, som et Ord eller en Tanke kan fremkalde hos mig. Du frygter, jeg ikke vil kunne taale Haardhed; det er nok muligt, jeg troer det næsten selv, men dog griber Du mig endnu stærkere; Moders Ord kostede mig kun een Taare, din Venlighed, dit Kys fremkaldte Resten, den første var bitter, men de andre, o, min Broder! de vare saa søde, saa søde!"

Og atter traadte de store og glimrende frem i hendes Dine, medens Stemmen ved de sidste Ord sank ned til en skjælvende Hvissen.

"Naa, naa, Du Elskede! Jeg stjænder jo ikke," forsikrede Alexander rørt, "jeg udtalte kun min Frygt for Dig, hvis din Fremtid blev mindre blid; dog maaskee Gud vil forunde mig Gode til at sikkre Dig derimod, og netop i den Henseende har jeg iasten Meget paa mit Hjerte at raadsøre mig med Eder om. Aftør nu derfor disse barnagtige og dog saa smukke Taarer, min egen lille Pige, og kom og sid ned her ved min ene Side, medens Moder sidder ved den anden, og naar jeg saaledes har Eder begge saa nær som muligt, skulde vi i Forening lægge Raad op imod Fremtiden."

"Altsaa lave godt Veir til imorgen, selv om Vorherre har

bestemt Torben," anmærkede Sophie med et svagt Smil, og indtog den anviste Plads paa den gamle Kanapee.

"Hvad mener Du dermed? spurgte Alexander alvorlig, men dog med en mageløs Omhu for at Stemmen hverken skulde lyde haard og fornærmet.

"Jeg mener kun, at hvor smukt det end er at drømme om at ville skabe sin Fremtid saa og saa, ville vi dog, naar Alt kommer til Alt, ligesaa lidt formaae at forandre den, som vi iaaften formaae at forandre det Veir, vi skulle have imorgen. Har Gud fundet det tjenligt for os og vor sjælelige Udvikling, at Fremtiden bringer os Kamp og Lidelse, saa ville vi med al vor Kløgt og al vor Flid ikke formaae at fylde den med Fred og Glæde."

"Troer Du da, at al vor Stræben esier at gjøre Fremtiden lys og god bliver aldeles uden Frugt? spurgte Broderen paa engang forundret og sørgmodig."

"Nei, du Kjære, jeg troer ikke, vor Stræben, er ganske uden Virkning; men — begynd Du nu kun at lave Godtveir, thi jeg kan dog ikke ganske forklare Dig min Mening."

"Ja, min Søn," bad Moderen, som ikke syntes saa rigtigt at have forstaaet de sidste Ytringer, "fortæl os nu, hvad der ligger Dig paa Hjertet. Jeg er baade nysgjerrig og bekymret."

"Og dog maa jeg et Dieblit bede Dig om Taalmodighed, Moder," svarede Alexander tankesfuld, "og ligesaa inderligt bede Dig, Sophie, om at forsøge en Forklaring af den Tanke, Du har yttret. Du formaaer det sikkert, naar det er din Bro-

der som ønsker det, det veed jeg nok, og det er mig i dette Minut vigtigere, end Du kan have nogen Anelse om."

Sophie saae dybsindig ned paa sine solbede Hænder, der hvilede i Skjødets, medens Moderen betragtede hende opmærksommere end nogensinde forhen, som om hun forundrede sig over, at dette Barn kunde have Tanker, der kunde have Betydning for hendes Son, hvis Fornuft — efter hendes Begreber — stod langt over, hvad der kunde bevæge sig i dette lille Hoved.

"Tal, Sophie, tal dog!" sagde hun forventningsfuld.

"Jeg troer, Alexander," begyndte den unge Pige med en sagte og forlegen Stemme, som dog alt mere og mere vandt i Styrke og Overbeviisningens Varme, „at det er vor Virken idag, igaar og iforgaars, kort sagt: i Fortiden, som skaber vor Fremtid, men paa en Maade, som vi ikke formaae at fatte. Som Veiret imorgen vil være Resultatet af Veiret idag, igaar og iforgaars, af de Uddunstninger og Luftsstrømninger, som de have bragt, og atter vil være en Deel af Aarsagen til den Virkning, som fremtræder den næste Dag, som atter i Forening med alle de foregaaende bliver Aarsagen til den følgende, saaledes er det ogsaa vore Tanker, vore Ord og Handlinger idag og alle de foregaaende Dage, som skabe vor Skjæbne imorgen, og de Tanker, Ord og Handlinger, som fremkaldes af den, have atter sin Deel i de følgende, og saaledes fremdeles."

"Hvad er det for nogen Snak?" afbrød Moderen, der var paa Veie til at troe, hendes Datter havde mistet Forstanden, „der er jo ikke sund Tanke i det Hele."

„Bliv ved, Sophie, bliv ved!“ had Alexander og tilvinkede Moderen Tausheb.

„Vor Handlen og Birken idag og hele Fortiden har altsaa virkelig Indflydelse paa vor Skjaebne imorgen og hele Fremtiden,“ vedblev Sophie modigere, men vistnok en ganske anden end den, vi troe. Naar vi af Veirliget, som vi dog have for Diet, endnu ikke have lært saameget, at vi vide, hvilke Birknin-
ger der imorgen og iovermorgen ville fremgaae af de Aarsager som ere gaaede forud for dem, hvor langt forsængeligere er det da ikke at troe, at vi idag vilkaarlig kunne beregne eller bestemme, hvorledes vor Fremtid skal blive? Vor Fremtid, som ikke er et Barn af dette ene Minut, men af hver en Tanke, hvert et Ord, hver en Handling i vort hele hensvundne Liv, thi det er Dette i Forening som skaber den. I forsængelig Indbilsffhed troe vi ofte, at en ædel Tanke idag vil skaffe os Fryd imorgen, og den vil maaskee skabe os Smerte, medens den stille Taare, som kun Gud har seet, maaskee imorgen kan skabe os en Glæde, som hele Verden kan see og fatte. Jeg har tidt, naar naar der tilstødte mig en eller anden lille Begivenhed, under mit Arbeide ladet Tanken søge tilbage til dens Kilde, og det var altid noget saa smaat, saa smaat, at selv den videssvævende Fantasi umuligt vilde have formaaet at danne sig Begreb om, at den skulde blive en Begivenhed, og dog er den endnu kun ved sin Begyndelse, den vil stedse blive større og større i Tidens Løb, andre Begivenheder, der havde et ligesaa ringe Op-
hav, ville forene sig med den for til Slutningen at danne en eneste stor, som maaskee forandrer Verdens Udseende. Og dog kunne

„Menneskene være forsængelige nok til at troe, at de med Bestemthed kunne udregne: naar Du handler saaledes idag, vil din Skjæbne blive saaledes imorgen. Man kan lee ad denne kjæmpemæssige Indbildsfthed, men man kan ogsaa — og jeg troer med mere Ret — græde over den.“

„Barn, Barn! Hvor har Du lært Tanfer at kjende, som berøve Dig at Tro paa selv at kunne indvirke paa din Fremtidskjæbne?“ spurgte Alexander, rystet ved at see denne barnlige Sjæl tage saa kraftigt et Opsving, at han neppe formaaede at følge den.

„Man lærer kun Tanfer at kjende ved at tænke,“ svarede hun med et fint og flygtigt Smil, „men Du tager feil i det Resultat, Du udleder af min Tankegang; thi langt fra at dræbe Troen paa selv at kunne paavirke min Fremtidskjæbne, har den netop ledet mig til at søge det rette Middel til at gjøre det, og jeg troer, jeg har været heldig i min Søgen.“

„Og dette Middel, det er?“ spurgte Alexander spændt.

„Kjærlighed!“

Alexander gjorde en studsende Bevægelse.

„Jeg saae,“ tilføiede Sophie forklarende, „at Menneskene med al deres Kløgt ikke med Sandhed og Bestemthed kunne sige: naar Du gjør det og det idag, vil det have den og den Virkning imorgen; jeg saae, at jo kløgere de troede dem, jo dummere vare de, og jeg maatte derfor søge Noget, som jeg kunde knytte saaledes til enhver Tanke, hvert Ord, hver Handling, at jeg med freidigt Blik kunde imødesee Følgerne, lige meget om de bleve Lidelser eller Glæder, og dette Noget, det

kunde ikke være andet end Kjærlighed, thi Alt, hvad der er godt og smukt, har jo sit Udspring fra den. Jeg søgte at knytte den til Alt, hvad jeg foretog mig, søgte ved enhver Leilighed, ikke at beregne Følgerne af min Handlemaade, men kun ubetinget at handle saaledes, som Kjærligheden til Gud og alt det Skabte bød mig. Fulgte der Sorg af min Handling, da var det mig en Trøst, at jeg kun havde gjort saaledes af Kjærlighed, og det berøvede Sorgen sin værste Brand, saa jeg i den kun saae en kjærlig Ven, som fortalte mig, at min Kjærlighed havde feilet, og lærte mig at anvende den paa en rigtigere Maade. Og det kunde ikke bedrøve mig, thi jeg vidste jo, at vi ofte maa feile, før vi lære det Rette. Men fulgte der Glæde af min Stræben, saa blev den fordoblet ved Bevissheden om, at det var Frugten af min Kjærlighed, Belønningen for at den havde valgt det Rette, og en ny Spore til ikke at trættes, hvorofte den end kunde tage feil."

Hun taug. En næsten religiøs Begeistring havde i de sidste Minutter oplivet hendes Træk, bragt hendes Dine til at straale, men nu var det som om hun pludselig havde tabt de Binger, der havde hævet hende saa høit; Trækkene bleve atter rolige og barnlige, Dinene sank atter tungsindige ned mod Jorden, og hun sad paany ved Siden af Broderen som en bedsteven lille Pige.

Alexander reiste sig og gik takkefuld nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet. Søsterens Ord havde stillet ham paa et Standpunkt, hvorfra han maatte betragte sin fattede Beslutning. En Stemme hvistede i hans Indre: „handler Du med Kjær-

lighed imod din Moder og Søster, naar Du maaſtee udsætter dem for Sorg ved at betræde en ny Bane? Og hvis Sorgerne kom, hvorfra ſkal Du da hente Styrke imod dem, hvis det ikke er af Kjærlighed, at Du har handlet?"

"Nu, min Søn, begynder nu ſnart Du at tale?" ſpurgte Moderen, "jeg længes efter at høre noget Andet end dette Pjat, hvoraf jeg ikke har forſtaaet et Ord."

"Vær ikke vred, Moder," bad Sophie og greb kjærlig hendes Haand, "jeg talte jo kun, fordi Alexander bad mig derom."

"Ja, Moder, jeg vil tale," ſvarede Alexander og indtog atter ſin Plads imellem Moder og Søster, "og jeg vil haabe, min lille Sophies Kjærlighed vil bringe hende til at modſige mig, hvis jeg ſeiler. — Jeg behøver jo viſtnok ikke at fortælle, at jeg aldrig har ſølt Lyſt til det Haandværk, hvori jeg er oplært. Du, Sophie, ſom dengang kun var et lille Barn, kan vel neppe erindre det, men Du, kjære Moder, har ſikkerlig ikke forglemt, hvor inderligt jeg bad Fader om at maatte ſtudere, iſtedetſfor at lære et Haandværk, men han aſſlog med Beſtemthed min Bøn og ſagde, at ſaalænge Staten ſelv ikke vilde bi-
drage til at udviſle de aandlige Evner, ſom fandtes hos dens Sønner, uden Henſyn til om de end vare nok ſaa fattige, om den end ſkulde baade flæde og føde dem under Udviſlingen, hvoraf den ſelv dog til Slutningen vilde høſte Vre og Fordeel, ſaalænge turde aldrig den fattige Mand tænke paa at oplære ſine Børn til Noget, ſom fordrede en ſaa langvarig Forberedelse, før det kunde bringe Frugt, og al den Frihed, han orundte mig, det var den: ſelv at vælge det Haandværk, hvori

jeg skulde oplæres. Jeg veed ikke selv, hvor jeg faldt paa den Tanke, just at vælge Murerhaandværket, men jeg troer, jeg bevægedes ved Haabet om, at dette Valg netop ved sin Simpelt, netop derved, at Haandlangere og Murerlærlinger paa den Tid bleve hvervede fra den allersimpleste Samfundsklasse, skulde bringe Fader til at give noget efter for min Attraa til Studeringer. Haabet stufte mig, og Harmen derover bidrog til, at jeg holdt fast ved det trusne Valg. — Jeg blev altsaa Murer; men jeg kan med Sandhed sige, at jeg aldrig havde noget tilfreds Minut i denne Stilling, og hvis jeg ikke havde fundet Trøst og Husværelse, først i Eders Omhed, naar jeg i min Fritid kom hjem, og senere — efter Faders Død — i Bevidstheden om, at det var for Eder, jeg arbejdede, saa havde jeg vistnok for længe siden bukket under for min Utilfredshed; thi bestandig var der Noget, som sagde mig, Du er stabt til noget Mere end til at være Haandværker, Du er stabt til en ganske anden, en langt højere Stilling."

"Det var Du vist ogsaa, min kjære Dreng," forsikrede Moderen, "det anede mig strax efter Din Fødsel, at der bestemt skulde blive noget Stort af Dig, og jeg havde saamæn mange bittere Timer med din Fader, naar jeg talte om, hvor lidet Du passede for de Menneſter, Du var iblandt, for han gjorde kun Nar af mig og sagde, at det var Kjærlingssnak og at enhver Moder sædvanlig troede, at hendes Søn idetmindste var stabt til at blive Greve eller Baron."

Disse Ord vare for Alexander ikke uden en vis Tilfredsstillelse, som ogsaa affpejlede sig i hans Træk; han vendte sig

mod Søsteren, som for ogsaa at fange en opmuntrende Ytring fra hende, men hun syntes at være beffjæstiget med dybe og alvorlige Tanker; han fortsatte derfor:

„Det kan altsaa ikke forundre Dig, Moder, at jeg bestandigt stræbte efter at løsrive mig fra denne Stilling, men jeg kunde ikke gjøre det strax efter Faders Død, fordi vi saa upaatvivelig vare nedsunne i Glendighed længe før jeg paa en ny Bane kunde erhverve vore Fornødenheder; jeg vedblev altsaa at arbejde i Haab om, at Frihedstimen engang skulde opvinde, og nu troer jeg at være kommet til dette Punkt i mit Liv.“

„Hvad siger Du, min Dreng!“ raabte Moderen sjæleglad. „Kan Du nu ophøre at være Murer? Kan Du nu blive noget Stort? Na, Herre Gud, saa skulde dog min Anelse blive opfyldt, saa skulde det dog engang komme!“

„Maaskee,“ svarede Alexander; „men det vil tildeels komme til at beroe paa, hvorledes min Plan behager Dig og Sophie.“

„Na hun!“ sagde Moderen med en ringeagtende Bevægelse.

Alexander ilede med at afbryde hende, før der atter faldt en Ytring, som kunde være saarende for Søsteren. „Jeg har nu arbejdet saa længe, at jeg har samlet omtrent et Hundrede Rigsdaler, og disse i Forening med de Smaaandtægter, som Du og Sophie have, troer jeg ville være tilstrækkelige til vore Udgifter i et Halvaars Tid, omtrent indtil Nytaar, og det saa meget mere, som den største Deel af Huusleien er forud-

betalt. Nu agter jeg, hvis det vinder Eders Bisfalb, i dette halve Aar at lægge Professionen paa Hylben og begynde som Skribent.

„Mener Du, at Du vil see at komme paa et Comptoir?“ spurgte Moderen.

„Nei, Moder, jeg vil skrive Bøger for Folk, Romaner og Fortællinger, og især Komedier, saa at Du paa Theatret kan see mine Arbejder, høre mine Ord og Tanker blive udtalte af Skuespillerne, medens hele Publikum klapper af Glæde over dem.“

„D, Du velsignede Dreng!“ raabte Moderen og slyngebe begejstret sine Arme om hans Hals. „Ja, gjør Du det; vi kunne nok leve, om det saa skal være i et heelt Aar, af det, som jeg og Sophie kunne fortjene, naar det bare kan hjælpe Dig til at blive noget Stort, og Du skal see, det vil nok lykkes, thi Du var altid saa god en Søn imod Din gamle Moder, og Gud forlader ikke de gode Børn. Saa skal jeg altsaa dog opleve den Dag at see Dit Navn trykket foran paa en Bog og see Dig blive roest i Aviserne. Gud velsigne Dig for al den Glæde, Du forskaffer mig paa min gamle Alder!“ og den Gamle tørrede et Par Glædestaarer bort fra sine Dine.

Sophie sad endnu stille og tankesuld.

„Tak, Moder, Tak! fordi Du er saa tilfreds med mig,“ sagde Alexander og kysede Moderens Haand med Barm; „men det har ingen Nød med at skulle vare et heelt Aar, før Du kommer til at høste denne Glæde; thi jeg haaber, at det

allerede skal see om nogle Maanedes, og naar jeg først har betraadt denne Bane, saa skal Du see, at jeg snart skal flabe Dig og Sophie baade et ganske andet Opholdssted og et ganske andet Udkomme end nu."

"Betaler det sig da bedre at skrive Bøger end at være Muursvend?" spurgte Moderen ensfoldig.

"Ja," forsikrede Alexander med en Overbeviisning, der noksom vidnede om, hvormeget han kjendte til Stribenternes Udkomme. Og nu besteg han atter sin Kjøphest, Drommene om den glimrende Fremtid.

Enhver, som har prøvet en Saadan, og det har jo vistnok de Fleste, veed, at det er et vældigt Dyr, som man neppe kan give Tilladelse til at trave, før det misforstaaer Tilladelsen og sætter i Galop. Hos Alexander var det en sand Væddeløber, som kun blev opmuntret ved Moderens korte og bifaldende Ytringer. Om han i dette Dieblis havde holdt Aladdins Lampe i sin Haand, kunde den neppe have hjulpet ham til større Herlighed end den, han med flammende Veltalenhed udmalede for de Lyttende.

"Men Du, Sophie," afbrød han endelig sig selv, "Du har endnu ikke yttret et eneste Ord om min Plan. Hvad tænker Du saa alvorligt paa?"

"Jeg tænkte neppe, Alexander," svarede hun lidt forlegen, "jeg drømte ligesom"

"Som hvem?" spurgte han anende.

"Som Du!"

"Hvad drømte du da, du underlige Væsen?"

„Jeg saa et lille Barn staa ved et aabent Vindue. Det var hungriigt og tørstigt, skøndt der ved Siden af det stod den simple Koft og Drifke, det uden Fare kunde nyde; men Grunden, hvorfor det tøvede, det var den, at en Mand stod udenfor paa Gaden og fristede Barnet ved at række Kage og Viin op imod det; hvergang det greb efter den simple Føde, rakte Manden Kagerne høiere op imod det, men naar det fristet greb efter dem, trak han dem længere og længere bort, saa at Barnet maatte strække sig længere ud for at naae hen imod dem, stedsblev Fristelsen stærkere og Afstanden større, Barnet forglemte al Forsigtighed, strakte sig for langt ud, svimlede, tabte Støttestpunktet og“

„Styrkede ud?“ supplerede Alexander med en flygtig Bleggen.

„Nei,“ svarede Sophie med et elskeligt Smil; „thi i det farligste Dieblis traadte en elskende Fader til, som holdt det tilbage, saa Barnet kun folte Skrækken af den Fare, hvori det havde svævet; men Faderen tog tillige den simple Føde bort, fordi Barnet havde forsmaaet den, og det græd bittre Taarer af Hunger.“

„Jeg troer ved den gode Gud, at Tøsen bliver gal,“ udbrød Moderen fortrædelig, „det er affurat ligesaadan noget Kluddervælst som det, hun kom med for. Hvor gider Du høre paa den Snak?“

„Du forstaaer hende ikke, Moder; men det gjør jeg,“ varede Alexander truffet. Et Spørgsmaal til Søsteren syntes at svæve paa hans Læber; men han betænkte sig og vendte

sig til Moderen, sigende: „men nu noget Andet; jeg trænger til lidt Afstensmad, da jeg ikke har spist før jeg kom hjem.“

„Gud forlade mig, glemmer jeg ikke reent at give Dig noget at leve af, bare for at høre efter alt det, Du havde at sige mig,“ svarede hun, og uden Anelse om, at det kun var et Krigspuds af Sønnen for at sjerne hende, trippede hun ind i det tilstødende Kjøkken.

„Hvis jeg forstod Dig ret, Sophie,“ tog Alexander Ordet, „saa misbilligede Du min Plan, men turde eller vilde ikke sige det for Moders Skyld?“

„Jeg misbilliger den ikke,“ forsikrede Sophie, „thi jeg er ikke tilstræffelig inde i de omtalte Forhold til at kunne bedømme dem; men jeg vilde kun spørge, om Du ogsaa var sikker paa at kunne naae alle de deilige Rager, som Du beskrev for Moder, om Du var sikker paa, at det ikke var en Fristelse, som viste Dig dem, for at Du endogsaa skulde tabe hvad Du har.“

„Det troer jeg, at jeg er!“

„Saa skal det være langt fra mig at ville berøve Dig Modet. Jeg veed, at Du under al din Stræben ikke vil forglemme Din Kjærlighed til os, og truer nogen Fare, da vil Gud som en kjærlig Fader sikkert holde Dig tilbage fra Fordærvelsen, selv om han maa straffe Dig for Letsind. Gud vil skjænke Dig al den Lykke, Rigdom og Hæder, som Du ønsker Dig.“

„Ja, gid han vil, Sophie; thi det er ikke alene for min

Styld, men ogsaa for din og Moders Styld, at jeg vil stræbe derefter; det er for ogsaa at gjøre Dig og hende lykkelige."

"For min Styld maa Du ikke lade Dig friste, Alexander; thi jeg er saa lykkelig, som jeg ønsker at være, og jeg tvivler om, at Rigdom og Glands kan forøge min Lykke. Jeg lever jo hos dem, jeg elsker, og kan ikke ønske mere."

"Det er vistnok en Lykke, Sophie; Ingen kan erkjende det mere end jeg; men derfor kan den dog forhoies, og Du vil dog sikkert være gladere, naar Du kan leve bedre, klæde Dig smukkere, deeltage mere i Livet og . . ."

Hun rystede vantro paa Hovedet. "Jeg sætter ingen Priis paa den Lykke, som kun har Indvirkning paa dette Legeme."

"Hader Du da dit eget Legeme?" spurgte Alexander forbauset.

"Nei," svarede hun med et lille Smil, "hade det, gjør jeg ikke, men — oprigtig talt — jeg elsker det heller ikke. Jeg betragter det kun som et Fængsel for min Sjæl, og naar elskede en Fange sit Fængsel? Det er min Pligt at vedligeholde det, saalænge det skal være Sjælens Opholdssted, og derfor føder og klæder jeg det, thi jeg vil altid stræbe at opfylde mine Pligter; men at finde nogen Glæde i at pynte og smigre denne Byrde, det vil jeg aldrig kunne, og at det er en Byrde for min Sjæl at drage paa dette Legeme, som forhindrer den i fri og let at svinge sig mod sit Ophav, det er vist; saa tung en Byrde, at hvis Sjælen havde Erindring om et eneste Minut, da den var fri derfor, saa vilde den nu fortvivle i sit Fængsel. Derfor endnu engang: lad ikke Kjærligheden til mig friste Dig til

„Noget, thi jeg er saa lykkelig, som jeg kan blive her paa Jorden.“

Alexander kunde ikke svare; med en underlig Følelse af Beemod trykkede han hendes smaa Hænder imod sin Pande, reiste sig og gik ind i det lille Kammer.

Kort efter traadte Sophie ind til ham med Aftensmaden. Den Rose, han havde taget fra Faderens Grav, laae ved Siden af ham paa Bordet.

„Vil Du ikke have et Glas Vand til den Blomst?“ spurgte hun venlig og betragtede den.

„Nei, min Pige, for saa taber den Bladene, og jeg har Vyst til at gemme den. Her er en Bog, hvori den skal have sit Hjem.“

„Sin Grav,“ rettede Sophie. „Den skal altsaa midst de sidste Minutter af sit Liv, for at Du saameget længere kan glæde Dig over dens Viig. Den stakkels Rose!“

„Hvorfor beklager Du den?“ spurgte Alexander og lagde den forsigtig ind imellem Bogens Blade.

„Fordi det er en tung Skjæbne at være Rose. Alle strække Hænderne ud for at bryde og tilintetgjøre den, medens de mindre smukke Blomster have Lov til at døe ved Bryttet af deres Moder, Jorden. Hvis jeg skulde være en Blomst, da vilde jeg bede Gud at gøre mig saa simpel og lille som muligt, for ikke at være udsat for Rosens Skjæbne.“

„Saa gid Du ikke maa bede forsilddigt derom,“ hvistede Alexander, da hun fjernede sig.

Tredie Capitel.

Det var tidligt den næste Morgen, da Alexander stod op paa en Stol for at aabne det lille Vindue i Kammeret, saa at den friske Luft kunde strømme derind. Den sædvanlige Følge af urolige og modstridende Tanker om Aftenen: ligesaa urolige og modstridende Drømme om Natten, havde ogsaa hjemført ham og havde vundet et saameget stærkere Herredømme, som han paa Grund af „Reisegildet“ ikke havde været saa trist som sædvanlig da han søgte Hvile.

Da han reiste sig fra Leiet følte han sig udmattet og ilde tilpas; men den friske, kjølige Morgenluft, som fra det aabnede Vindue viftede hen over hans Hoved, gjorde ham godt og vækfedde atter det ungdommelige Liv i hans Indre.

De første Straaler af Solen begyndte netop at forgylde den høie Gavl paa Forhuset; Hanen i Gaarden, denne naturlige Mormon, purrede sine mange Røner ud ved at gale den ene Gang høiere end den anden, opmuntret ved at høre

Hanerne i de tilstødende Gaarde besvare ham i Chor. Nede hos Spethøkeren hørte man Pigen hugge Brænde, for at Caffen kunde være færdig, naar hendes Husbond kom tilbage fra Bageren, og en Svale satte sig paa den øverste Kant af det Bindue, Alexander havde aabnet, og kviddrede sin Morgenhymne.

Alexander følte en vidunderlig Lægedom for sin af vilde Drømme udmattede Sjæl ved at lytte til disse forffjellige, saa lidet harmonerende Toner, men som dog alle vidnede om det paany vaagnende Liv, og da det var Søndag, saa han ikke selv strax skulde ud for at begynde den samme Virksomhed, hvormed han sluttede den foregaaende Dag, tændte han sin Tobakspibe og besteg atter Stolen, for igjennem Binduet at nyde den yndige Morgen.

Den stræmmede Svale flygtede vel bort, men indtog en anden Plads paa Tagrenden over hans Hoved, og i dette Dieblif, da de lette blaa Smaastyer hvirvlede op af Piben, følte han sig saa lykkelig i sin fattige Baaning, at selv Rothschild med alle sine Millioner maaskee aldrig har havt saa skjönt et Dieblif.

Der skal imidlertid saalidet til at forstyrre en saadan Tilfredshed, at den sjældent kan vare længere end nogle Minutter. Dette var da ogsaa Tilfældet for vor Helts Bedkommende. Diebliffets rige Nydelse af Tilfredshed var endnu neppe blevet ham saa klar, at den kunde indklæde sig i Tanker, for den allerede blev forstyrret.

Han hørte Mellemdøren i Forhusgangen bevæge sig sagte

paa sine Hængsler, og denne Hviiffen og Jnisen som er eiendommelig for unge Menneffer i den Alder, hvori de selv føle sig overbeviste om at være blevne „Herrer,“ medens hele den øvrige Verden er formastelig nok til at ansee dem for Drengedøgn.

Hans Blik faldt uvilkaarlig ned til Gangen, og han saae nu et Hoved forsigtig række sig ud af samme og figge op til hans Binduer; men ligesaa langsomt som det kom tilsynne, ligesaa hurtigt forsvandt det, da dets Dine stødte paa Haandværkeren i det aabne Bindue, dog ikke hurtigt nok til at forhindre ham i at gjenkjende Træffene hos den Person, hvem han den foregaande Aften havde mødt i Gangen, uagtet disse Træf havde forandret sig noget ved de umistkjendelige Spor af en ved Svir gennemvaaget Nat.

Han hørte en Yttring om, at man havde stillet et Skabstøvel i Bindueskarmen, den fatale Jnisen gjentog sig, Gangdøren bevæges atter, faldt lydeligt til, og alt var som før et Minut siden.

Uden at kunne forklare sig Grunden, fortrædige dette Syn Alexander. Hele den Tilfredshed han i Diebliffet havde nydt, var forsvunden, og gnaven forlod han den Plads, hvor hans Nydelse var bleven forstyrret, og begyndte i dets Sted at ordne den Søndagspubs, hvormed han agtede at udstyre sig ved et Besøg, han samme Formiddag skulde aflægge hos sin Mester.

Kort efter hørte han Moderen og Søsteren tale sammen i

det tilstødende Bærelse, samt Virksomheden ved Tilberedelsen af den sædvanlige Morgendrif.

Det bankede sagte paa Kammerdøren.

„Kom kun ind Sophie,“ sagde han høit, „jeg er oppe.“

Sophie traadte ind med Caffen og en Hilsen, der var dobbelt saa opmuntrende for ham som vel nogen Drif kunde være.

Mechanist satte hun Bassen med Kopperne fra sig paa Bordet og vilde til at fjerne sig, men standsede et Dieblif, gif atter et Par Skridt og standsede paany.

„Hvad er det?“ spurgte han med et Smil, „det er som om Noget brændte Dig paa Læberne, uden at Du kunde faae det ud over dem?“

„Det er der ogsaa, Broder,“ svarede hun; „det er et Spørgsmaal, men jeg er ikke enig med mig selv, om jeg skal komme frem med det eller ei, da det maaskee kunde forstemme Dig, og jeg har ikke Lyst til at fortrædige Dig Din Morgen.“

„Derfor kan Du være rolig, thi det er allerede skeet.“

„Hvorledes det?“

„Det er ligegyldigt; men lad mig nu høre Spørgsmaalet.“

Hun gif hen til ham, lagde blidt sin Haand paa hans Skulder og saae ham ind i Ansigtet med sine fromme, kjærlige Bine, som om hun med dem i Forveien vilde forsoner ham med det Ubehagelige, der kunde ligge i hendes Ord, og sagde næsten hvissende:

„Du yttrede Dig iastes saa uvenligt om Jakob; sig mig: hvad havde han gjort Dig? Hvad var der kommen Eder imellem?“

Alexanders Ansigt formørkedes ved denne Paamindeelse; Harmen opflammede paany et Dieblif hos ham, men af Kjærlighed til Søsteren befjæmpede han den og svarede saa rolig, som det var ham muligt: „Bort Venstreb blev brudt. Han vilde — hvad han allerede saa ofte har prøvet paa — opfaste sig til en Slags Herster over mig, ved at fælde Dom over mine Handlinger og og tvinge mig til at forandre dem efter hans Hoved. Jeg havde oftere søiet mig efter ham af Venstreb, men for at bevare dette Venstreb, hvorpaa han puffer ved enhver Veilighed, kan jeg ikke bestandigt vedblive at være hans Lededuffe, og da jeg erklærede ham det, tog det ene Ord det andet, og Resultatet blev, at vi skiltes som Uvenner.“

„For atter idag at mødes som Venner?“

„Nei, Sophie. Bort Brud er af en saa alvorlig Bestaafsenhed, at det neppe nogensinde vil læges; idetmindste kan jeg aldrig søge nogen Tilnærmelse, og at han vil det, især naar om kort Tid min Stilling med Guds Hjælp er forandret til det Bedre, derom tvivler jeg; thi han er ligesaa stolt som herstefsyg og vilde formodentlig føle sig ydmyget ved at erkjende at have feilet, især paa en Tid, da jeg ikke kunde tillægge en saadan Erkjendelse nogen synderlig Vægt.“

„Er Du da saa ganske sikker paa, at der ingen Uret var paa Din Side ved Eders Strid igaar?“ spurgte Sophie med usikker Stemme.

„Det er jeg!“ svarede Alexander haardt, men tilføiede strax med Dmhed: „men lad det ikke bedrøve Dig, Sophie, at vi have mistet denne ene Ven. Snart, ret snart skulde vi i en ny Stilling finde nye Venner, som rigeligt kunne erstatte os ham.“

„Hvis den nye Stilling, hvorefter Du taler, Broder,“ svarede hun med Anstrængelse for at holde sine Taarer tilbage, „hvis den fordrer, at vi skulde forglemme den Eneeste, som var os tro i vor ringere Tilstand, da har den intet Værd for mig.“

Dg med sænket Hoved forlod hun Broderens Kammer.

Han følte sig lidt overrasket ved det synlige Judity, denne Efterretning havde gjort paa hans „lille Sophie,“ og en svag Anelse om, at der i hendes lille Pigehjerte ulmede en lignende Følelse for Jakob, som den der i hans eget Bryst flammede for hans Mesters Datter, begyndte at gjøre sig gjældende hos ham.

„Det skulde smærte mig,“ talte han hen for sig, „om det virkelig skulde være saa, thi jeg vilde blive nødsaget til at modsætte mig en saadan Forbindelse. Vil jeg tænke paa at svinge mig selv op i Samfundet, saa maa jeg først og fremmest frigjøre mig for enhver Forbindelse, der vilde tynge mig ned, og det vilde utvivlsomt det, at staae i noie Familieforhold til et Menneſte, der rimeligviis vil leve og døe som Tømmersvend. Jeg har mere end een Gang lagt Mærke til, at en Mand, som de høiere Classer paa Grund af hans Talenter gjerne havde draget op til sig, dog bestandig er forbleven paa et lavere Trin, kun fordi han havde Familie eller Venſkabsforbindelser, som han ikke vilde opgive, og som de høiere Stillede ikke vilde adop=

tere med det samme, de optog ham i deres Kreds. Jeg vil ikke udsætte mig for noget Vignende, og derfor maa hun ikke fæste saadanne Tanker paa ham. Men — det har vel heller ikke Videre at betyde, og der samme Sorg, som viste sig hos hende ved at høre, at Jakob ikke længere er min Ven, vilde hendes sølsomme Hjerter bestemt ogsaa lide, hvis hun hørte, at Naboens Kat eller Gjenboens Poppegøse var død, og jeg vilde derfor ikke troe, hun var forelsket i en Kat eller en Poppegøse.

Harde Nogen i dette Dieblif dømt saaledes om hans egne Følelser, da havde det forekommet ham djævelsk ubarmhjertigt, men nu, da det angik en Anden, fandt han Dommen rigtig og naturlig.

Og som det gik ham, saa gaaer det næsten Alle. At krænte, ringeagte og forhaane Andres Følelser, det er noget Vigefremt, noget Naturligt; men kræntes de selv ved et eneste Ord, saa bevare de Mindet derom og Lysten til at hævne sig derfor igjennem deres hele Liv.

Der var selvfølgelig slet ikke noget Usædvanligt ved, at Alexanders Tanke, i samme Minut som de havde fældet en saaa skaaansløs Dom over de Følelser, der muligen bevægede sig i Søsterens Hjerter, sprang over til at kjærtegne og forsvare dem, som bevægede sig i hans eget.

De havde en ypperlig Anledning dertil.

Hans Meister havde den foregaaende Eftermiddag, kort før „Reisegildet“ i Løvstræde skulde til at begynde, fortrolig lagt sin Haand paa hans Skulder og sagt til ham med sit godmo-

digste Smil: „Kom op til mig imorgen Formiddag, Rosky; der er Noget, jeg vil tale med dem om.“

Hvad dette „Noget“ kunde være, derom havde Alexander Rosky vel endnu ingen Anelse; men han sølte sig rolig for, at det under alle Omstændigheder ikke vilde være noget Ubehageligt, og et sodt Haab om, at han muligt kunde faae Mesterens Datter at see, eller vel endog finde Veilighed til at udvexle nogle Ord med hende, fyldte ham med Glæde ved Tanken om dette Besøg.

Enhver Mand, som har befundet sig i en lignende Situation, og hvilken Mand har ikke engang befundet sig deri, om han end nu seer nok saa gnaven og fortrædelig ud? — han veed, hvor rigt et Stof til Forhaabninger og Drømme en Forelsket kan finde i noget saa Ubetydeligt som et tilfældigt Møde eller et Par Ord, hvori en Uinteresseret neppe vilde finde sund Fornuft, endfige mere.

Alexander manglede altsaa ikke Stof til glade Tanker, medens han fremtog sin Søndagsgarderobe og monstrede hvert enkelt Stykke med en Omhu som en Pariser, der skal til Cour hos Keiser Napoleon den Tredie, der synes at sætte samme Priis paa et udsøgt Toilette som hans salig Onkel paa et vundet Slag.

Endelig var han under Trallen og Fløiten bleven saa pynstet og pæn, som det stod i hans Magt, skjøndt ingenlunde tilfredsstillende for ham selv; men endnu var det for tidligt at gaae, om just ikke til Mesteren, saa dog med Haab om at træffe paa Mesterens Datter, og han begyndte derfor at maale sit

Kammergult med saa lange Skridt, som dets Størrelse vilde tillade, naar han ikke uafslægt skulde vende om ved hvert Skridt, som en Træsoldat paa to Pinde.

Lyden af Kirkekloffen, som kaldte den nølende Menighed til Høimesse, lod fra en Kirke i Nærheden ind til ham, og paa dens Binger svang sig en Bøn fra hans Bryst, en Bøn uden Ord, men dog saa inderlig, saa brændende som den kun stiger op fra Den, hvis hele Livsglæde staaer paa Spil.

Tiden forekom ham vidunderlig langsom, indtil Kloffen slog ti, men nu, da Diebliffet var kommet, da det forekom ham rigtigt at gaae, nu syntes det ham dog at være kommet for tidligt; thi hvormeget var der ikke endnu tilbage, som han ikke havde faaet Tid til at overtænke?

Dog affled, affled, nu skal det være!

En god Genius syntes at have taget ham under sin Beskyttelse, thi efter at han med bankende Hjerte havde bestegit Mesterens Trappe og med tilbagerængt Aandedræt ringet paa Dørkloffen, blev han luffet op af — Mesterens Datter.

„Ah, Rosky,“ udbød hun med flet skjult Glæde, „vær saa god og kom ind; Fader har sagt, han ventede Dem, men han er i Diebliffet beskæftiget, saa De maa i nogle Minutter lade Dem nøie med mig.“

Buffende og rødrende og forlegen traadte han indenfor, og af alle de skjønne Ord, han havde betænkt at ville sige under saa gunstige Omstændigheder, var det ham ikke muligt at erindre et eneste.

Den unge Pige, som saae hans Forlegenhed, blev siebliffelig smittet af den.

Men under saadanne Omstændigheder fatter Kvinden sig i Reglen altid noget hurtigere end Manden, hvilket unægtelig er meget vliift indrettet af Naturen, thi af de Millioner Kjærlighedserklæringer, som blive udtalte imellem Aar og Dag vilde upaatvivlelig de tre Fjerdedele blive hængende i Beilernes Hals, hvis ikke den Tilbedede medynksom hjalp ham paa Spor.

Mesterens Datter var naturligviis en Kvinde.

Hun følte det Piinlige i Stillingen og fandt med kvindelig Sharraadighed paa et Middel til at gjøre Ende paa den.

Hun fjernede sig et Par Skridt og begyndte med Iver at ordne Blomsterne i en Vase, hvori de i Forveien stode i den skjønneste Orden.

„Er det ikke nogle nydelige Blomster?“ spurgte hun, og bøiede sig nærmere ned imod dem for at skjule de Roser, der brændte paa hendes Kinder ved dem, der dufte i Vasen.

„Holder De meget af Blomster?“

Nu var Alexander sfaaret for Tungebaandet.

„Ja, min Jomfru!“ forsikrede han med Inderlighed, „jeg holder meget, uendelig meget af Blomster; men dog er der især een, jeg elsker fremfor alle andre, og om den hele Verdens Blomsterflor laae for min Fod, jeg vilde dog ikke bortbytte denne ene derfor.“

„Og hvad er det for En, den Lykkelige?“ spurgte hun og kastede et venligt Blik til den Begeistrede.

„Som De veed, og som jeg haaber, De ikke har forglemmt,

var jeg i Aftes ude paa Kirkegaardene. Paa min Faders Grav fandt jeg nogle Roser, som uden Tvivl en kjærlig Haand havde lagt paa den. Aldrig havde en saadan Haand raakt mig en Blomst, og derfor deelte jeg med den Døde, og denne ene Rose, som jeg har hjem med Kjærlighed og stedsse skal glemme med Kjærlighed, den er det, at ingen anden Blomst i Verden kan opveie for mig."

Naar Den, som for første Gang skal træde op og tale for en Forsamling, hører sin egen Stemme, bringer den ham sædvanlig ud af Concepterne, og dette bærer Skylden for saamange mislykkede Forsøg paa, „at holde en Tale;" men naar derimod en Vællær først er bragt saavidt, at han er kommet til at høre sin egen Stemme, saa har det en ganske modsat Virkning, han bliver modig som en Løve.

Saaledes var det ogsaa gaaet Alexander. Under sine sidste Ord var han modig traadt hen til den unge Pige og saae aabent og frit med de funklende Dine ind i hendes smukke og venlige Ansigt.

„Men det er ikke smukt at tage Noget fra de Døde," indvendte hun, og tilføiede med sagtere Stemme og elskelig Naivitet: „det var mig, som havde lagt Blomsterne der; men jeg havde flere, De kunde jo have faaet en af mig."

„Vilde De da virkelig have givet mig en?" spurgte han lidenskabelig og greb dristig hendes Haand, „vilde De virkelig have givet mig en, selv om jeg ikke bad Dem derom, kun naar De vidste, at det vilde glæde mig? O, svar mig, Caroline, svar mig!"

Skjælvende tog hun en Rose frem af Vasen, allerede var Haanden med den paa den korte Vandring fra Blomstervasen til Alexander Kosky, da den faldt ud af hendes Haand og hun med det uvilkaarlige Udbrud: „der er Fader!“ rev sig løs og ilede ind i det næste Værelse.

Da Tardini efter at have svævet i Luften pludselig sank ned i Kallebodstrand, har han vistnok i første Dieblis ikke følt sig ubehageligere afficeret end Alexander, ved pludselig at dumpe fra Datterens Selskab ned i Faderens. Den nys overvundne Forlegenhed truede stærkt med atter at bemægtige sig ham; men et Blik paa Mesterens Ansigt, der fra Overraskelse gik over til et Udtryk af Skjælsmeri, gengav atter Alexander Egevægten i Sindet, saa at han uden nogen paasaldende Reisthed kunde bringe den Gamle sin Hilsen.

„Naa, Kosky!“ begyndte Mesteren og tog et Par Drag af sin sølvbeslaaede Pibe, medens han gned Kalotten frem og tilbage paa det skaldede Hoved, „jeg vil haabe, Du ikke har kjedet Dig altfor meget, medens jeg lod Dig vente? Kom nu her og sid ned og lad os engang tale alvorligt sammen.“

Alexander, som ikke ret vidste, hvad han skulde troe om denne uventede Dverbærenhed og fortrinlige Egefremhed, adlød instinctmæssig.

„Seer Du,“ vedblev den Gamle, idet han skød Bordet lidt frem for lettere at kunne sænke sin corpulente Figur ned i Sopphaen, „jeg begynder nu at blive lidt gammel og stiv i Ledemodene og kan snart trænge til en Medhjælper, jeg kan stole paa. Dig har jeg nu kjendt, lige siden Du, som en asmynstret

Stoledreng, kom i Lære hos mig, og det maa jeg sige til din Roes, at om Du end gaaer og suurmuler lidt vel meget for et ungt Menneſſe og hænger med Hovedet ſom en Præſt det første Aar, han har ſaaet Kalb, ſaa er Du dog en ſlink Arbejder, tro og paapaſelig, og hvad der ikke er mindre vigtig: agtet af dine Kammerater. Jeg har derfor tænkt paa, at Du maaskee vilde være den rette Medhjælper for mig; Du er fattig, det veed jeg nok, men Du er ogsaa arbejdsom, og om Du altsaa ogsaa bringer lidt mindre klingende Mynt med Dig, end mangen Anden, jeg kunde ſaae fat i, ſaa bringer Du til Gjengæld lidt mere af det, ſom ſtaffer Mynt. Vil altsaa Du ſom jeg, ſaa hjælper jeg Dig til at blive Meſter, overdrager Dig Overopſynet med mit Arbejde og en Deel af Fortjenesten, ſaa længe indtil jeg Tid efter anden kan lade den hele Hiſtorie gaae over til Dig og trække mig tilbage til Privatlivet, ſom de Fornemme figer. — Naa, hvad synes Du om det? Ere vi enige?"

Alexander ſad et Dieblit taus og nedsunken i ſig ſelv. Hurtig ſom Lynet drog en ny Række af Billeder forbi hans Sjæl; han indſaae alle de Fordele, en nærmere Tilſlutning til den gamle Mand vilde medføre for ham, en betrygget uafhængig Stilling, Haabet om Datterens Haand, en Fremtid af ſille Lykke og inderlig Kjærlighed.

Men atter traadte den friſtende Djævel, den mandlige Stoltſhed, hen til ham og hviffede ham i Dret: det er kun de ſvage Sjæle, ſom ikke have Mod til at beſjæmpe Vanſkelighederne paa en ny Bane, ſom trække ſig tilbage; og hvad vilde der blive af alle hans gylndne Dromme, hvis han nu gav efter? Vilde han

ikke i sin Handlemaade give Jakob Ret, inden han endnu havde forsøgt at bevise, han havde Uret?

„Naa! Hvad Fanden betænker Du Dig paa?“ spurgte Mesteren med et Spor af Hestighed.

„Jeg betænker mig paa, hvorledes jeg skal kunne svare Dem, uden at blive misforstaaet“ svarede Alexander langsomt, „thi ved Gud! Intet i Verden kunde smerte mig mere, end om De kom til at ansee mig for en Utafnemmelig.“

„En Utafnemmelig?“ gjentog den Gamle „nu, jeg forstaaer Dig, Du afflaaer mit Tilbud, men vil helst gjøre det med en Deel Krusfeduller og Duffedarer, for at det ikke skal see saa stygt ud; men spar Du kun Din Ueistighed, et Nei er mig nok, og saa ere vi færdige.“ Han reiste sig fortrædelig og vendte sig bort.

„Jeg beder Dem, hør mig, før De dømmer mig,“ bad Alexander bekymret. „Gud skal være mit Vidne, at den Tillid og Godhed, De i dette Dieblis har viist mig, skal jeg aldrig forglemme. Jeg veed Intet, der oprører mig i den Grad som Utafnemmelighed, thi ved den stiller Menneftet sig frivilligt under Dyrene, hvoraf selv det vildeste viser sig taknemmeligt for beviste Velgjerninger, og altsaa kunde det mindst falde mig ind, at vise mig utaknemmelig; men jeg kan ikke modtage Deres ædelmodige Tilbud.“

„Dg hvorfor kan Du ikke?“ spurgte Mesteren i en forsonligere Tone.

„Fordi jeg ganske vil nedlægge Professionen.“

„Nedlægge Professionen? Hvad Fanden har Du da faaet

fat i til at leve af? Har Du vundet det store Lod i Glasferlotteriet, eller er Du bleven Tolddetjent eller Eiggassebud? Det sidste var da igrunden det Bedste, for De, som speculere i, at Folk skal døe, ere mest sikrede imod at tage feil."

"Intet af alt Dette," svarede Alexander lidt forlegen, "jeg har isinde at leve som Skribent — Digter."

"Skribent? Digter? Hahaha!" loe den Gamle, "er Du bleven gal? Eller — hvad jeg hellere vil troe — har Du ikke sovet siden Rejsegildet iaftes?"

"De tager feil, Hr. Homann," svarede Alexander frænkelt, "jeg er hverken gal eller beruset, men jeg føler hos mig selv, at jeg er skabt til noget Høiere end at være Murer."

"Høiere end at være Murer," gjentog Mesteren, "det skal Du da minstels vanskeligt finde, medmindre det skulde være at blive Taarnvægter."

De enten misforstaaer mig eller vil søge at frænke mig paa en Maade, som kunde bringe mig til at glemme den Gudhed, De nys vilde vise mig," svarede Alexander med Alvor. "Jeg kan ikke føle mig tilfredsstillet ved at henflæbe mit hele Liv ved Professionen, der — den være end i og for sig nok saa agtværdig — dog altid vil bringe mig til at indtage en meget underordnet Stilling i Samfundet."

"Naa saaledes!" udbrød den gamle Homann med en af Harmen dirrende Stemme, "det er for simpelt for Dig at ernære Dig ved et hæderligt Haandværk, som indtil dette Døgn har født Dig og Dine; Du kan ikke være bekendt at blive i en Stilling hvori jeg har fundet Lykke og Velstand? — Ja,

saa har Du Ret, saa kan Du ikke modtage et Tilbud, som Du ikke fortjener at man skulde gjøre Dig, og saa gjør Du bedst i at spadserere ud af den Dør, Du kom ind ad!"

"Men, bedste Hr. Homann . . ."

"Jeg siger Dig, Du skal gaae! En Utafnemmelig, som til Gjengjæld for min Godhed kaster Brag og Foragt paa et Haandværk, hvis Være jeg har søgt at hævde igjennem mit hele Liv, vil jeg ikke see indenfor mine Døre."

"D, tag disse Ord tilbage," bad Alexander med skjælvende Stemme, "De veed ikke selv hvor stor en Betydning de have for mig, at min hele Fremtidslykke knuses ved dem."

"Ja, det ved jeg meget godt," forsikrede Mesteren mere og mere opbragt, "Din Næse kløer efter Tøsen derinde; men Du kan bede Fanden tage Dig paa, at der blive Intet af, for hun er mig altfor kjær, til at jeg vil udsætte hende for at slukke Penne istedetfor at drikke Caffe og æde gamle Papirstumper istedetfor Tvebakker; derfor gjør Du bedst i at trække den Tand ud og lægge det Haab tilside tilligemed Muursteen. Og nu beder jeg Dig for sidste Gang: see til, at Du kommer afsted!"

"Men, min Gud! . . ."

"Bil Du gaae! siger jeg, raabte den Gamle og luffede Døren op paa vid Gab.

Den "passive Modstand" kunde ikke længere forslaae, Alexander maatte bøie sig for sin Skjæbne og lade sig nøie med "en moralsk Seir": slagen forlade Balpladsen.

Mesteren smækkede Døren i efter ham, saa det gjenlød i

hele Huset, og laasede den af med en Dmhu, som om det var Hans Miffelsen, der havde været i Besøg hos ham.

Dybt bedrøvet forlod Alexander det Huus, han havde be-
traadt med saameget Haab, og hvor det nys havde taget saa
høi en Flugt. Uden ret selv at vide hvorledes, naaede han
hjem til Sine, hvem hans blege og sorgfulde Ansigt fyldte med
Bedrøvelse.

Naar Hjertet er opfyldt af en dyb og inderlig Sorg, gives
der intet Utaaleligere end Spørgsmaalene om dens Natur og
Ophav, og de Medlidenhedsyttringer, hvormed Forklaringen
betales. Alexander sølte dette og søgte at undgaae det ved at
give Moderen og Søsteren korte og affærdigende Svar paa
deres bekymrende Spørgen, og han vilde allerede til at træde
ind i det lille Kammer for i Rolighed at kunne fatte sig, da
Sophie udbød:

„Det er sandt, Alexander; der er kommet et Brev til Dig
i din Fraværelse. Her er det.“

Alexander kastede et flygtigt Blif paa det Brev, hun rakte
ham, og en mørk Sky drog hen over hans Pande. Han snap-
pede det hurtigt og spurgte:

„Hvem bragte det?“

„En halvvooren Dreng, som jeg ikke kjendte.“

„Virkelig?“ spurgte Alexander med et spydigt Ansøg, „og
Du sender heller ikke Haandskriften paa det?“

„Nei! Du synes at tvivle, men hvorfor skulde jeg benegte
det, hvis jeg enten kjendte Sendehubdet eller Udskriften! Jeg
veed det ikke.“

„Nu, Sophie, det er godt. Og lad mig nu være i Ro; jeg vil arbejde.“

Dermed gik han ind i Kammeret og lukkede Døren af efter sig.

Brevet, hvorpaa han havde gjentjendt Jakob Dybbels Haandskrift, kastede han fortørnet paa Bordet, idet han sluttede sig til, at det formodentlig kun indeholdt en ny Række af „sidste Formaninger,“ dem han mindst sølte sig oplagt til at dvæle ved nu, da der allerede var foretaget et Skridt i Overeensstemmelse med den fattede Beslutning, et Skridt som havde fyldt ham med Smerte og ikke kunde tages tilbage.

Den sædvanlige Udflugt for et oprørt Sind, der ikke har Noget at yttre sig paa, at gaae frem og tilbage paa Gulvet, blev ogsaa benyttet af Alexander. I Førfølgningen var hans Gang hurtig og uregelmæssig, men alt som hans Hefstighed svandt over i virkelig Sorg over hvad der var mødt ham, bleve hans Skridt langsommere, indtil han næsten udmattet sank ned paa en Stol.

Med et dybt Suk greb han Jakobs Brev, aabnede det og læste:

„Alexander!

„Efter din Opførsel i Aftes at dømme, tvivler jeg ikke længere paa, at din fattede Beslutning staaer uroffelig, i hvad den end vil føre med sig, og jeg vil derfor ikke mere spille noget Ord paa at lede Dig hen til det, jeg anseer for „det Fornuftigere.“

„Men der er et andet Væsen, som jeg ikke med saamegen

„Sindsro kan overlade til Følgerne af din Handlemaade, nemlig din Søster Sophie.

„Hun er mig kjær, og det er kun med den største Uro og Sorg, jeg seer hendes Skjæbne knyttet til din, og jeg beder Dig derfor: lad det blive min Pligt at forsørge hende.

„Vore Anskuelser om, hvad der er fornuftigt, kunne vel være forstjellige, men jeg troer derfor ikke, at vi have givet hinanden Grund til at tage den gjensidige Agtelse, og derfor stoler jeg paa, at ligesaa vist som jeg erkjender, at Du hidtil har handlet imod din Søster, som om Du havde været den kjærligste Fader for hende, saaledes vil ogsaa Du erkjende, at Du ved at overdrage hende til mig gjør en retskaffen Mand til hendes Forsørger.

„Vel er jeg endnu kun Tømmersvend, men uagtet jeg ikke vil flyve til noget Høiere, haaber jeg dog om saa Nar, paa den Tid der kan blive Tale om at gjøre Sophie til min Hustru, at være en Mand, som Du ikke behøver at blues ved at optage i din Familie.

„Det er vor Samtale iastes, som nøder mig til allerede nu at foretage dette Skridt, jeg ellers vilde have udsat i længere Tid; men jeg haaber, at ligesaa aabent som jeg henvender mig til Dig, trods denne fatale Samtale, ligesaa aabent vil Du svare og handle imod mig.

Din trofaste Jakob Dybbel.“

Et ondskabsfuldt Smil vansirede et Dieblit Alexanders smukke Ansigt.

„Altsaa skulde Du,“ talte han hen for sig, „med din kolde

Fornuft og dine kloge Beregninger opnaae Alt, hvad Du onfter, medens jeg maa see mine ffjønnefte Forhaabninger ryge i Rysen, og hvert Smil, hver Glædesyttring af Dig ffkulde være en ondfkabefuld Vebreidelfe mod mig, fom fortalte, at jeg kunde have været ligesaa lyffkelig, naar jeg kun vilde have adlydt hans folde Fornuftffntninger iftedetfor mine varme Følelfer; nei, min gode Jakob! der bliver Intet af. Ingen vil have Medlidenhed med mine Følelfer, hvorfor ffal jeg faa have den med Andres. Nei, nei, Jakob! Var Du her, jeg ffulde forhaane Dig, fornærme Dig, vife Dig Døren, ligesom man for en Time fiden forhaanede og fornærmede mig. Men jeg ffulde dog vife Dig een Skaanfel: Sophie ffulde ikke høre Dig blive beffpottet, faaledes fom Caroline maaffe hørte mig blive det.“

„Ha, hvis hun fra det næfte Bærelfe har hørt fin Faders Ord, i hvilket Rys maa jeg da ikke ftaae for hende, medens Du ftaaer i en Slags Glorie for Sophie.“

„Nei, Jakob, nei! Du ffal ikke være lyffeligere end jeg.“

Hans Sind var atter oprørt, og han maatte atter til at maale Gulvet.

Tanken om, at Caroline maaffe havde hørt den gamle Hofmanns Ord til ham, gjorde ham næften rafende. Han tvivlede ikke mere om, at den unge Pige deelte hans Følelfer, men hvorledes vilde hun dømme om ham og hans Kjærltghed, hvis hun havde hørt ham afflaae Faderens Tilbud?

Der var kun eet Middel, fom endnu kunde redde alle hans Forhaabninger fra den viffe Undergang, og det var: snart, ret snart at blive noget Stort paa den nye Wei, han vilde betræde;

thi naar den gamle Homann hørte ham blive offentlig lovpriist, saa ham hædret og agtet, saa vilde han dog maaſte lade sig bevæge til at give ham sin Datter.

Men for at blive noget Stort maatte der arbeides anstrængende og utrættelig, intet Dieblis maatte spildes.

Med febrilſt Heflighed kastede han sig atter ned paa Stolen og fremtog de fornødne Skrivematerialier; han vilde intet Minut forſømme.

Men Tanterne dandsede rundt i hans Hoved, ſtedſe blev det mørkere for hans Blik og trangere om hans Hjerte.

„O, Caroline!“ ſukkede han, bøiede Hovedet ned imod ſine Hænder og græd ſom et Barn.

Den første af Jakob Dybbels Spaadomme var gaaet i Dpfyldſe: hans freidigſte Mod var knækket.

Fjerde Capitel.

Enhver, som med nogen Opmærksomhed betragter et Menneskes Skjæbne, vil let bemærke, at det som oftest er enkelte Dage eller endog enkelte Timer, som danne de egentlige betydningsfulde Vendepuncter i den. Naar en saadan Dag eller Time er overstaaet, saa henrinder en længere eller kortere Tid i en Slags Fred eller under alle Omstændigheder Gensformighed, i hvilken Skjæbnen synes ligesom at samle nye Kræfter for at kunne tilføie sit Offer et nyt Slag, eller skjænke sin Kjaledægge en ny Gave.

Saaledes gif det ogsaa med Alexander.

Vi have seet og dvælet — maaskee lidt for vidtløstigt — ved en enkelt Dag af hans Liv, da han besluttede at betræde en ny Bane og bragte det første Offer, som Udførelsen af denne Beslutning gjorde Fordring paa.

Efter dette, det første store Vendepunct i hans Liv, kom der en Tid, som vel ikke bragte ham Fred, men hvis Gensfor-

mighed dog var saa stor, at det kun vilde have liden Interesse at dvæle ved hver enkelt Dag i den.

Men hans Skjæbne havde derfor ikke undladt i denne Tid saa at sige at samle Materialierne til at bibringe ham et knusende Slag.

Det mangler sjældent, at naar man gjør Fremtidsberegninger — og hvo gjør ikke saadanne — saa vil der dog, om man end har udført dem med nok saa stor en Tænksomhed eller Forudseenhed, være eet eller andet lille Tilfælde, som man har forglemt at tage med i sin Beregning, uagtet det bagefter forbauser En selv, at man kunde forglemme noget saa Naturligt eller Sandsynligt, og naar det saa indtræffer, at det til Trods for sin tilsyneladende Lidenhed var stort nok til at fuldkaste alle de opstillede Beregninger.

Alexander havde saaledes med stor Omhu og Akkurateesse beregnet, at hans Beholdning af Contanter i Forening med Indtægten for Moderens og Søsterens Arbejde vilde være tilstrækkelig til deres Underhold i et halvt Aar, og inden den Tid, ja saa maatte han jo naturligviis allerede være kommen vidt paa den nye Bane.

„Naturligviis!“ lyder det altid i den Unges Barm, naar han med Begeistring stræber efter et Maal.

Men et af de smaa Tilfælde, han havde forglemt at tage med i sin Beregning, det var Muligheden af, at Sygdom kunde tage Sæde i hans Familie.

Og netop dette Tilfælde var indtruffet.

Kort Tid efter, at Alexander havde opgivet sin Profession,

blev hans Moder angrebet af en Sygelighed, som til Trods for alle anvendte Midler stadigt tiltog og omsider tvang hende til uafslædig at holde Sengen, samtidigt med at den berøvede hende de sidste Arbeidskræfter. Det Skaar, som derved blev gjort i de beregnede Indtægter, var ingenlunde ubetydeligt, thi ikke alene gik Familien nu glip af hendes Arbeidsfortjeneste, men hendes Sygdom forøgede tillige Udgifterne og tvang Sophie til oftere at forlade sit Arbejde, dels for at pleie Moderen og dels for at besørge deres lille Huusholdning, hvorved ogsaa hendes Fortjeneste blev formindsket i en sølelig Grad.

Som en Følge deraf var det saa langt fra, at Familiens Ressourcer sloge til i et halvt Aar, at den tvertimod allerede efter tre Maanedes Forløb var aldeles blottet, og de to Søffende med bedrøvede Blikke søgte efter Eet eller Andet, som kunde pantsættes for at friste Livet.

Ogsaa med Hensyn til Udbyttet af Alexanders Virksomhed vare de skønne Forhaabninger afløste af Skuffelse. Med utrættelig Flid havde han arbeidet Nat og Dag for at fuldføre sit sidste Stykke for Theatret; men fjorten Dage efter, at det var indsendt til Theaterdirectionen, blev det ham remitteret med en Skrivelse, der uagtet den Skaansomhed, hvormed dens Udtryk vare valgte, dog overbeviste ham om, at den Lykke og Anerkendelse fra denne Side, paa hvilke han havde gjort saa flittige Beregninger, laae ham langt fjernere, end han havde tænkt sig Muligheden af.

Vel havde dette endnu ikke tilintetgjort hans Mod, men det havde dog bragt ham til at tvivle, og det var langt fra at

være med samme Fortrøstning, at han nu bestjæftigede sig med et nyt Arbeide, en lille Fortælling, som han troede lettere af-sættelig, fordi dets Antagelse ikke beroede paa en enkelt Mands Skjøn, saaledes som ved Theatret.

Det var imidlertid ikke alene i de ydre Forhold, at nogle faa Maaneder Skridt for Skridt havde ført det lille hyggelige Hjem hen imod Afgrunden, ogsaa i det Indre, i de til hinanden saa inderligt sammenknyttede Hjerter var der foregaaet Forandringer, som væsentlig fremmede en Catastrophe.

Alexander havde aldrig været bestjælet af nogen stor Mun-terhed, og de sidste Maanedes Lidelser havde derfor gjort et overordentlig dybt Indtryk paa ham. Hans inderlige Kjærlighed til Moderen og Søsteren bragte hans Hjerter til at bløde ved at see dem oftere og oftere at mangle selv det Nødvendigste, see Moderens Sygdom vinde mere Herredømme ved ikke med Kraft at kunne modarbeides, og Søsterens fortvivlede Stræben efter med sit sletlønnede Arbeide at bøde lidt paa den stigende Nød. Og hvad ham selv personlig angik, da var det, som om hans Hjerter skulde bryde, naar han gjentaktes sig alle sine lyse Drømme og saa, hvilke bittere Skuffelser de allerede havde medført for ham, og hvor fjern enhver Opfyldelse af dem stod for hans Tanke nu, imod som hiin Løverdag Aften, da han tog sin Beslutning. Haabet om Være og Lykke ved Hjælp af Theatret var tilintetgjort for ham, og den dermed forbundne Drøm om at kunne forsones den gamle Homann og vinde hans Datter var ombyttet med en sorgelig Haabløshed. Kun een Gang havde han seet Caroline siden den Søndag

Formiddag, da hun rødrende hød ham Blomster, det var paa en Spadseretour med hendes Moder; men Moderen havde da ved at faae Die paa ham hurtigere draget sin Datter afsted med sig, og det Blik, Caroline havde tilkastet ham ved denne Keilighed, forekom ham mere at udtale Beflagelse og Medynk end Kjærlighed. Det havde forvissat ham om, hvad hans vaagende Fornuft allerede havde tilhyvirket ham, at alt Haab om en lyffelig Forening med Gjenstanden for hans første brændende Kjærlighed maatte forvisses, hvis han ikke vilde staae for sig selv som en Vanvittig. Han havde Kraft nok hos sig til at forvise Haabet, men han havde Intet, hvormed han kunde opfylde den derved opstaaende Tomhed i sit Indre.

Den haabfulde, af Begeistring glødende Yngling var af faa Maaneders Lidelser forvandlet til en sorgfuld, taus og indsluttet ung Mand, som med Fortvivlelse i sit Bryst kæmpede for Udførelsen af en Plan, der var undfanget i ungdommeligt Overmod og Drømmeri.

Med Sophie var der forgaaet en Forandring, som ikke var mindre, om den end var mindre iøjensaldende.

Den Sorg, hun aabenlyst følte ved Efterretningen om det Brud, som havde fundet Sted imellem hendes Broder og Jakob Dybbel, og som ikke blev mindre ved det Brev, hvori Alexander paa en bitter og haanende Maade afflog Jakobs Anholdelse om hendes Haand, den hun først senere erfarede, syntes snar at forsvinde og afløstes af en paafaldende Livsglæde, som Alexander skrev paa de væffede Forhaabningers Regning, men som en mere opmærksom Tagtager let vilde have tillagt en

anden og inderligere Bevæggrund. — En Tidlang kæmpede hun med Mod og Udholdenhed imod deres stedse mere trykkende Stilling, og man saa midt under Mangel og Betyrning oftere Smil paa hendes Læber og en stadigere Livsglæde i hendes Træk, end man havde seet, medens deres Udkomme var mere sorgfrit og bedre betrygget. — Men Tid efter anden syntes atter denne indre Tilfredshed at forlade hende, hun sank atter hen i en sørgmodig Tankesfuldhed, men af en langt alvorligere Natur end den, som tidligere havde besjælet hende. Broderen skrev atter dette paa de skuffede Forventningers Regning, skøndt hendes Mod og Udholdenhed var aldeles uforandret, men kunde dog ikke undgaar at foruroliges ved hendes forandrede Udseende og hyppige taarevædede Ansigt, der ikke mere bar Spor af barnlig Virksomhed, men af bitter Hjertesorg.

Grundene til disse Forandringer ville vi senere komme til at dvæle ved.

Den, som til Trods for baade physiske og moralske Lidelser syntes mindst at have forandret sig, var den sengeliggende Moder. Nu som før stod Alexander for hende som et Bæsen, man ikke kunde offere Noget, og for hvis Lykke hun gjerne ville lade sine sidste Timer fylde med Mangel og Betyrning. For hende var han endnu bestandig „den kjære Dreng“, som maatte opmuntres og trøstes paa enhver tænkelig Maade, og Sophie derimod kun „en tosset Tøs“, der meget godt kunde taale enhver Udtømmelse af Utaalmodighed eller ondt Lune, naar der ved Sindet kunde renses, saa at hun kunde hilse „sin Dreng“ med et Smil.

Saaledes stode Forholdene, da der atter oprandt en afgjørende Dag for Alexander.

Det var en Formiddag i Slutningen af November. Vinteren havde allerede indfundet sig og tegnet sine første Blomster paa Ruderne i Alexanders lille Kammer.

Ligesaa hyggelig som Vintertiden er for Den, der er istand til at værne sig imod dens Strengthed, netop fordi han under de ydre ugunstige Forhold dobbelt føler Behageligheden af sit Velvære, ligesaa sørgelig og nedfuerende er den for den Fattige, som ikke formaaer at mildne alle dens Ytringer af Strengthed, og som netop under den dobbelt føler sin Mangel. — Det fattige Hjem, som synes mildt og venligt, naar Sommersolen kaster nogle enkelte Straaler ind i det, bliver mørkt og ubyggesligt, naar de tilfrosne Ruder formindsker det allerede iforveien sparsomme Lys.

Alexander syntes imidlertid neppe at bemærke det. Han sad boiet over sit Arbejde, og den Hast, hvormed hans Pen bevægede sig hen over Papiret, medens et Par Feberrosen malede sig paa hans Kinder, vidnede om, at hans Tanker med al deres Styrke drog ham bort fra hans Omgivelser.

Endelig standsede han, hans Blik faldt endnu engang hen over de sidste Linier, han havde nedskrevet, og et lille Smil bevægede hans Læber, men afløstes strax af et dybt Suf.

Han samlede en Mængde affrevne Blade, lagde dem i Orden efter Pagina og lagde med Omhu en Convolut om det Hele.

„O, Fader i Himmelen!“ hviskede han med Zunderlighed

hen for sig, „læg nu Din Betsignelse i mit Arbejde og gjør Ende paa mine bittere Provelser. Fader, Fader, har jeg fejlet, da jeg ikke ablød de Advarsler, som bleve mig givne, saa lad mine Lidelser i disse Maaneder, Opoffrelsen af min Fremtids skjønneste Haab, forsoner Dig og straf ikke dit Barn med flere Hjemføgelser, som ikke alene træffe mig, men ogsaa min arme Moder, min arme Søster! Min Gud! er det saa Din Villie, saa lad alle mine Drømme om Storhed og Ære være tilintetgjorte, men giv mig blot Tyne til at erhverve Brød, Brød til os Ulykkelige!“

Han reiste sig, og nu rystede Kulden ham, saa han neppe kunde holde sig opreist.

Sophie aabnede sagte Døren, og da hun saae, at han ikke var beffjæstiget med Arbeidet, traadte hun ind og lukkede forsigtig Døren efter sig.

„Min stakkels Broder, hvorledes gaaer det med Dig? hvorledes kan Du skrive i denne Kulde?“, spurgte hun ømt og tog hans Hænder imellem sine, som før at varme dem, uden at betænke, at hendes egne affurat vare ligesaa kolde.

„Taf, Sophie, Taf! Jeg kan nok taale det; men hvorledes gaaer det med Dig, hvorledes kan Du sye med disse kolde Hænder. O, Søster, det var ikke saaledes, da jeg for fem Maaneder siden drømte om at indrette dit Hjem,“ sagde Alexander, medens Lærerne trængte sig frem i hans Dine.

„Mod, Alexander! Kun Mod, og det bliver nok bedre. Var der kun ingen værre Smerter end dem, Kulde og Mangel kan berebe os, saa var Verden endda ikke saa slem.“

„Værre Smerter?“ gjentog Alexander langsomt. „Jeg veed nok, at der gives værre Smerter; men jeg har hidtil trostet mig ved Tanken om, at Du idetmindste ikke kjendte saadanne. Har jeg taget feil, Sophie?“

„Vi tage ofte feil, Alexander; men lad os ikke tale mere derom,“ svarede hun sørgmodig.

„Og hvorfor ikke? Har jeg tabt din Fortrolighed, siden Du ikke mere tør tale aabent til mig, men holder dine Tanker og Følelser hemmelige for mig?“

„Nei, Alexander! Jeg veed, at skulde jeg nogetsteds finde Trost og Husværelse, saa vil det være ved dit Bryst; men jeg tør, jeg kan ikke sige Dig Alt i dette Dieblit, og dog, Gud styrke mig saasandt, det varer maaskee ikke længe, før jeg maa skjænke Dig al den Fortrolighed, over hvis Mangel Du nu beklager Dig, og da — o Alexander, da vil Du dømme din lille Søster med Staaansomhed; ikke sandt, det vil Du?“

„Ved Gud! det vil jeg; men endnu forstaaer jeg ikke et Ord af det Hele og veed mindst, hvad jeg kan have at dømme Dig for?“

„Lad det være nok, Alexander,“ bad hun i stærkt Bevægelse og vedblev kort derpaa med lidt mere Fatning: „men lad os nu tale om noget Andet. Moder er faldet i Søvn, men naar hun nu vaagner og trænger til Noget, hvad skulle vi saa gjøre? Vi have Intet — slet Intet.“

„Kunne vi ikke faae Noget paa Credit inde hos Spekhøseren?“ spurgte Alexander forfnytt.

„Nei, han siger, at han ikke kan betroe os mere, siden han

seer, Du intet Arbeide har. Det taabelige Menneske, han kan ikke begribe, at Du arbeider med Anstrengelse, uagtet Du ikke gjør det som Muursvend."

"Dg vi have Intet, som kan sættes ud eller sælges?"

"Det Sidste, jeg eiede, Alexander, det maatte jeg gjøre Udveie med i Forgaars."

Alexanders Blik søgte forgjæves omkring i Bærelset, endelig standsede det ved den Bog hvori han havde nedlagt den paa Graven fundne Rose. Det var et smukt indbundet Lexicon, han tog den ned, tog Rosen ud af den for at lægge den ind i en anden, mindre værdifuld Bog; men han standsede under Arbeidet og hensank i Tanker.

Et undertrykt Suf vækkede ham, han slog Dinene op og mødte Sophies taarefulde Blik, der med en sympathetisk Smerte dvælede paa ham.

"Du græder, Sophie?" spurgte han.

"Ja, Alexander, for nu forstaaer jeg' Dig og din Omhu for den visne Rose."

"Min Gud! Sophie, saa forstaaer jeg ogsaa Dig og dine Dreb," sagde han bestyrdet.

Hun lagde bedende sin Haand for hans Mund.

"Der, Sophie," sagde han, "tag den Bog og sælg den til Boghandleren henne paa Hjørnet. Det er den sidste, jeg har, som kan gøres i Penge; men nu er min Fortælling færdig, og jeg gaaer idag omkring saalænge, indtil en Boghandler kjober den, eller Gud paa en anden Maade sender Redning; thi dette maa have en Ende. — Gud har som den strænge

Fader taget den simple Føde fra mig, fordi jeg ringeagtede den og udstraf Haanden efter det Bedre; men han vilde ikke stedsse lade sit Barn hungre til Straf."

Moderens Kalden paa Sophie afbrød deres Samtale.

Ved Boghøferens Hjælp var Lexiconnet snart forvandlet til de fornødne Rekviziter til en Kop Kaffe, dette fortræffelige Trøstemiddel for den af Mangel Forkommende, og efter at ogsaa Alexander var bleven opmuntret og oplivet ved sin Andeel af den tavelige Frokost, der med det samme skulde gjøre Tjeneste som Middagsmad, greb han sit Manuscript for at begive sig paa Vandring til den gode Stad Kjøbenhavns Boghandlere, disse Skabninger, som leve og trives af Forfatterens Hjerteblod.

"Gaa med Gud, mit kjære Barn," sagde Moderen og lagde velsignende sin Haand paa hans Hoved, „og Du skal see, at disse Boghandlere ville nok vide at paaffionne Dig bedre, end Theaterdirecturerne, der formodentlig vare bange for deres eget Renomme, hvis de opførte dit Stykke; Du skal see, det vil nok gaae godt, og vi kunne forresten endnu holde længe ud, naar bare Sophie vilde passe sit Arbeide lidt bedre."

„Vær ikke ureisfærdig imod Sophie," bad Alexander, „hun arbeider snarere formeget end forliden, og havde jeg tænkt, hun skulde blive udsat for en Tid som denne, saa havde jeg langt hellere forsvoret, nogensinde at røre en Pen, og var i dets Sted forblevet ved mit Haandværk; men nu er det engang skeet, og det var vel Guds Villie, at det skulde gaae saaledes;

men han vil vel ogsaa hjælpe mig til, at jeg kan gjengjælde Eder."

"Gib Du maa have Lykke med Dig," hvisttede Sophie, "og tab ikke Modet, om det ikke gaaer Dig ganske efter Dnsse."

Og saa begav Alexander sig da paa sin første Vandring til Boghandlerne for at faae — sine sidste Illusioner knuste.

Den første, han henvendte sig til, erklærede ham kort, at han aldrig befattede sig med at være Forlægger, men henviste ham til To eller Tre, der vare bekendte for deres Forlags-artikler.

Han gik da videre efter de opgivne Adresser; men Modet begyndte allerede at synke ved Bamselighederne, som bleve gjort ved at faae en af disse i Tale. Det var, som om han havde søgt Audients hos en Premierminister; thi Boghandlerne, som leve af Forfatternes Arbejder, ere fornemme og mægtige Personer i den litteraire Verden, medens Forfatterne, som skaffe dem Livets Ophold, ere Stoddere, de kunne hundse af Hjertets Lyft.

"Hvem er De?" spurgte Boghandleren og trak op i sit hvide Halsbind, da Alexander havde forebragt ham sit Dnsse om at sælge et Manuskript, men uden at ræffe Haanden ud for at modtage Manuskriptet, som Alexander vilde levere ham.

"Mit Navn er Alexander Rosky!"

"Rosky? Det har jeg ikke hørt før! Er det Deres første Arbejde? Har De studeret?"

„Ja, det er mit første Arbejde; men jeg har ikke studeret," svarede Alexander forlegen, og dog med Blodet i Røg.

„Hvad er De da?"

„Jeg har været Murer."

„Murer? Ha, ha, ha! Og nu vilde De være Skribent?"

Nei, min gode Fyr, jeg har ikke Brug for deres Manuscript."

„Men De har jo endnu ikke værdiget det et Blik," sagde Alexander med tilbagetrængt Harm, „og De kan vel, tiltrods for Deres Dygtighed som Boghandler, ikke udenpaa Paffen see Bærdien af det Indre."

„Jeg har sagt Dem, at jeg ikke har Brug for Deres Skriverier," svarede Boghandleren grov, „og det maa vel være Dem nok! Jeg har ikke Tid til at tale mere med Dem."

Alexander forlod ham saa opsyldt af Harm, at han næsten ikke følte Smerten ved det skuffede Haab, og rettede sine Skridt til den næste Boghandler, hvor han vel blev modtaget humanere, men hvor til Gjengæld den tørre Erklæring, at det, at udgive en Forfatters første Arbejde, i Reglen ikke engang dækkede Omkostningerne til det forbrugte Papir, og at det derfor ikke kunde lønne sig, gjorde ham hans sande Stilling mere klar.

Han begyndte at fatte, at for at faae sit Arbejde endogsaa blot udgivet, endfæge honoreret, maatte han først og fremmest have det overordentlige Held at træffe paa en Mand, som, for han gav Afslag, dog idetmindste vilde gjøre sig den Uleilighed at læse, hvad der blev ham tilbudt.

Graaden stod ham i Halsen og truede med at kvæle ham, og uden selv at vide hvor eller hvorledes, vankede han flere Tæmer omkring i Gaderne, inden han sølte Mod til at foretage endnu et Forsøg.

Noget mere rolig ved forud at have fattet sig paa, hvad der sandsynligviis vilde møde ham, traadte han endelig ind til den tredie af de opgivne Boghandlere, en gammelagtig, meget snakkelysten Mand.

„Jeg kan ikke, kan virkelig ikke,“ forstikkede han, „thi man kan ikke gjøre Regning paa anden Afsettning end den til Leiesbibliothekerne, og altsaa kan det ikke betale sig at honorere Manuscriptet, især da man kan faae nye Bærfer nok paa Forlag, som man faaer for mindre end det, Bogtrykkerlønnen beløber sig til.“

„Hvorledes det?“ tilbød Alexander sig at spørge.

„Ja, seer De, man giver en Oversætter et Par Daler for Arket at oversætte af franske eller engelske Romaner, som her kun koster Prisen for et enkelt Exemplar. Oversættelsen faaer man saa optaget som Feuilleton i et Dagblad, hvis Redacteur naturligtviis er meget veltilfreds for at faae Feuilleton for Ingenting, og til Gjengjæld faaer man Lov til at tage Aftryk af den. Saaledes koster hvert Ark En kunet Par Daler foruden Papiret, istedetfor at man ellers maa betale en fem — sex Daler alene i Bogtrykkerløn for Arket.“

„Men paa den Maade er det jo umuligt for de yngre Forfattere at komme fremad, og den danske Literatur maa til Slutningen gaae under.“

„Nok muligt, min gode Hr. Rost, eller hvad det er De hedder, men hvad Fa'en bryder Folt sig om den danske Litteratur, naar de bare faaer Noget at sluge i sig? For seer De, deri bestaaer egentlig Feilen, at nutildags bruge Folt ikke mere at læse, men de sluge Bøger. I forrige Tider købte man en Bog, og hele Familien glædede sig ved den saalænge, indtil man fik Raad til at købe endnu een; men nu gaaer man i dets Sted til et Leiebibliothek, og der kan man for den samme Pris, som gives for een Bog, faae Lov til at sluge Bøger i et heelt Aar, og det foretrækker man naturligviis.“

„Men,“ vovede Alexander endvidere at indvende, „der er dog nogle af vore Forfattere, som faae Honorar for deres Arbeider, hvorledes kan det da gaae til?“

„Ja, seer De,“ vedblev Boghandleren, „det er saadanne Forfattere, som allerede ere bekjendte, og hvis Arbeider altsaa skulde sluges strax, for at man kan deeltage i Conversationen om dem og tilbørlig snakke op ad Bægge og ned ad Stolper med Andre; men da det ikke kan betale sig for Leiebibliothekerne at bekoste saa mange Exemplarer, som der findes sig Bogslugere hos dem, og det derfor gaaer disse for langsomt, saa tvinges de meest itre af disse til selv at købe sig et Exemplar af Bogen, og derved fremmes Af sætningen saa meget, at man kan give Forfatteren et anstændigt Honorar, det vil sige et saadant, som omtrent kan betale de Cigarer, han har røget ved sit Arbeide, hvis han forresten er henseende til den for en Forfatter aldeles utilbørlige Lurus at røge Cigarer.“

„Der er altsaa slet intet Haab for mig?“ spurgte Alexander forknytt.

„Nei, min gode Mand, De kan saamen gjerne trave hele Landet rundt uden at finde nogen Forlægger. Men jeg skal dog give Dem et godt Raad: see til, om De kan faae et af vore feuilletonsvangere Dagblade til gratis at optage Deres Fortælling, saa kan D: maaskee blive saa bekendt, at man giver Dem et Par Daler for Arbet af Deres næste Arbeide.“

Alexander var fortvovlet. Hurtig bød han Farvel og ilede ud for faae Luft. Der var en Troværdighed i Mandens hele Maade at tale paa, som gjorde ham det umuligt at tvivle paa Sandheden af hvad han havde hørt; og var det Sandhed, vare Forholdene virkelig saaledes, hvorledes stod da Fremtiden for Haand?“

Og hvad skulde han gribe til i Diebliffet? Hjemme ventede man hans Tilbagekomst som et Tegn til idetmindste at faae det Nødvendigste, og nu skulde han vende hjem og sige: „Jeg har Intet, ikke engang Haabet mere, vi maae gaae under!“

„Umuligt!“

Men een Ting er det, at indsee Umuligheden af, længe at forblive i den Stilling, hvori man befinder sig, og en ganske anden, at opdage Muligheden af en bedre.

Og mindst villig er Manden til at begive sig paa en saadan Opdagelsesreise i det Dieblif, da den sidste Rest af vore kjæreste Forhaabninger ere traadte i Støvet.

Alexander følte det og vilde for sin Person gjerne have

underkæstet sig hvilket som helst legemlige Savn for i dette Dieblit at kunne unde sin lidende Sjæl Ro til at begræde sine sønderknuste skønne Forhaabninger og fatte sig paa en ny Kamp mod den ublide Skjæbne, der forfulgte ham; men der var Andre, som havde Krav paa ham, og for Deres Skyld maatte han paany trænge Smer-ten tilbage i sit Indre og paany bryde sin forpiinte Hjerne for at finde en Udvei.

Der var kun een, som fremstillede sig for hans Tanke, den, at vende tilbage til sin Profession.

Det stod klart for ham, at han vilde blive underkæstet en Mængde Krænkelse af sine forðums Kammerater, naar han atter indtraadte i deres Række, Krænkelse, der vilde være tusindfold bitterere for ham end de kunne ane, der tilføiede ham dem; men han vilde dog atter kunne erhverve det Nødvendigste til sin Moder og Søster, og dette stod i Dieblirket for ham som det Høieste, det Eneste, han havde tilbage at kjæmpe for.

Med rolig Resignation gik han derfor op til den første den bedste Muurmester, hvis Adresse han erindrede sig.

„Ah, Hr. Rosky!“ udbrød den unge Mester med et spydigt Smil, da Alexander traadte ind til ham, „hvad staaer til Herrens Tjeneste?“

„Jeg vilde tillade mig at spørge, om De ikke har noget Arbeide for mig?“ svarede Alexander besfeden, skjøndt

Blodet fløi ham til Hovedet ved at føle den slet skjulte Braad, der laae i Mandens forfælskede Erbødighed.

„Arbejde?“ gjentog Mesteren ironisk. „Nei; der er Ingen døde, som jeg ønsker Liigvers over, og da jeg er bleven gift for flere Aar siden, har jeg heller ikke Brug for nogen Bryllupsviser.“

Alexander fittrede af Gharne; men han følte uvilkaarlig, at et Udbrud af den vilde spærre ham den sidste Udvei, og han betvang den derfor, idet han med Alvor svarede:

„Det er Uret af Dem, min Herre, at De vil forhaane en Mand, som aldrig har fornærmet Dem med noget Ord. Det er nok muligt, jeg efter Deres Anskuelse har begaaet en Dumbhed, men den er da kun gaaet ud over mig selv, og jeg har i Sandhed lidt nok til Straf derfor, saa De ikke endmere bør forbittre mig min Tilbagevenden til det, De anseer for det ene Fornuftige. De veed godt, at det Arbejde, jeg beder Dem om, er i den Profession, hvori vi Begge ere oplærte, og som jeg vel aldrig har elsket, men dog heller aldrig har gjort nogen Skam.“

Mesteren betragtede ham med store Dine og syntes at være i Tvivl om, enten han skulde kaste ham ud af Døren eller erkjende sin Uret. Det sidste Alternativ gik af med Seiren, idet han sagde: „Naa, det kan der maaskee være Noget i; men hvad De saa ogsaa nok veed, det

er, at der paa denne Aarstid kun er lidet Arbeide, og at vi saa altid først dele den Smule, der er, imellem de gifte Svende, og dernæst imellem dem, som med Stadsighed og Orden har arbeidet for os i den travle Tid. De har nu ingen af disse Dele at paaberaabe Dem, og det vil derfor være forgæves, om De søger Arbeide. Ja, selv om De var gift, og selv om jeg eller en anden Mester kunde have Brug for Dem, saa kan jeg forsikre, at De alligevel ikke vilde blive taget i Arbeide; thi da den gamle Homann fortalte os, hvorledes De havde afslaaet hans sjældne Tilbud, bleve alle Mestrene enige om, under ingen Omstændigheder at tage Dem i Arbeide, — thi at De engang vilde komme, derom tvivlede vi ikke, — for paa den Maade at straffe Deres Utafnemmelighed."

"Min Gud!" hviskede Alexander og støttede sig bleg imod Dørstolpen, „saa er altsaa ogsaa mit sidste Haab forbi!"

Den Tilintetgjørelse, som i dette Dieblis talte ud af hans hele Væsen, syntes at gjøre noget Indtryk paa Mesteren, og efter en kort Betænkning tilføiede han:

"For Deres gamle Moders Skyld, mod hvem De altid skal have været en skikkelig Søn, vil jeg dog gjøre Dem opmærksom paa een Ting. Da vi bleve enige om at nægte Dem Arbeide, var den gamle Homann den Eneste, som ikke vilde give sit Ord derpaa; hans Godhed for Dem var endnu saa stor, at han fandt, det vilde være

Synd. „Den stakkels Dreng er bleven fruptosset,“ sa'e han, „men derfor skal man ikke forhindre ham i at komme til Fornuft igjen.“ Jeg troer derfor, at skal De paa nogen Maade komme til at arbejde paa Professionen, maa det være hos ham; gaae derfor derhen, han vil maaskee buldre lidt løs, men han er dog istand til at hjælpe Dem.“

„Det kan jeg ikke, det er mig umuligt!“ stønnede Alexander med kvalt Stemme.

„Ja, saa veed jeg saagu ikke hvad De kan,“ svarede Mesteren fortørnet.

Alexander ravede ned ad Trapperne.

Nede i Gangen vendte han sig ud imod Gaarden, kastede et Blik op imod den skyfulde Himmel og skjulte hulkende Ansigtet imellem sine Hænder.

Men Haabet, dette smigrende og skuffende Haab, som vi stedse velsigne og modtage med aabne Arme, skjøndt det næsten altid lader Smerte og Sorg tilbage, naar det flygter, det dukkede paany frem i hans Sjæl, da nogle Taarer havde lettet hans bellemte Bryst.

Det tilhvijskede ham, at Tilbageveien dog umuligt kunde være saa ganske affskaaren, som det nys havde forekommet ham. Kunde det ikke tænkes, at alle disse Afslag, som havde frænklet og bedrøvet ham saa dybt, vare nødvendige for at tvinge ham til at ydmyge sig for den gamle Homann, og at denne Ydmygelse, naar den først

engang var overstaaet, kunde lede tilbage til en Fremtid, han alt havde opgivet Haabet om nogensinde at see virkeliggjort?

Kunde det ikke tænkes, at den gamle Homann, rørt over hans Fortrydelse og Tillidsfuldhed, vilde omfatte ham med den sædvanlige Godhed, og maaskee endogsaa betragte det som et Gode, at det unge Menneske havde prøvet, hvor urealisable hans digteriske Drømme vare, da han nu med langt større Trost og Udholdenhed vilde gennemføre det Hverv, den Gamle havde tiltænkt ham, og langt bedre skjønte paa den tiltænkte Belønning?

Og denne Belønning: Forbindelsen med Caroline, var den virkelig saa umulig at opnaae, som det under de sidste Maaneders Forhold havde forekommet ham?

Det Hjerte, han allerede bildte sig ind at have bragt til Dødens Ro og Kulde, beviste ham nu ved sin hurtige Bank, at det ligesaa lidt som de Millioner, der havde banket før det, nogensinde vilde blive holdt for den første Kjærlighed, saalænge det endnu havde et Slag tilbage.

Denne Følelse, med Magt trængt tilbage i flere Maaned, stævnede paany løs med overvældende Kraft og gjorde, at Ydmygelsen ved at fremstille sig som den angergivne Synder for den gamle Mester langtfra ikke forekom ham saa stor og saarende som for nogle Minutter siden, endfige, det skulde være „umulig“, som han havde udtrykt sig oppe hos den Mand, han nys havde forladt.

Tusmørket begyndte at falde paa, og naar Alexander vilde fastholde sin Beslutning, ikke at vende trøstløs hjem til sine kjære Vende, saa var der ingen Tid at spille. Den øieblikkelige Fatning, som følger efter at have udgydt Taarer, syntes ham ogsaa gunstig ved det paatænkte Forsøg paa en Forsoning, og han begav sig derfor directe paa Veien til Mester Homann.

Men alt som han kom nærmere til Bestemmelsesstedet, bleve hans Skridt langsommere og hans Tanker uroligere; en Mængde Tvivl, som slet ikke vare faldne ham ind da han bestemte sig til dette Skridt, opstode nu efterhaanden som fremmanede Spøgelsers for hans Tanker og reve dem med sig i en uhyggelig Dødningsdands.

Da han kom til Huset, var hans Mod saa langt borte, at han næsten følte sig fristet til at ønske, at den gode Homann ikke maatte være hjemme, for at han med en Slags frelst Samvittighed kunde give sig Tid indtil næste Morgen, og maaskee forinden vinde nogen Fatning og Ro.

Lydløst kreg han op ad Trapperne og trak med skjælvende Haand i Klokkestrengen.

En Tjenestepige lukkede op.

„Er Hr. Homann hjemme?“ spurgte han med saa sagte en Stemme, som om han frygtede for, at Hr. Homann selv skulde høre det og komme frem.

„Ja — Nei,” stammede Pigen tvivlsraadig, „det vil sige: han er nok hjemme; men De kan ikke faae ham i Tale nu.”

„Naar kan jeg da træffe ham?” spurgte Alexander rastere, ligesom noget trøstet ved Bevidstheden om, at det befrygtede Møde — uden hans Skyld — var rykket nogle Timer ind i Fremtiden.

„Ja,” meente Pigen, „De vil neppe kunne faae ham i Tale før imorgen tidlig; thi iaften skal Datteren forloves, og saa indseer De nok”

„Forloves!” raabte Alexander og sølte Benene skjælte under sig. „Skal Caroline forloves? Svar mig, svar mig, Pige!”

„Ja, Gud bevare’s! Er det da saa forfærdeligt?” svarede Pigen ganske angst og traadte et Par Skridt tilbage.

„Oh nei!” stønnede Alexander, „det er jo vistnok meget naturligt,” og til Pigen’s store Forundring vendte han sig om og gik ned ad Trapperne, vaklende og samlende som en Beruset.

Nu standsede han ikke, nu havde han ingen Taarer til at lette sit Bryst. Bleg, med sammenpressede Læber og en kold Sved paa sin Pande forlod han det Huus, han gjentagne Gange havde betraadt med smilende Forhaabninger. Hvorhen han gik, det vidste han ikke; Huse og Folk og Lygter bevægede sig forbi hans Dine

uden at han lagde Mærke dertil eller gjorde sig Rebe derfor; han tænkte neppe, han sølte kun, sølte en rasende Smerte og en rasende Bitterhed imod sig selv, mod alle dem, han elskede, mod hele Livet og selv mod Livets Giver.

Men ligesom de sjællige Lidelser undertiden kunne naae en saadan Styrke, at Mennesket over dem forglemmer legemlige Smerter, det til samme Tid er underkastet, saaledes kunne ogsaa undertiden de physiske Lidelser for et Dieblif bringe Sjælens Smerte til at forstumme.

Noget saadant begyndte ogsaa efterhaanden at gjøre sig gjældende hos Alexander. Han havde Intet nydt siden om Formiddagen da han forlod sit Hjem, og Naturens Krav indfinder sig ligesaa uforsønlige hos en ulykkelig som en lykkelig Elsker, maafee lidt silbigere; men det indfandt sig dog. Med andre Ord: Alexander begyndte at føle en nagende Hunger, som tvang ham til at samle sine Tanker og give dem en mere praktisk Retning.

Han erindrede sig, at den samme physiske Smerte, som indfandt sig hos ham med en saadan Vælde, at den endogsaa formaaede for ligelang Tid at tilbage- trække hans store moralske Lidelser, den vilde ogsaa indfinde sig hos hans Søster og Moder, som kun havde havde ham at fæste deres Tid til.

Han lod derfor endnu engang alle tænkkelige Udveie til Erhverv, eller endog kun en midlertidig Hjælp, passere Revue forbi sine Tanker, men havde disse Udveie været saa om Morgenens, saa vare de nu soundne ind til aldeles ingen.

Uldrig havde han følt sig saa forladt, saa arm og hjælpeløs som nu.

Dog, det var ikke forgæves at han anstrængte sin Huskommelse for imellem fordums Venner og Bekjendte at finde Een, hos hvem han kunde haabe at finde Deeltagelse; thi den gjentog for ham nogle Ord, som han ofte nok havde forsøgt paa at tvinge den til at glemme.

Det var stakkels Dybbels sidste Ord til ham: „Kommer Du engang til Fornuft, eller bliver engang saa arm, at der ikke er en Gæst, som byder Dig en trofast Haand, saa forglem ikke, at Jakob Dybbel altid vil dele den Fattiges Nød og til Gjengjæld give ham Halvdelen af sit Brød.“

Dengang da Bennen udtalte disse Ord, da forekom de ham haarde og saarende, nu derimod syntes de ham venlige og hjertelige, og efter de Ydmyggelser, han allerede havde udsat sig for i Løbet af Dagen, troede han, det vilde være ham let at underkaste sig den, der var forbunden med at gaae hen til Jakob og sige: „Nu er den Time kommen, som Du dengang nævne; deel nu

dit Brød med os saalænge indtil jeg atter selv kan skaffe det tilveie."

Hvad han i dette Minut reent forglemte, det var, at han selv havde gjort denne Ydmygelse større, deels ved det stolte Svar, han havde givet hiin Aften, og deels ved det haanende Brev, hvori han havde afflaaet Jakobs Bøn om Søsterens Haand, en Forglemmelse, som forresten i og for sig var meget naturlig, thi Menneskene ere altid villige til at forglemme den Uret, de have gjort imod Andre, naar de behøve deres Hjælp.

Han gif altsaa hen til Jakob Dybbels Bogi med den egne Følelse af No, der opstaaer hos Den, som veed, at i Hvad der end hænder ham, kan han ikke blive væsentlig ulykkeligere end han allerede er.

Jakobs gamle Bertinde modtog ham med et Forundrings-Udraab og begyndte allerede at fortælle ham, hvorlunde hun strax havde forudsagt, at det nok vilde blive godt igjen imellem de to Venner, da Alexander med Kulde afbrød hende med Spørgsmaalet om hvorvidt Jakob var hjemme, eller naar han var til at træffe.

„Ja, min Gud!“ svarede den Gamle, „det kan maaſkee falde Dem vanskeligt nok med at træffe ham; men hvorfor har De ogsaa opsat det saalænge med at komme?“

„Hvorfor er det saa vanskeligt at træffe ham?“

spurgte Alexander istedetfor at indlade sig paa at besvare hendes kildne Spørgsmaal.

„Men Herregud! veed De da ikke engang at han skal reise, reise til Rydsland og Italien og blive borte tre—fire Aar?“ spurgte hun forbauset.

„Nei, det veed jeg virkelig ikke det Mindste af,“ forfikkrede Alexander med en Følelse af hemmelig Skinsyge over, at det saaledes viste sig, at Jakob skred rask fremad imod sit Maal, medens han selv derimod med Haan var kasket tilbage fra sit eget. „Men det bliver saameget nødvendigere, at jeg saaer ham i Tale endnu iasten. Hvad Tid venter De ham hjem?“

„Ja, det er min Sandten ikke godt at sige,“ lød den Gamle, „for man veed nok, at naar saadanne Folk som han er hos Kjæresten, saa forglemme de let baade Klokke og Knebel, det vil da sige: den rigtige, for . . .“

„Hos Kjæresten?“ afbrød Alexander atter. „Hvad vil det sige?“

„Naa, naa! Vil De nu maaffee bilde os ind, at De ikke veed hvad „Kjæreste“ vil sige?“ spøgede hun og slog ad ham med Haanden. „Men det er sandt, det veed De vel altsaa heller ikke Noget om, og jeg kan derfor have den Fornøielse at fortælle Dem, at Hr. Dybbel iasten er henne og bliver forlovet.“

„Forlovet!“ udbrød Alexander atter med Overraskelse. „Dgsaa han!“

„Er De maaffee ogsaa bleven det?“ spurgte Bertinden med Nysgjerrigheden affpeilet i hvert et Træk.

„Nei vist ikke, nei vist ikke,“ forfikkrede Alexander og tilføiede næsten tankeløst: „Med Hvem bliver han forlovet?“

„Aah, det er saamæn et godt Parti; han kan rigtig nok sige, han har Lykken med sig; det er med den gamle, rige Muurmester Homanns eneste Datter.“

„Med Caroline!“ skreg Alexander med en Følelse, som om et Lyn slog ned i hans Hjerte. „Ha! saa var der altsaa dog flere Smerter tilbage for mig idag!“

Den gamle Bertinde stod ganske forbløffet da det gik op for hende, at det slet ikke var nogen glædelig Efterretning, hun havde meddeelt.

Alexander vendte sit liigblege Ansigt halvt om imod hende og hvisttede: „Jeg beder Dem indstændigt, fortæl ikke til Jakob, at jeg har været her.“

„Men Du gode Gud! hvad er der dog iveien?“ spurgte den Gamle forfænt.

„Det er detsamme; lov mig blot, at De ikke vil omtale mit Besøg.“

„Det lover jeg.“

Alexander fjernede sig. Sagte og alvorlig skred han langs Husene igjennem Gaderne til sit Hjem. Søsteren var fraværende i det Dieblis han kom hjem, og Moderen laa hensunken i en urolig Søvn; han gik derfor ube-

mærket igjennem Bærelset ind i sit lille Kammer, lukkede Døren omhyggelig efter sig og sank kraftløs ned paa en Stol.

Maanen skinnede klart derind; han vendte Blikket imod den, men Vinene vare tørre og glandsløse.

Femte Kapitel.

Vi have allerede antydet de Forandringer, som i det sidste Halvaar havde viist sig i Sophies Charakter, og skulle nu dvæle lidt ved Aarsagen til dem.

Efterretningen om det Venstabsbrud imellem hendes Broder og Jakob Dybbel, som havde fundet Sted ved Broderens Beslutning om at betræde en ny Bane, havde virkelig fyldt hende med en Sorg, hvis Størrelse hun ikke ret selv kunde forklare sig Grunden til; thi vel følte hun, at det tildeels var for Broderens Skyld, at det smertede hende, at det gjorde hende ondt, at han skulde miste sin eneste trofaste Ven, og det netop paa en Tid, da det Kvinden egne Skarpsind tillsagde hende, at han vilde udsætte sig for flere Lidelser end han hidtil havde havt at gennemgaae; men ved Siden af denne „Sorg af Deeltagelse“ følte hun en anden, om ikke mere inderlig, saa dog mere personlig, og denne var det, hun ikke formaaede at gjøre sig selv Rede for.

Den var alligevel meget naturlig.

Jakob Dybbel havde i en Række af flere Aar været den eneste Fremmede, som besøgte hendes stille og eensformige Hjem, og hver Den, som har prøvet at føre et indgetogent Liv, og som kun har modtaget Besøg af et eneste Menneske, veed hvor let og inderligt at Hjertet knytter sig til dette. Det er Tilfældet selv i den Alder, da Hjertet er mindre aabent og mindre modtageligt for Hengivenhedsfølelsen, og da selv imod Mennesker, hvis Særheder eller Egenheder kunne gjøre dem „utaalelige“ for dem, der have flere Omgangsvener at vælge imellem. Hvormeget mere maatte det da ikke være Tilfældet med Sophie i den Alder, da Hjertet med Omhyed omfatter alt hvad det møder, ligesom Mennesket til Rattetillingen eller Fugleungen, ligesom Skoven i al sin Pragt og ned til det fattige Græsstræ, som skyder frem imellem Gaardens Stene, og saa tilmed ligeover for en ung Mand som Jakob Dybbel, hvis aabne, ærlige og bjerpe Charakter lyse ud af ethvert hans Træk, ethvert hans Ord.

Og lægger man nu dertil Sophies af Naturen stærkt udviklede Følsomhed, saa er det klart, at hun maatte føle dyb Sorg ved at vide sit fattige og temmelig glædetomme Hjem berøvet denne eneste Ven, og ligesaa vist som det er, at jomere man lider for en Kjer, jo Kjerere bliver han for En, ligesaa vist er det, at Ja-

kob under denne hendes Sorg forekom hende langt fjærrere end nogenfinde forhen, og havde hun midt under denne Sorg erfaret hans Bøn om hendes Haand, vilde hun uden Tvivl med Glæde have modtaget hans Tilbud og uden Betænkning knyttet sin Skjæbne til hans; thi hun kjendte ikke nogen stærkere Følelse end den, som talede i hendes Hjerte for ham, og kunde altsaa ikke have noget Begreb om, at der gaves en stærkere.

Tilfældet vilde det imidlertid anderledes.

Det Brev, hvori Alexander afflaende havde besvaret Jakobs Bøn, holdt ham fremdeles fjernet fra Sophie og hendes Hjem, og da han endelig engang tilfældigt traf sammen med hende, var det forfildigt.

En ny Verden var i Mellemtiden opgaaet i hendes Hjerte, og Jakob Dybbel vilde nu have passet ligesaa godt deri, som en af hans Bedstemoders Dragkister i en moderne meubleret Salon. Hans Tid var forbi.

Man erindre, at da Alexander kom hjem fra sin sidste Spadseretour med Jakob Dybbel, traf han et ungt, nysgjerrigt Menneſte i sin Forstue; da han den næste Morgen stod ved det aabne Vindue og glædede sig over Svalens Qviddren og Hanernes Galen, saae han det samme unge, nysgjerrige Ansigt at kikke op til hans Vinduer, og det skulde endnu engang møde ham, for hver Gang at fylde ham med Sorg og Harme.

Dette unge Menneſte, hvis væsentligste Fortjeneste

bestod i at være „Søn af en Conferentsraad,“ han hørte til den Afdeling i Samfundet, som paa samme Tid den studerer Humaniora gjør sig al optænkelig Umage for at træde Humaniteten under Fødder.

Det er slet ikke sjældent at træffe paa disse unge Mennesker, som blegne ved at see en Wedderkop følge sin Natur og drage sin Næring af en sprællende Glue; men med den største Rolighed og Følesløshed selv lægge an paa, med det kunstigste Bæv at omspænde en eller anden ung, ufskyldig Pige, til sin Fornøielse at drage Livslykken og Livsglæden ud af det unge Bryst, og derpaa lade Offeret falde, for at det kan lide tusinde Kvaler, lide Haan, Foragt og Elendighed forinden Døden med sin Kolde, men dog mindre grusomme Haand knuser det skjælvende Hjerte.

Eh! den oplyste, den civiliserede og fremfor Alt retfærdige Verden, den fordømmer og haaner, foragter og nedstøder den Forsørte, men Forsøreren, han, som hjertesløs tilintetgjør en Medskabnings hele Livslykke for at tilfredsstille sine øieblikkelige og skamløse Begjerligheder, han? Ja, Gud bevare os, han kan være en meget respectabel Mand, fordi han engang har begaaet nogle finaa Ungdomsforvildelser.

Men det forstaaer sig, for at den retfærdige Verden kan domme saa mildt, maa den Forsørte rigtignok være „en simpel Pige“, et ungt Væsen uden Formue og uden

mægtige Slægtninge, et Bæsen, hvis hele Eiendom og Bærd var hendes Ustøld; thi tager han seil og forfører „en Pige af god Familie“, en saadan, som har en Mængde af Midler til at skjule sit Feiltrin og anseete Slægtninge til at beskytte hende imod de værste Lidelser og Forhaanelser, saa er han en Skurk, en Kjeltring, en Ridding, der behørig udstødes af „det gode Selskab“, dette noble „gode Selskab“, der med et Smil tilgiver „det letfindige unge Menneſte“, naar han berøver den Ringe og Fattige Alt; men ubarmhertig fordømmer „den æreløse Karl“, som har bøvlet at berøve en Riig eller Fornem Noget.

Som sagt, det unge Menneſte, som Alexander udveklede nogle Ord med hiin Aften, henhørte til denne Udvæling af Samfundet, og havde til sine „Benneres“ store Glæde med forbausende Lethed tilegnet sig alle dens Begreber om Ret og Ære, og den lille Sophie var ved et ulykkeligt Tilfælde udseet til at blive Gjenstand for disse hans Begrebers første practiske Gjennemførelse.

Det var en Sommeraften, nogle faa Dage før Mødet med Alexander, at det unge Menneſte i Selskab med tre af sine ligesindede Benner fik Die paa Sophie, idet hun vendte hjem efter at have afleveret noget af sit Arbeide.

„See, Du, see!“ hviskede han og stødte til sin Sidesmand, idet hun kom dem imøde, „er det ikke en nydelig lille Pige?“

„Anseer Du mig for en Muldvarp, siden Du spørger mig, om jeg kan see en Stjerne af første Rang,” svarede Bennen: „til et saadant flygtigt Syn behøver jeg slet ikke din Tjeneste; men skaf mig hende at see i Nærheden, for Exempel ved et af vore Gilder i samme Costume som Laura og Gabrielle forleden Aften, saa kan jeg faae Noget at takke Dig for.”

„Ja, det har Du Ret i, det vilde være et Syn for Guder!” stammede de andre Benner.

„Vel, I skal faae hende at see hos mig,” forsikrede den Første, „men just ikke i det Costume — for man bør dog altid beholde Lidt for sig selv — saa skal I dog faae hende at see; men Forord bryder ingen Trætte, nok see, men inte røre!”

„Aah, min gode Adolf Howard, bild Dig nu bare ikke Noget ind; saadan en lille Sny pige kan undertiden være langt vanskeligere at faae Fingre i end man tænker; vi leve bestoværre ikke i Paris.”

„Jeg har lovet Eder det, og dermed Basta!” sagde Adolf med en fornærmet Mine.

„Ja, Mutter Maria som Jomfru bevare os fra at drage i Tvivl, at naar Du kaster din Elskværdighed i Bægtfaalen, maa enhver Skjønhed vippe iveauet som en Fjerboldt,” tog nu den tredie Ben til orde i en ironisk Tone; „men for dog at have Lidt isald Du nægter at lade os nyde den belovede tyrkisk-paradisisk Glæde,

saa var det dog bedst at faae et Beddemaal stablet paa Benene."

"Jeg giver fire Flasker Champagne, hvis jeg ikke inden tre Uger har indløst mit Løfte!" raabte Adolf Howard.

"Det dobbelte Antal, om vi maa bede! Jeg for min Part holder idetmindste ikke af at faae Blod paa Tanden uden at have noget gjennem Svælget, og vi svare med et lignende Antal, saafremt den belovede Nydelse finder Sted."

"Det er et Ord, det er et Ord!" lød det i Chor.

"J skal saamæn nok komme til at pumpe ud," forfikkrede Adolf med Selvtillid, "og hvis J ikke som Bors herre Jesus ved et andet stort Bryllup kan lave Wiin af Vand, saa vil Eders Fædre nok med Forbauselse see hvor slittige J have brugt „Manufacteuren" i næste Maaned, naar de faae Eders Maanedsbregninger. For mit Bedkommende har Sagen ingen Fare, thi den Ville er saa godt som min; jeg kender allerede hendes Adresse."

"Ja, hvis det var tilstrækkeligt, saa kunde man jo blive en Don Juan alene ved at studere Kjøbenhavns Reviser."

Det var saaledes afgjort, medens Sophie rolig og uskyldig begav sig til sit Hjem, at hendes Uskyld og Hjertefred skulde være Midlet til at vinde — otte Flasker Champagne!

Adolf Howard havde imidlertid ikke ret over tænkt Sagens Banskfeligheder i det Dieblis han indgik sit Bæddemaal; men flere forgjæves Forsøg paa at indlede et af disse sædvanlige Gadebekjendtskaber med Hende, som han havde let ved at forfølge, da han fra sit Vindue kunde observere hver Gang hun forlod sit Hjem, overbeviste ham snart om, at skulde han seire, da maatte han benytte en mere planmæssig, en mere fiintberegnet Fremgangsmaade.

Hadde Sagen vedblevet at dreie sig om at vinde Bæddemaal og vise sig som „en rask Fyr“ for sine Venner, saa vilde han dog rimeligviis ikke have indladt sig paa Uleilighederne ved at lægge og gennemføre en saadan Plan, men de saa Ord, som han ved sine gjentagne Forfølgelser havde udverlet med den Forfulgte, havde i den Grad sat hans Eidskabelighed i Flamme, at han ikke længere vilde sky noget som helst Offer for at naae sit Maal.

Men ogsaa dette var meget forskjelligt fra hvad det almindeligt havde været. Det Maal, han oprindelig satte sig, var kun at seire for at kunne glimre med sin Forførererevne, og han vilde prale med sit Offer som hans Jevnaldrende eller Jevnbyrdige prale med en kostbar Hest eller en sjelden Hund; men efterhaanden som den kolde Tilbagevisning, han mødte hos Sophie, mere og mere bragte ham i Hede, blev han nidkjer over sit tilkom-

mende Offer og kunde kun med rasende Skinsyge tænke sig Muligheden af, at hans Venner skulde lære hende at kende og maaskee fortrænge ham af hendes Gunst. Hans Maal var nu at erobre hende for sig selv, hemmelig og useet at fryde sig ved sin Triumph, ligesom den rafinerede Gastronom helst nyder sine Lækkerier i Løndom.

Han erklærede sig derfor ogsaa efter Udløbet af Terminen paa de tre Uger villig til at betale Paaen og ude af Stand til at opfylde sit Løfte.

Vennerne syntes imidlertid for Diebliffet at hylde Venus mere end Bacchus, og for ikke ganske at slippe Muligheden af den paataente Nydelse, opkaastede de med sjelden Samvittighedsfuldhed det Spørgsmaal, om det ogsaa var Ret, allerede nu at betragte ham som den Tabende, da han kun havde forlangt saa kort en Tid til Fuldførelsen af sin Gjerning.

„Betænk dog, mine Herrer!“ sagde den Ene med affecteret Medfølelse, „at vor Ven baade er meget ung, meget uerfaren og synes at have truffen paa en ganske ualmindelig Sypiges Dyd. Ved allerede nu at lade ham erlægge sin Bøde, nedfue vi hans Mod og standse ham aabenbart i hans Udvikling. Jeg tillader mig derfor at bringe i Forslag, at vi indrømme ham en ny Termin af sex Uger som et Bidrag til Kunstens Opmuntring.“

„Hvad vi heller ikke bør forglemme,“ tilføiede den Ans den i en mere spydig Tone, „det er, at vor Ven endnu træffer paa adskillige Forhindringer, som ikke mere eksistere for os. Der er saaledes ingen Tvivl om, at hans Samvittighed endnu føler sig besværet ved adskillige Erindringer fra Balles Lærebog og Luthers Catechismus' syvende Bud, og vi bør derfor indrømme ham en passende Frist til at udsvede alle bedstemoderlige Formaninger og bibelske Grundsætninger.“

„J have Ret,“ tilføiede den Fredie, „og jeg giver mit Samtykke; men for som vore værdige Stænderdeputerede at motivere min Stemmegivning vil jeg tilføie, at hvad der bestemmer til en saa mageløs Eftergivenhed, er Erindringen om, at det ikke alene er vor Vens Pung, men ogsaa hans Ære, som lider et Skaar ved at vi betragte ham som den tabende Part; thi i et saadant Dieblif vil han staae for os som en ussel Praler, der ikke frygter for at flaae om sig med store Løfter, men, naar det kommer til Opfyldelsen, med Tilfredshed griber i sin Faders Pengepung, for at kunne bryde dem.“

„Fornærmelser!“ raabte Adolf heftig, „hvem eller hvad berettiger Dig til at fremkomme med saadanne?“

„See: det har man til Løn for sine ædleste Hensigter,“ svarede Bennen i Sagtmodighedens lidende Tone. „Vil der da aldrig opstaae noget Menneſte, som

vil indsee, at naar man med bløgende Hjerter pidsker sit Barn, stæer det kun af Kjærlighed til det og for at bevirke dets Forbedring! Ak, Adolf, Adolf! Har Du allerede saa ganske glemt Salomons Ordsprog for at fordybe Dig i hans Høisang?"

Adolf beed sig harmsfuld i Læberne, men var dog nødsaget til at modtage den indbrømmede Frist, saa gjerne han end havde betalt Væddemaalet for at den hele Sag saaledes hurtigere og lettere kunde gaae de vakkre Benner i Glemme, og han selv saameget mere være sikket imod Efterforskninger fra deres Side, hvorimod det, at Sagen nu atter skulde for ved Leilighed, maaste vilde gjøre ham det vanskeligt at beholde det paatænkte Bytte saa udelukkende for sig selv som han ønskede.

Naar en ung og smuk Mand med Videnskab og Udholdenhed søger at gjøre en ung Piges Bekjendtskab, vil det kun meget sjældent mislykkes, og det var da ogsaa Tilfældet for Adolfs Bedkommende.

Den Kulde og Eigegyldighed, hvormed Sophie i Førstningen havde tilbagevist enhver Tilnærmelse fra hans Side, begyndte Tid efter anden at forsvinde. Hun kunde ikke nægte for sig selv, at den Udholdenhed, hvormed han den ene Gang efter den anden nærmede sig til hende naar hun forlod sit Hjem, generede hende mindre og forekom hende mindre paatrængende, alt som den

i Virkeligheden blev det mere, at hans bløde og dog klangfulde Stemme klang ret behagelig i hendes Øre, og at naar hun en enkelt Gang vovede at slaae Blikket op til ham, mødte hun et Par glødende Øine, som syntes at ville fortære hende, et dristigt og intelligent Physiognomi, der af og til begyndte at fremtræde for hende i hendes Drømme.

Og naar først en ung Pige begynder af og til at drømme om en ung Mand, saa — god Nat, Modstand. Saa ere Udenværkerne allerede erobrede, og kun Hovedsvolden er tilbage at stole paa, men hvad forslaaer den mod et Bombardement eller en oftere gjentaget Storm?

Det forekom hende snart som en afgjort Sag, at hun skulde møde ham saasnart hun betraadte Gaden, uvilkaarlig gik hun langsommere indtil han indfandt sig, og udeblev han en enkelt Gang, var det hende som om hun havde gaaet forgæves, og hun følte ikke nogen rigtig Rolighed før hun atter saae sit Snit til at gaae et nyt Trinde.

Hun følte sig ikke længere fornærmet ved hans Forsikringer om, at hans hele Lykke bestod i at see hende, gaae ved hendes Side, og da han spurgte hende, om hun var vred paa ham for hans Kjærlighed, svarede hun naivt: „Nei! De kan jo ikke selv gjøre ved, at denne Følelse er opstaaet hos Dem, og jeg kan da ikke være vred paa Dem for Noget, som De ikke selv er Skyld i.“

Imidlertid faldt det hende endnu slet ikke ind, at de Høielser, som han udtalte, fandt en rig Gjenslang i hendes Indre, for Tilfældet en Dag førte hende sammen med Jakob Dybbel.

Med uskræmtet Glæde hilste hun sin Barndoms og Ungdoms Ven, hvis straalende Dine og glødende Kinder noksom fortalte, hvor behageligt Mødet var for ham.

Til Trods for den gjensidige Glæde kunde hun dog ikke undlade at bebreide ham, at han havde været ligesaa haardnakket som hendes Broder i ikke at forsøge noget Middel til Forsoning, og med Forbauselse hørte hun nu for første Gang det Brev omtale, som Jakob havde skrevet til ham, og at det var bleven besvaret paa en haanlig og saarende Maade.

Efter først at være kommen ind paa dette Gebet, greb Jakob Leiligheden til, skøndt rigtignok med nogen Stammen, at fortælle Sophie om Brevets Indhold, og da han endelig var færdig med sin Fortælling og fik Mod til at see op paa hende, saa han hendes Kinder bedækket med en dyb Rødme.

Det gav ham Mod.

„Sig mig nu, lille Sophie,“ bad han sagte, „hvad vilde De have svaret, hvis jeg havde silet mit Brev til Dem istedetfor til Deres Broder?“

„Ikke som han, og . . .“

„O, Sophie!“

„Og dog som han," vedblev Sophie langsomt. „De har spurgt mig aabent og ærligt, og jeg fortjente virkelig ikke alt det Benskab, De har vist mig i en Række af Aar, hvis jeg ikke svarede Dem ligesaa aabent og ærligt. Hvorledes jeg vilde have svaret Dem dengang, det veed jeg ikke i dette Dieblis; men nu vilde jeg have svaret Dem: der er noget mig selv Uforklarligt, som siger mig, at jeg aldrig kan opfylde Deres Ønske. De er mig kjær som en Broder, jeg har savnet og begrædt Dem som en Broder, vil bestandigt savne Dem som en saadan, men — ogsaa kun som en Broder."

„O, hvorfor vilde De svare mig saaledes nu, medens De er i Tvivl om, hvad De vilde have svaret dengang?" spurgte Jakob i en alvorlig og sørgmodig Tone. „Er der maaskee nu en Anden, som har indtaget den Plads, jeg ønskede at besidde?"

Med disse Ord rullede et Taagedække op for hendes indre Blik, og med sand Overraskelse saae hun Adolfs Billede stille sig mellem hende og den trohjertige Jakob.

„Det veed jeg ikke," hviskede hun og vendte Ansigtet bort.

„Nu — Farvel, lille Sophie," sagde Jakob bevæget og rakte hende venligt Haanden. „Jeg seer nu, at vore Veie vige bort fra hinanden; det falder ikke i min Lod at skabe Deres Lykke; men Gud give, at den derfor ikke maa blive mindre end jeg vilde have ønsket at skabe

den. Farvel, — nu rimeligviis for en lang Tid. — Farvel, og naar De engang imellem er rigtig glad og lykkelig, saa husk et Dieblis paa Barndomsvennen og tænk: saa lykkelig og glad var det netop at han ønskede at gjøre mig!”

Hun saae efter ham med et fugtigt Blik, hun elskede ham ikke, men følte dog dybt, at han var een af disse trofaste Sjæle, som man sjældent træffer paa, og som det er et stort Tab at lade drage bort fra sig.

Hvad der først under denne Samtale var gaaet op for Sophie, at Adolf Howard uformærket havde erhvervet sig saa stor en Indflydelse paa hende, at han vilde træde hæmmende i Veien ved enhver anden Forbindelse, det havde allerede længe staaet klart for ham, og for ham gjaldt det altsaa kun om, at komme paa det Rene med Sagen, hvad endnu ikke havde ladet sig gjøre; thi Gader og Stræder kunne vel være gode nok til at stifte Bekjendtskaber, udveksle Blik og til Nød Haandtryk, men de afgive ikke noget gunstigt Terrain til at levere et Hovedslag.

At finde et saadant, var ingen ringe Vanskelighed. At opsoge hende i sit Hjem, kunde der ingen Tanke være om, da hans Hensigter jo ikke gik ud paa at slutte „en Forbindelse for Livstid“, og de flygtige Samtaler med hende havde været tilstrækkelige til at overbevise ham om, at hun var i Besiddelse af al formegen Sædeligheds-

følelse til at han uden Fare for et fuldstændigt Brud turde bede hende om at besøge hans Hjem.

Dg dog var dette sidste den eneste gunstige Plads for ham.

Der maatte altsaa smeddes Planer for ad Omveie at opnaae det, der umuligt lod sig opnaae ad den lige Wei.

En saadan Plan var snart bragt i Orden.

Han underrettede sine Venner om, at han for nogle Dage tog ud paa Landet til „sin Gamle“, det vil sige: hans Fader, og at det derfor vilde være forgjæves at søge ham hjemme.

Efter saaledes at have sikket Balpladsen imod Intervention af fremmede Magter, underkastede han sig Lidelserne ved fire Dages Stuearrest, der dog blev forskjønnet ved, at han i Skjul fra Vinduet blev opmærksom paa hvorledes Sophie næsten uvilkaarlig kastede et stiaalent Blik op efter ham, ja den sidste Dag endog flere Gange standsede som greben af en hemmelig Uro.

Den femte Dags Morgen kaldte han sin Opvarter, en gammel udslidt Sæmand, hvis rolige og joviale Opførsel havde fundet Naade for hans Dine, ind til sig.

„Hør, Lars!“ begyndte han, „der er en ny Priis i Karvandet.“

„Vel, vel, unge Herre!“ svarede Lars med et polist

Smil, „saa er der ogsaa nye Prispenge i Farvandet for mig.”

„Det er der, men det kniber for at komme til at entre. Vi maa have den til at løbe ind i Havnen til os.”

„Herre! Saa maae vi vel bruge et eller andet Krigspuds, tone falsk Flag eller saadan Noget?”

„Netop, Lars! Jeg stoler paa Dig; hør derfor nu efter med al din Opmærksomhed. — Det er et lille Pigebarn, som vilde blive gyselig rød og fornærmet, hvis jeg ligesom bad hende at komme op til mig; men da hun alligevel holder en Klat af mig, maae vi see at gjøre hende lidt medlidende, for paa den Maade at opnaae vor Hensigt. Her er et Brev, som jeg har skrevet med en rystende Haand og hvori jeg fortæller hende at jeg ligger farlig syg, men ikke kan døe før jeg endnu engang har seet hende, hvorfor jeg fra min Sotteseng beder hende om at skjenke mig en eneste Time.”

„Naa, den var jo ganske jevn,” anmerkede Lars.

„Dette Brev bringer Du over til hende siden naar jeg siger Dig til. Men da hun maaske vil gjøre Næse af at være ene med mig, trods min svære Sygdom, saa vil jeg være nødsaget til at beholde Dig inde hos mig under Besøget: men for at genere saa lidt som muligt, maa Du være stik døv.”

„Godt nok, Herre! Men da man nu kun har fem

Sandsfer foruden Tørsten, saa giver man just ikke gjerne Slip paa nogen af dem saadan for et godt Ord."

"Saafermt Du gjør dine Ting godt, faaer Du en Maanedes Løn til Brog."

"Jeg er saa døv som Proviantforvalteren, naar man bander ham for hans gamle Smør," forsikkrede Lars.

"Men da det ikke gaaer an at blive saa døv fra nu af og til i Eftermiddag," vedblev Adolf at instruere, "saa maa Du naturligviis være det strax naar Du kommer over med Brevet."

"Hvad behager?"

"Du maa strax lade som om Du var døv, ellers kan hun jo ikke troe Du er det i Eftermiddag."

"Jeg kan ikke høre hvad Herren siger," sagde Lars og satte Haanden til Dret med den Døves Bevægelse og Udtryk i Ansigtet.

"Slubbet! Jeg har jo ikke forlangt nogen Generalprøve!" sagde Adolf. "Men endnu Gæt. Du maa gaae hen paa Apotheket og kjøbe nogle Draaber, Salver og saadant Noget og stille op paa Bordet uden for min Seng, for at det kan see ud som om Doctoren allerede var i fuld Virksomhed med at flaae mig ihjel, og saa maa Du i Eftermiddag spille din Rolle som Sygevogeter saa godt som muligt."

"Det skal jeg, Herre! Intet Menneske paa Jorden

skal kunne falde paa, at det er Comediespil Altsammen," lovede Lars med et lunt Smil.

„Men ingen Gavtyvestreger, det siger jeg Dig!" befalede Adolf, som greben af en hemmelig Anelse.

„Seg skal ikke gjøre en Smule andet end hvad Herren selv indvilliger i," forsikrede den Gamle med Haanden paa Hjertet og Skjælmen i Dinene.

Da Adolf noget efter saae Alexander at gaae ud, sendte han Lars afsted med Brevet.

Paa hans Banken kom Sophie selv og lukkede op, og Lars vinkede hende udenfor, idet han fremviste Brevet.

Dvovlraadig og fuld af Anelser traadte hun nærmere.

„Fra hvem er det?" spurgte hun, idet hun betragtede Udskriften.

„Hvad behager?" spurgte Lars med Haanden ved Dret.

Hun gjentog Spørgsmaalet i en høiere Tone.

„Det er til Dem!" svarede han, som om han havde misforstaaet hende.

Fortvivlet over ikke at blive forstaaet, saafremt hun ikke vilde skrige saa alle Husets Beboere kunde høre det, brød hun Brevet og gjennemlæste det blegnende.

„Er Hr. Howard meget syg?" spurgte hun.

„Seg kan altsaa fige, at De kommer?"

Sophie nikkede uvilkaarlig, idet hun gjentog sit Spørgsmaal lige ved hans Dre.

„Ja, meget syg!“ svarede han med rynket Pande og opspilede Dine, „fik iafte fem Pavementer uden at noget af dem endnu har virket, og har hele Natten fantaseret om at han laae i en Pølsepresse.“

Sophie kunde ikke undertrykke et flygtigt Smil, og hun lovede at komme om en Timestid.

Da Lars kom tilbage, havde Udoif Howard lagt sig i Sengen, hvor han morede sig over at see Opvarteren opstille en Draabesflaske med nogle mørke Draaber, en Spisefiske, et Glas Vand, en Flaske med Eddike, et Glas med Igler, en Tallerken, hvorpaa han udhældte et fint, gult Pulver, og en stor Lærreds-Klub.

Anbragte paa forskjellige Steder gav disse Sager Bærelset fuldkomment Udseende af en Sygestue.

Uagtet Sophie med saamegen Bestemthed havde givet Løftet om at komme, var det dog først efter en svær indre Kamp, at hun omsider bestemte sig til at opfylde Løftet. Hun kunde ikke skjule for sig selv, at det Skridt, hun stod i Begreb med at gjøre, i Verdens Dine vilde være høist upassende; men han var jo syg, var døende, og saae sin sidste Trøst og Husværelse i et Besøg af hende, og hvorledes skulde hun forsvare for Gud og sin Samvittighed at nægte en Døende Opfyldelsen af den sidste Bøn! Hun følte, at selv om hun var fri for den

Angest og Sorg, som havde opfyldt hendes Hjerte siden hun modtog Abolfs Brev, ja selv om han havde været hende ligesaa forhadet som han dette Dieblif var hende kjær og dyrebær, saa vilde hun dog ikke have havt Mod til at afslaae hans Bøn af Frygt for Verdens Dom; thi hun havde jo lært at frygte Gud mere end Menneffene, og for ham vilde hun ikke kunne forsvare sig, hvis hun udeblev.

Hun tog altsaa Mod til sig og betraadte den unge Mand's Huus med den rolige Bevidsthed om at handle saaledes som Pligten mod Gud og Medmenneffene bød det.

Da Adolf hørte hendes Fodtrin udenfor sin Dør, dreiede han Hovedet om imod Bæggen, og idet Lars lukkede hende ind i Stuen, udstødte han et dybt Suk.

Hun nærmede sig til ham, og da han forblev ubevægelig, vovede hun endelig let at berøre hans Haand.

Med en langsom og mat Bevægelse vendte han Ansigtet om imod hende, og med Udraabet „Sophiel“ forsøgte han at reise sig op; men sank tilsyneladende kraftløs tilbage.

„De er syg, meget syg,“ sagde Sophie med Undseelsens Rødme paa sine Kinder, „og jeg kunde derfor ikke forsvare at lade Dem bede forgjæves. Her er jeg!“

„D, De skænker mig Livet,“ forfikkrede han med en

Id, der for en opmærksom Jagttager maatte være noget mistænkelig hos en forresten saa udmattet Patient.

Han greb hendes Haand, bedækkede den med Kys og svor, at nu havde hverken Død eller Grav længere noget Skrækkeligt for ham, da han kunde døe med Bevidstheden om, at han ikke var hende aldeles ligegyldig.

Sophie søgte svagt at trække sin Haand fra ham, men han holdt fast og var allerede midt i en glødende Kjærlighedserklæring, da Lars kom hende tilhjælp, idet han med Draabeslassen i den ene Haand og en med Draaber fyldt Spiseskee i den anden trængte sig frem til Adolf.

„Hvad er det?“ spurgte Denne med et vredt Diefast.

„Kloffen er saamange, at De atter skal have Deres Draaber,“ fortalte Lars med en trofskyldig Mine.

„Nei vist ikke, den kan ikke være saamange endnu,“ forsikkrede Patienten med en Tver, som blev forklarlig ved Draabernes affhyelige Lugt.

„Hvad behager?“ spurgte Lars og holdt sit Dre ned imod ham.

„Strup af, din Kjeltring!“ hvisttede Adolf hurtig, „jeg troer Du er forrykt.“

„Sa, saa maa jeg sige det til Doctoren,“ svarede Lars høit; „thi han har sagt, at det vil koste Deres Liv, hvis der forsømmes et eneste Minut med Draaberne.“

„Saa lad mig dø!“ sagde Udolf med en paafaldende kold Resignation.

„D nei, lev, lev!“ bad Sophie, „vær ikke noget Barn, at De vover Livet af Modbydelighed for et Par Draaber.“

„De ønsker altsaa at jeg skal leve? Velan, Sophie, saa nedsluger jeg gjerne Alperne, om det skal være!“

„De indvilliger altsaa selv i at tage dem?“ spurgte Lars forsigtig.

„Tavist, kom bare med dem!“ raabte Udolf, „mit Liv bliver mig nu for dyrebart til at jeg vil vove det.“

Lars jog med et Smil Skeen ind i Munden paa ham, medens Udolf skar et forfærdeligt Ansigt ved at smage dens Indhold og tilsendte ham et lynende Blik.

„Vand, Vand!“ stønnede han saasnart han havde nedsvælget den affhyelige Skesuld.

„Hvad behager?“ spurgte Lars og vendte Dret til.

„Vand!“ gjentog Patientten.

„Der er ingen Brand; det er bare en Bogn, som fjører paa Gaden,“ svarede Lars, som om det paa ingen Maade var ham muligt at høre Befalingen.

Sophie havde imidlertid hentet et Glas Vand og holdt det til Læberne paa Udolf, som tilsendte hende et taknemmeligt Smil.

Lars gik tilbage til Bordet, hældte Eddike paa det omtalte gule Pulver og begyndte at røre det sammen.

Udolf, som følte, at det Terrain, han havde vundet hos Sophie i det Dieblif han for at føie hende nedslugte Draaberne, fuldkommen opveiede Ubehageligheden ved dem, lod naturligviis ikke Fordelen slippe sig af Hænderne; han blev bestandig mere indtrængende i sine Bønner om et afgjørende Svar paa, hvorvidt han var i Besiddelse af hendes Gjenfjærlighed eller ei, medens den stakkels Pige, hvis Tunge fandt sig bunden af den jomfruelige Undseelighed i sit Hjerte ønskede Leilighed til ad den indirekte Veie at kunne give det Ja, som det ikke var hende muligt direkte at faae over Læberne.

Den gamle Lars, der ikke var uden praktisk Erfaring i Henseende til Kjønnen, og som med spændt Opmærksomhed havde fulgt Samtalens Løb, uagtet hans Bevægelser ikke røbede mindste Deeltagelse, syntes at forstaae hendes Forlegenhed.

„Jeg troer saagu nok, at den Smaa har Lyst til at stryge sit Flag,“ samtalede han med sig selv, „naar hun bare kunde finde Paaskud til at gjøre det med Anstand. Han har lagt sig ret om Styrbord paa hende, og giver hende det ene glatte Lag efter det andet, saa det alligevel er hende umuligt at holde sig. Du maa komme hende tilhjælp, Lars! Vil hun saa stryge, saa kan hun bedre sende en Parlamentair og heise det hvide Flag; vil hun derimod klare sig ud af Kampen, saa faaer hun Leilighed til at gjøre Seil og stikke i Søen, hvor han

dog ikke kan forfølge hende i den aftalte Tilstand, hvori han ligger fortoiet der. I sidste Tilfælde gaaer det rigtignok ud over Dig, Lars; men — det har vel ingen Nød med Sneevair i Passaten."

Han nærmede sig nu til Adolf med en linned Klud, hvorpaa han havde smurt det Udrørte, og holdt i den anden Haand et sammenlagt Halstørklæde.

"Hvad nu?" spurgte Adolf med øiensynlig Eyst til at kaste sin Sygevogter paa Døren.

"Det er blot en lillebitte Sennepskage, som Doc-toren sagde at vi skulle have i Nakken fra Kloffen elleve til tolv, for at vi ikke skulle fantasere saa flent til Natten som vi gjorde sidste Nat," fortalte Lars i samme Tone som den, hvori man taler til et sygt Barn.

"Er Du forrykt?" spreg Adolf, hvem Erfaringen fra Vandet til Draaberne havde lært at tale høit, naar Dp-varteren skulde spille døv, saafremt han ikke vilde have den Uleilighed bestandigt at gjentage sine Ord. "Har jeg fantaseret?"

"Gud, kan Herren ikke erindre det?" spurgte Lars og blinkede til ham med Dinene. "De bildte Dem ind at være en Nullepølse, som havde ligget i Presse hele Natten, og sprang omkring efter en Kniv for at skjære Dem selv tværs over og see, om der var noget Fedt i Dem."

Adolf troede at forstaae, at denne Historie gik ud

paa at gjøre Sophie endnu mere ængstelig over hans Sygdom, hvad der blot kunde være til Fordeel for ham, og da han nu ikke kunde skjule for sig selv, at Experimentet med Draaberne havde haft en særdeles god Virkning, og han aldrig havde prøvet hvad en Sennepskage har at betyde, saa besluttede han at benytte dette nye Middel til atter at gjøre et Fremfskridt hos den Elskede.

„Hvorfor,“ stønnede han, „skal jeg vedblive at pine og plage dette elendige Legeme for at fastholde et Liv, hvis skønneste Blomst jeg dog nok kan mærke for stedse vil blive mig nægtet?“

„D, spøg dog ikke saaledes med Deres Liv,“ bad Sophie, „tænk paa, De skylder Deres Skaber Regnskab for det, og besygt det saalænge som muligt.“

Hun rækkede Haanden ud efter Sennepskagen; men Lars holdt fast paa den. „Seg veed ikke,“ sagde han, „om Hr. Howard indvilliger i at jeg lader Dem faae den; for jeg skal sige Dem, jeg har engang svoret paa, at jeg ikke vilde gjøre det mindste Andet end hvad han selv indvilliger i.“

„Aah, jo vist saa,“ raabte Adolf og tilføiede sagtere: „Seg skalde tilviise intet Dieblisk forglemme at tænke derpaa, saafremt Deres Gjenkjærlighed gav Livet Værd for mig; taalmodig og uden Klage skalde jeg underkaste mig enhver Lidelse, hvis det var Dem, Sophie, som

sagde til mig: „Liid, Adolf, og red Dit Liv for min Skyld!“!“

„Liid, Adolf, og red Dit Liv for min Skyld!“ hviskede Sophie bedende, idet hun med den ene Haand bortstrøg hans rige Haarsylde og med den anden anbragte Sennepskagen i hans Nakke.

„Der faldt Flaget,“ mumlede Lars og grinte.

„D, Sophie, hvor lykkelig gjør Du mig ikke med disse Ord!“ jublede Adolf, medens han i sit Hjerte velsignede den første Opfinder af Sennepskager.

Hans Glæde tabte dog snart noget af sin Ildfuldhed efterhaanden som det nye Middel begyndte at gjøre sin Virkning og sove, som om det var en Glød, han havde liggende i Nakken, samtidig med at det tog paa at rumle og skjære i hans Mave, og Sophie blev mere og mere bekymret ved at see ham stedse blive blegere og en Kold Svæd trængte sig frem paa hans Pande.

En inderlig Lyst til at rive Sennepskagen af og kyle den tilligemed Draaberne i Hovedet paa Lars bemægtigede sig ham; men han indsaae, at en saadan Demonstration siebliffelig vilde tilintetgjøre de Fordele, han havde vundet over den unge Pige, da Opdagelsen af at være bedragen, være Gjenstanden for et Gjøglespil, jo upaatvivlelig for stedse maatte sjerne hende fra ham, og han maatte derfor holde sig tappert; han beed Tænderne

sammen af Smerte og svor i sit Indre, at Lars nok skulde komme til at bøde for sine Gavyvestreger.

Disse vare dog endnu ikke udtømte, thi da Lars bemærkede, at den unge Elsker begyndte at blive mere og mere ordknapp og Sophie af Medlidenhed meer og mere kjærlig mod den Lidende, ansaae han det rette Dieblif for at være kommet til at bibringe sin Herre endnu en lille Uergrelse.

Han nærmede sig med et Glas, hvori der var sex Egler.

„Doctoren har befalet,“ sagde han, „at saasnart jeg faae Herren blive mere syg, skulde De have disse Egler paa Hovedet. Jeg kan tydeligt see, Herren er mere syg, og vi maae derfor til at sætte dem paa.“

„Reis til Helvede, dit insame Affskum!“ brølede Adolf rasende, „Du lyver jo værre end Satan selv!“

„Naa, er det Usandhed,“ svarede Lars med krænket Værdighed, „saa er det saamæn ogsaa Usandhed, naar Herren fortæller at jeg er døv.“

„Sturk!“ mumlede Adolf, men vogtede sig dog for at sige mere, i Følelse af, at det stod til Lars at kuldfaste hele hans Plan ved pludselig at blive hørende, hvad han jo alt direkte havde truet med.

Sophie maatte atter optræde mæglende. Hun formanede og bønfaledt Adolf om at seie den tro Ejener istedetfor at saare ham til Gjengæld for hans Omhue, og da Adolf greb den sidste Udflugt, at det dog maatte

blive med Iglerne indtil man havde faaet Bud efter en Barbeer, affkjar hun ham ogsaa den ved at erklære, at hun meget godt kunde sætte ham Iglerne, da hun tidligere havde sat Igler paa sin Broder.

Adolf krympede sig, men saa ingen Udvei til at slippe fri; hun bad jo i sin Kjerlighed's Navn, den Kjerlighed, for hvis Skyld han havde lovet at underkaste sig enhver Lidelse, og hvad Tro vilde hun i Fremtiden fæste til hans Forsikkringer, naar han alt saa tidligt lod hende see, at de kun vare tomme Lyd.

Han vilde altsaa underkaste sig efter endnu at have havt den Uergrelse at maatte forsikre den samvittighedsfulde Pars om, at det var aldeles godvillig at han indvilligede i at underkaste sig den nye Cuur; men fra dette Dieblif fulgte Patientens Dine Dpvarteren med Had og Uengstelse ved enhver Bevægelse, og for hver enkelt Igler afpreskede han Sophie nye Løfter om, at hun vilde komme igjen og besøge ham, ikke nævne ham med et Ord til nogen af hendes Bekjendte, ikke spørge om hans Familieforhold, men med Taalmodighed oppebie den Tid, da han uopfordret kunde indvie hende i dem, ikke at ville ophøre med sine Besøg, selv efter hans Helbredelse, og han opnaaede saaledes Alt hvad han kunde ønske sig til Gjengæld for Draaber, Sennepskage og Igler.

Saa snart Sophie havde faaet disse sidste anbragte,

maatte hun forlade ham, og uagtet han følte, at det stred imod det Passende for en i Diebliffet bøn hørt Beiler, ikke at bønfalde hende om endnu at skjænke ham nogle Minutter, saa undlod han det dog af Frygt for at forlænge sin Smerte mere end høist nødvendigt, og han var ikke langt fra nu at være ligesaa glad ved at see hende gaae, som han for en Time siden havde været ved at see hende komme.

Hun var neppe kommen ud af Døren før Adolf sprang ud af Sengen, rev Sennepsfagen af og greb Lars i Haartoppen.

„Infame Slynge!“ raabte han, „hvoreledes er det Du har seigpinet mig, og hvad er det for nederdrægtige Draaber, Du tullede i mig og som ere færdige at sønderrive mine Indvolde?“

„Naa, naa, kjære Herre!“ stønnede Lars og frigjorde sig for ham, „det var kun en Smule Aloe og Brændeviin, et ypperligt Middel til at rense Maven, og jeg har jo forresten ikke gjort en Smule andet end hvad De selv har indvilliget i. De bad mig om at indrette Alt, saa at den Smaa ikke skulde faae Mistanke om at det var en Comedie, og det er jeg vis paa, hun heller ikke har faaet. Desuden var Herren heller ikke kommet nær saa vidt med hende, naar jeg ikke havde opvartet med Snaps og Kage; thi det var jo kun hver Gang jeg kom tilhjælp, at Sagen fik nogen Fremgang, og jeg

har altsaa ærlig fortjent den Maanedes Løn, De har lovet mig."

„Saa Du troer, jeg ovenikjøbet vil betale Dig for Din Dndskab?" spurgte Uldolf, medens han forgjæves søgte at faae Iglerne fra sine Tindinger, paa hvilke de dannede levende Hængeloffer.

„Ja, det ventede jeg rigtignok," forfikkrede Lars; „men det er det samme, vil De ikke betale mig, saa behøver jeg heller ikke at være døv længere, og den Lille vil bestemt blive grumme glad naar hun ved vort næste Møde opdager, at jeg har faaet min Hørelse igjen, især hvis hun erindrer, at det var ligesaa sandt med Doctoren, som naar De sagde at jeg var døv."

„Du vil altsaa forraade mig?"

„Nei; men naar De ikke vil betale den Sands, De har afkjøbt mig, saa tager jeg den tilbage igjen. Det er det Hele."

„Naa, saa hjælp mig idetmindste tilrette igjen, dit Uffum!" vedblev Uldolf noget mere forsonlig ved Tanken om hvormeget han var i den Gamles Haand; „men vogt Dig for igjen at komme med saadanne Streger, hvis ikke Du vil have at jeg skal curere Dig paa saa grundig en Maade, at Du for stedse taber Lykken til at spille Doctor."

Det var tilviisfe en stor Gene for Uldolf i flere Dage at holde Sengen, for at ikke en altfor pludselig Helbre-

delse skulde vække Sophies Opmærksomhed og gjøre hende mistænksom; men han fandt Erstatning deri, at hun ikke alene aabnede ham sit Hjerte, som han saae langt mere opfyldt af Kjærlighed til ham end han nogensinde havde haabet, men tillige saa at sige blev vænnet til at besøge ham hver Gang hun gik hjemme fra, en Vane, hvorpaa han især byggede sit Haab om at naae Maalet for sine Bestræbelser.

Der var dog endnu en heel Deel Vanskeligheder for ham at overvinde, og iblandt dem var det ikke den mindste at tilfredsstille hende med Hensyn til hele Formen af deres Forbindelse.

Det forekom hende, som ikke var vant til at have Hemmeligheder hverken for sin Moder eller sin Broder, at hun ved uden deres Vidende og Billie at slutte en Forbindelse af denne Natur allerede var gaaet saa vidt, som det paa nogen Maade kunde være tilladeligt, og det første Ønske hun vovede at yttre efter Helbredelsen af hans fingerede Sygdom gik derfor ud paa, at han hos Moderen skulde anholde om hendes Haand.

At opfylde dette Ønske forekom ham som en Umulighed; thi deels var han fast overbevist om, at selv om han meente det alvorligt med sin Kjærlighedsforstaaelse, saa vilde hans aristokratiskke Fader, af hvem han endnu i høi Grad var afhængig, paa ingen tænkelig Maade give sit Samtykke til en Forbindelse, han vilde betragte

Som en Skamplet paa Familieæren; om han forførte en ung og uskyldig Pige „af den simple Stand“, det vidste han var Noget, den høitstillede Fader vilde tilgive med et tvetydigt Smil; men hvis han yttrede Uttraa efter at ægte en saadan, vilde Faderen fordømme og forskyde ham som en Bane for Familien. Deels var hans egne Følelser for hende heller ikke af en saadan Beskaffenhed, at han kunde ønske at knytte Forbindelsen fastere end allerhøist nødvendigt; det havde jo aldrig været hans Tanke paa denne Vej at erhverve sig en Hustru, men kun at „more“ sig, kun at udføre Noget „han havde Lyst til“. At han for at opnaae denne Morfskab, tilfredsstille denne Lyst, maatte fylde en ungs Piges Bryst med Kjærlighed til sig, for at senere, naar Morfskaben var forbi og Lysten tilfredsstillet, den ulykkelige Kjærligheds Kvaler kunne forene sig med de Lidelser, som Skjændsel og Elendighed medfører, det kunde naturligtviis ikke forandre Sagen.

Vel stod endnu den Udvei tilbage, at sœie hende ved at udtale sig for Moderen eller Broderen og derved gjøre hende mere tryk; men han indsaae godt, at hvad han paa den ene Side vandt ved hendes større Tryk, det tabte han igjen paa den anden Side derved, at hendes Slægtninge saa vilde være opmærksomme paa hendes Handlinger og maaskee ved nogle — for ham meget ubekleilige — Advarsler gjøre hende forsigtigere, og naar saa

endelig til Syvende og sidst Forbindelsen skulde brydes, og det maatte jo skee, om ikke før, saa naar han blev fjed af den, saa skulde han bryde med tre Bedragne isledetfor med Een, og det havde han, seig som alle lave Sjæle, ikke Mod nok til at vove.

Der maatte altsaa idelig opfindes nye Udflugter og nye Grunde for at kunne aflaae hendes Bønner paa en saadan Maade, at ingen Anelse om den rette Uarsag til Afslaget kunde trænge sig frem i hendes Tanker.

„Jeg kan ikke gjøre det, Sophie!“ forsikrede han i den kjærligste Tone, „og naar jeg forklarer Dig mine Forhold, vil Du selv give mig Ret. Hvad vilde Din Moder eller Broder sige, hvis jeg, en stakkels Student, hvis hele Fremtid endnu er afhængig af en streng Faders Understøttelse, kom og bad om Din Haand; men med det samme maatte fortælle dem, at saafremt min Fader fik det mindste Nys derom, vilde han paa Grund af min Ungdom fordømme min Kjærlighed som en Daarskab og berøbe mig Midlerne til at arbejde fremad, netop det, hvorpaa jeg bygger mit Haab om engang at kunne kalde Dig min? Vilde de ikke forkaste mit Tilbud og i Fremtiden vogte saaledes over ethvert af Dine Skridt, at det blev os umuligt at træffe sammen, hvorved jeg vilde blive berøvet min skønneste, min eneste Glæde, og den kraftigste Spire til at drive mig frem?“

„Nei, Adolf! det troer jeg ikke,“ svarede hun og

saa ham tillidsfuld ind i Dinene. „Seg troer at Alexander vilde sige: Elsker De min Søster og er gienelsket af hende, saa vær mig en Broder og min Moder en Søn, kom til os i vort fattige Hjem saa ofte De vil, og hver Gang skal Kjærlighed og Venskab møde Dem paa Tærskelen. Dg tro mig, kjære Adolf, det lille og fattige Hjem vil blive stort og skjönt for Din stakkels Sophie naar hun veed, at Du der vil søge Din bedste Glæde, og hvor lykkelig Din Kjærlighed end gjør mig, vil jeg dog være tifold lykkeligere naar den er bifaldet og vel-signet af min gamle Moder.“

„Dg hvis nu denne fordobblede Glæde førte til, at jeg, som ved at rette mig efter min Fader imødeser en lys og glimrende Fremtid, blev standset paa min Bane, saa at jeg i Tiden kom til at byde Dig Trang og Bekymring istedetfor Rigdom, Glands og Ære, vilde Du saa ogsaa gjøre Krav paa den?“

„Hvis det kun gjaldt mig, ja, Adolf, saa vilde jeg ikke frygte Trang og Bekymring i Forening med Dig, thi jeg kjender disse Dunder, som Menneffene kalde dem, men frygter dem ikke; jeg har seet Kjærlighed, Trost og Retskaffenhed staae i et langt rigere Flor mellem nøgne Bægge end i de kostbare Saloner, og veed, at lidende Hjerter slutte sig langt fastere til hinanden end de lykkelige. For mig vilde Valget altsaa være let; men det

gjælder ogsaa Din Lykke; for Dig vilde Sophies Kjærlighed maaske kun have Værd i et Palads, men blive til Byrde i en Braa; hendes Smil og hendes Omhu ville ikke forhindre Dig i at see, at Bæggene vare nøgne og Bohavet simpelt; thi Du er jo vant til al denne Glimmer; altsaa for din Skyld maa jeg trænge mit Hjertes Dnske tilbage og vedblive med Noget, som en Stemme i mit Bryst bebrejder mig som noget Uret. Du er stolt og ærgjerrig, Du vil flyve høit og seer kun Lykke og Glæde i tilfredsstillt Stolthed og Ærgjerrighed, og jeg har ingen Ret til at forhindre Dig deri. Naar den stolte Drn optager den fattige Spurv i sin Rede, saa bør Spurven ikke fordre, at den skal opgive sin Natur og blive som en af de simpleste blandt Fuglene, selv om de derved bedre ville kunne forstaae hinanden."

"D. min Sophie! jeg vidste jo nok, at Du vilde give mig Ret," jublede han triumpherende; „men Lønnen for din Føielighed skal ogsaa blive stor og glimrende; kun Taalmodighed i saa Aar, og al den Glæde, Du nu maa gjøre Afkald paa, skal blive Dig ti fold gjengjældt."

Og nu udmalede han en Fremtid fuld af Kjærlighed og Lykke for hende, medens hun stille, med glødende Kinder og straalende Dine, lyttede til hans Ord, ligesom Den rette Hylde.

Børnene lytte til de deilige Eventyr om Aladdin og hans forunderlige Lampe.

Det stakkels Barn! Det var jo ogsaa kun Eventyr, at han fortalte.

Og de rev hende med sig og forvirrede hendes Tanker; med djævelsk Snildhed bemægtigede han sig hendes Sjæl, bestandigt klamrede den sig fastere til ham, og da den endelig frigjorde sig, da var det — for altid.

Skridt for Skridt havde han forstaaet at lede den fromme Pige bort fra den lige Vej, intet Middel, ingen Skjændighed havde han undladt at benytte for at opnaae sine Hensigter, medens hun vedblev at nære en ubetinget Tro paa hans Kjærlighed, en ubetinget Tillid til hans Retfærdighed.

Men det forhindrede naturligviis ikke, at han, som henhørende til det Køn, der stedsse praler med sin stærke Charakter og skarpe Dømmekraft, sin større Besindighed og herlige Selvbeherkselse, meget godt var til at undskyldes med „Eidskabens Magt“, „Blodets Varme“ og hvad alle disse skjønne Undskyldninger hedde; medens hun, som henhørende til „det svage Køn“ med den bølende Charakter og indskrænkede Dømmekraft, med den ringe Besindighed og fuldkomne Mangel paa Selvbeherkselse, var aldeles fordømmelig.

Saaledes dømme idetmindste de „stærke Mand“, som aldrig kunne beherske sig, hvor det gjælder Kvindes Forførelse, og „de svage Kvinder“, hvis Dyd aldrig har været udsat for nogen Fristelse, og netop derfor er saa aldeles ubesmittet!

Sjette Capitel.

Man yttre ikke sjældent, at der er noget Skjönt ved, at den Sorgfulde og Ulykkelige idetmindste undertiden i Drømme finder den Glæde og Lykke, som er nægtet dem i Virkeligheden; men man forglemmer, at jo skjønnere Drømmen har været, desto skrækkeligere er Opvaagnelsen til Elendighed og Dval, og at det ofte ønsker, at det aldrig mere var vaagnet i dette Liv.

Og tungt er det i Sandhed, naar et Menneskes Skjæbne er saaledes, at det maa foretrække Drømmen med fuld Bevidsthed om, at det kun er et Bedrag, frem for det virkelige Liv med dets nøgne Sandhed.

Sophie var lullet i Drømme, som fyldte hendes Sjæl med Salighed; men efter enhver Drøm følger en Opvaagnelse, og saaledes ogsaa for hende.

Opvaagnelsen ffete dog ikke pludselig og med eet Slag, saa at hun i et Nu kunde overskue sin forandrede Stilling og i selve Fortvivlelsen søge Styrke til at bære den; nei, den ffete langsomt og under en stedsse stigende

Angest, hun saae Drømmebillederne forsvinde et for et, medens en frygtelig Anelse bemægtigede sig hende og forudsagde, at ogsaa det sidste vilde forsvinde og lade hende vaagne op i Graab og Forfærdelse.

Men dog klamrede hun sig lidenskabelig fast til ethvert af dem; først til hans Kjærlighed, og da hun saae den langsomt svinde bort, saa til hans Trost, hans Retsskaffenhed, hans Vresfølelse, og, da hun saae dem alle at opløse sig i et Intet ligesom hans Kjærlighed, saa til Slutningen til hans Medlidenhed.

„O, Du min Gud, min Gud!“ bad hun nu ofte, naar hun i Nattens Stilhed vædede sit Veie med Taa-
rer. „Lad mig idetmindste beholde hans Medlidenhed tilbage af al den Rigdom af Kjærlighed, han engang offrede mig; lad mig ikke tabe den, min sidste, fattige Smule af Lykke, thi saa — o, saa er jeg navnløs ulykkelig, vanæret, forskudt og elendig!“

Men der var ingen Gud, som opfyldte hendes Bøn.

Det var hendes sidste Illusion, at hun endnu var i Besiddelse af hans Medlidenhed, og at denne dog tilsidst vilde lede ham til at gøre al den Uret god igjen, han havde tilføiet hende; men ogsaa denne skulde forsvinde.

Frygten derfor havde hidtil afholdt hende fra at gøre et sidste og afgjørende Skridt: i Kraft af den at opfordre ham til at gøre sin Pligt og befrie hende for offentlig Vanære; men efter at hun den hele Dag, paa hvil-

ken Alexander vandrede omkring fra den Ene til den Anden, for at søge Hjælp, i Stilhed og Tensomhed havde overveiet sin Stilling, indsaae hun, at det ikke længere lod sig udsætte, men at det nu maatte bære eller brikke. Hvorledes end Resultatet vilde blive, saa maatte hun have Ende paa sine kvalfulde Tvivl; de maatte afløses, det være nu enten af Rolighed eller Fortvivlelse.

Det begyndte at skumre, da hun, overbeviist om ikke længere at kunne see at gjøre et eneste Sting, lagde sit Arbejde fra sig, bøiede sig et Dieblisk over den sovende Moder, for at lytte til hendes Aandedræt, og sagte forlod Bærelset, for at gaae over til Udsol.

Endnu en Bøn, inderlig og brændende, som kun den Ulykkelige kan bede den, sendte hun til sin Skaber om at han vilde bøie Forsørerens Hjerte til det Rette, og listede sig sagte og med bankende Hjerte op af hans Drappe.

Da hun traadte ind ad Døren, fandt hun Udsol liggende udstrakt paa Sophaen, læsende i en Roman. Astrallampen udbredte et festligt Lys over det af en mild Varme og Bellugt opfyldte Bærelse, hvis Hyggelighed og Ynde især var solelig for den stakkels Pige, som den hele Dag havde arbeidet i det kolde og skumle Hjem, hvor Dret kun havde den syge Moders Suk og Klager at lytte til.

Her var smukkere og bedre og mere indtagende end

da hun for første Gang betraadte dette Bærelse; men hvor forskjellig var ikke den Modtagelse, hun fandt nu, imod den, hun havde fundet ved hiint første Besøg.

Dengang havde Adolf, skjøndt tilsyneladende syg og kraftløs, hilst hende med et Udbrud af Jubel, medens man syntes ikke selv at vide hvor forekommende man vilde modtage hende; nu derimod dreiede han kun langsomt sit Ansigt om imod hende, gjorde et fortrædeligt Ansigt, idet han i en uvenlig Tone sagde: „Naa, er Du der?“ hvorpaa han atter fordybede sig i sin Lecture.

Følelsen af Forandringen stormede ind paa hende med uærvnelig Magt og hendes Dine fyldtes med Taarer.

„Hvilken Modtagelse Du skænker mig nu, Adolf!“ udbød hun smertelig, „i Sammenligning med den, Du skænkede mig, da jeg første Gang traadte over denne Dørtærskel.“

„See saa!“ raabte han og kastede utaalmodigt Bogen fra sig, „skal vi nu til at have Graad og Bebrejdelser igjen? Det er til at blive rasende over!“

„Nei, nei, Adolf! bliv ikke vred,“ bad hun, „om Erindringen om min flygtige Lykke end afpresser mig Taarer, saa skal den dog aldrig afpresse mig Bebrejdelser mod Dig. Og hvad har jeg igrunden at bebrejde Dig? Saalidt som Du selv kunde gøre ved, at Kjærligheden til mig opstod i dit Hjerte, saalidt kan Du nu gøre

veed, at den atter er forsvunden; den lader sig ikke befale til at komme tilbage, men — desto værre for mig! — heller ikke til at gaae bort. Nei, jeg har kun Bebreidelser mod mig selv, fordi jeg alt for villig lyttede til de Følelser hos mig, som talte for Dig, og over dem forglemte Sædvane, Pligt, Forsigtighed og Ære. Jeg veed det, det er hos mig at Feilen, at Brøden ligger, saaledes vil Verden dømme, og saaledes dommer jeg mig selv; men mit Haab staaer til, at mine Lidelser, mine Taarer og min Anger har udslettet Brøden, saa Gud igien vil forbarme sig over sit stakkels vildfarende Barn og skænke det Fred."

"I al Ewigheid, Amen!" tilføiede Adolf spottende.

"D, forhaan mig ikke, bespot mig ikke," bad hun saaret; "troer Du ikke, at Verden derudenfor vil have Forhaanelse og Bespottelse nok tilbage for den faldne Pige, siden ogsaa Du kaster dit Lod i Vægtsskaalen? Vær god imod den stakkels Sophie og lad hende idetmindste høre eet venligt Ord, modtage eet kjærligt Blik efter en heel Dags, ja en heel Maanedes Nød og Savn, Bekymring og Sorg."

"Nød og Savn, Bekymring og Sorg," vrængede han efter hende, "ja hvorfor Fanden udsætter Du Dig selv derfor? Hvorfor bliver Du siddende og kuffelurer derovre i det kolde Hul og suger paa Labben, da jeg dog har tilbudt Dig Penge nok, til at Du paa min hæder-

værdige Faders Beføstning kunde gjøre Dig Livet behageligt? Hvorfor skaber Du Dig Bekymringer, istedet for som andre Kvinder, jeg har kjendt, at pynte Dig og more Dig? Hvorfor vil Du fordybe Dig i Sorg over min Kulde, istedetfor som andre Kvinder med Laster at lade den ene Fugl flyve for at fange sig en anden? Hvorfor gjør Du alt Dette? Jeg veed da, at jeg ingen Skyld har deri."

"Min Gud!" jamrede Sophie hændervridende, medens en dyb Rødme bedækkede hendes Kinder, „saa dybt er jeg altsaa sunken i dine Dine, at Du sammenligner mig med hine Kvinder. O, saa er mit sidste Haab knust og tilintetgjort."

"Og dit sidste Haab, hvad var det for et?" spurgte han.

"Derom kan Du spørge? — Naar den elendige Drøm vælter sig i Støvet og Menneskets Fod truende svæver over den, maa dens sidste Haab da ikke være, at det Hjerte, som banker over denne Fod, vil ynkes og holde den tilbage? Jeg er kastet i Støvet og din Fod svæver truende over mig, men jeg satte mit Haab til din Medynk, da jeg ikke længere kunde sætte det til din Kjærlighed. — Jeg er forført og vanæret, og hvis Du ikke som en retskaffen Mand træder imellem og erklærer Dig for min Moder og Broder, gjør mig til din Hustru uden Hensyn til din mere eller mindre glimrende

Stilling, da vil min Skjændsel om kort Tid ikke længere kunne skjules, da har Du knust Drmen, som krymper sig ved din Fod."

"Er Du gal?" spurgte han kort.

"Nei, Adolf; men jeg var det saalænge jeg endnu nærede det mindste Haab, saalænge jeg endnu troede, at Medlidenheden med en Skabning, hvis Fred og Livslykke Du har tilintetgjort, skulde bevæge Dig til det, som Kjærligheden ikke har formaaet at bringe Dig til. Nu har Du givet mig min Fornuft tilbage, nu, da Du ikke længere behøver mit Vanvid."

"Belan, saa brug dog idetmindste den Fornuft, Du giver mig. Gien af at have bragt Dig tilbage!" raabte han og stampede i Gulvet. "Indseer Du da ikke, at jeg, som henhører til en af vore første Familier, umuligt kan gaae hen og gifte mig med saadan en lille Haandværkerdatter, som Du; at hele den dannede Verden vilde raabe Af og Bee over en saadan Skandale; at jeg ikke kan ønske at ægte en Pige, til hvem min Kjærlighed for længe siden er fløiet bort med Bildgjæssene, og at endelig hverken din *„Skjændsel“* eller din *„Glendighed“*, som Du udtrykker Dig, vedkommer eller rører mig i mindste Maade? — Men man skal ikke kunne sige, at Adolf Howard har skilt sig paa nogen skammelig Maade fra en fordums Elskerinde, og jeg vil derfor gjøre Dig et Forslag: Hvis der imellem din dydsirede

Hr. Broders Venner eller Bekjendte er en Muursvend eller Tømmersvend, som vil gifte sig med Dig, naar Du kan bringe ham nogle Hundrede Daler i Medgift, saa tag Du ham jo før jo hellere, og jeg betaler Medgiften."

Den dybe Rødme, som før bedækkede Sophies Kinder, var bleven afløst af Dødens Blegghed, og det var kun ved at støtte sig imod et Meubel, at hun formaaede at holde sig opreist.

"Seg har nok læst et og andet Sted," hoiffede hun langsomt, „at iblandt de Fornemme gistede undertiden den Ene den Andens Frille, for at opnaae Fordeel, Hæder og Værdigheder; men i den simple Stand findes ingen Saadanne. — Og hvad vedkom det ogsaa mig, om der fandtes Saadanne? Det er jo kun Dig, Dig, som mit Hjerte har omfattet med al sin Varme, al sin Kjærlighed, jeg ønskede at fastknytte min Tilværelse til. Men det er forbi; jeg er forskudt, forskudt med min Bænk, mit blødende Hjerte og — mit usødte Barn!" — Den møjsommeligt tilkæmpede Styrke svigtede hende, hun sank ned for hans Fødder, hævede de solbede Hænder op imod ham og bad: „O, Adolf, for vort usødte Barns Skyld, hav Medlidenhed med mig, Medlidenhed med det!"

Det tumlede udenfor Døren, og før Adolf kunde

svare eller Sophie forlade sin Stilling, blev Døren revent op og Abolfs tre Benner stormede ind i Bærelset.

„Guder!“ raabte den Ene og blev staaende som forstenet. „Hvad seer jeg? Har vor gode Abolf dog ikke vundet de otte Flasker Champagner, han har været saa forlegen for at komme til at betale?“

„Tillad, min Tilbedelsesværdige, at jeg hjælper Dem ud af denne ubekvemme Stilling,“ bad den Anden og bøiede sig ned mod Sophie, som forfærdet sprang op og traadte nogle Skridt tilbage.

„Du er dog en rigtig Filou!“ skreg den Tredie til Abolf; „Du opnaaer det, Du vædder paa, at faae den Smaa til at besøge Dig, og nægter det for os, for at kunne bryde dit Løfte om at deeltagiggjøre os i dine Glæder.“

„Vær ikke bange, min Smukke,“ vedblev Den, som havde nærmet sig til Sophie; „Abolf bliver ikke skinsyg, og fortjener forresten, om De gjorde ham gal af Skinsyge; thi han er bestemt en ligesaa falsk Elsker, som han er en falsk Ven. Der parerede han med os for sex Maanedes siden, at han nok skulde faae Dem til at besøge sig, og da at lade os profitere af Deres behagelige Selskab, og senere gaaer han og holder os for Nar og siger, at det ikke har været ham muligt at vinde Bæddemaalet.“

„Jeg — et Væddemaal?“ spurgte Sophie skjælvende og med vidt opspilede Dine.

„Ja,“ vedblev den snaksomme Ben, „vi væddede om otte Flasker Champagner, dem han ti Gange senere har tilbudt at ville betale, medens vi derimod bestandigt paa tvang ham nye Terminer, for at kunne vinde, saasom vi satte mere Priis paa Deres skønne Dine end paa den bedst forsynede Biinkjælder.“

Udolf syntes at blive greben af Medlidenhed med den ulukkkelige Pige. „Hør ikke efter, Sophie; tro Dem ikke,“ bad han midt under Bennernes Støi.

„Hallo, der er Lars,“ raabte en af dem; „han skal gaae til Bekjendelse. Hvorlænge har din Gæsthy af Herre modtaget Besøg af denne skønne Dame?“

„Aah,“ svarede Lars, „kun siden den Tid, da han spillede syg, medens jeg maatte sige til Dem, at han var paa Landet hos sin Fader.“

„Spillede syg!“ gentog Sophie, idet hun trængte sig frem til Lars og greb ham ved Armen, „og De er ikke død?“

„Nei,“ svarede han forbløffet, „ikke siden den første October, da min Herre ophørte at betale mig for at være det.“

„Altsaa bedraget!“ sagde Sophie med bævende Læber og traadte hen for Udolf; „bedraget for min Hjertefreb, min Livshyffe, min Ære. Farvel, Udolf Howard; jeg

forlader Dig vancæret, men dog ikke saa vancæret, som hvis jeg endnu blev din Hustru!"

Adolf stod bleg og med sammenbidte Læber, og Bønderne vege forundrede og med spørgende Blikke til hinanden tilside, medens Sophie langsomt og nedbøiet forlod Bøerelset.

Mekanisk tilbagelagde hun den korte Vej til sit Hjem, og ligesom Broderen havde gjort nogle saa Minutter før hende, saaledes sneg nu ogsaa hun sig lydløs igiennem det forreste Bøerelse, traadte ind i det næste, lukkede Døren forsigtig og sank ned for sin Broder, paa hvis Knæ hun støttede sin Pande og brast i en frampagtig Graad.

„Min arme Søster!“ hviskede han og lagde sine kolde Hænder paa hendes Hoved, „veed Du allerede Alt?“

„Jeg veed det! Men Du? Hvorfra veed Du det?“ spurgte hun og kastede et forfærdet Blik op paa ham.

„Skulde jeg ikke vide, at alle mine Haab ere knuste; jeg, som en heel lang Dag igiennem har modtaget det ene smertelige Slag efter det andet? O, Sophie; vi ere fattige og elendige, som vi aldrig vare det før denne Dag.“

„Fattige?“ gentog hun med en smertelig Bætt. „Hvad har det at betyde at være fattig, at lide Kulde og Nød, saalænge man kun har sin Hjertefred tilbage?“

„Nei, Alexander! Vi ere mere end fattige og elendige; thi vi ere foragtede og vanærede.“

„Vanærede!“ raabte Alexander og sprang op, som om man havde kastet en giftig Snog i hans Skjød.

„Du veed det altsaa ikke?“ vedblev hun uden at forandre sin knælende Stilling. „Du veed altsaa ikke, at din lille Søster har været Legetøi for en Bedrager, som vandt hendes Kjærlighed, og som hun endnu elsker som Hunden den Herre, der mishandler den; veed ikke, din Søster har løiet for Dig og bedraget Dig; veed ikke, at din Søster er forført, forskudt og vanæret!“

„Ulmægtige Gud! Er Lidelfernes Bæger da endnu ikke udtømt af mig!“ skreg Broderen og stirrede som en Banvittig paa hende. „Hvad er det dog, Du siger, Barn! vil Du knuse mit Hjerte?“

„Jeg siger Sandheden! Man har tilintetgjort min Fred, min Lykke, Kold og haanende stødt mig fra sig og ud i den Verden, som atter vil modtage mig Kold og haanende; jeg er eensom og forladt; intet venligt Ord vil mere lyde til den faldne Pige, ingen venlig Haand være udstrakt mod mig.“

„Dg har Du da ikke længere mig tilbage?“ spurgte Alexander og greb begge hendes Hænder. „Eller er jeg ogsaa i dine Dine blevet saa Lidet, at jeg regnes for Intet?“

„Dig, Alexander?“ hulkede hun og løftede sit taare-

vædede Ansigt op imod ham. „Vil da ikke ogsaa Du fordømme og forstøde den Faldne?“

„Nei, aldrig, aldrig!“ forsikkrede han. „Lad dem, som ere glade og lykkelige, som aldrig have prøvet, hvad det er at lide og see alle sine Forhaabninger bryde, lad dem fordømme og forstøde hinanden i taabeligt Hovmod; men vi, hvis hele Gie nu bestaaer i at tilhøre hinanden, lad os to Forskudte slutte sig fast til hinanden, maaskee vi saa dog kunne holde os opreiste, medens den hele Verden søger at træde os ned; men svigte vi hinanden, kommer hver af os til at staae ene for sig, saa er det ude med os, saa gaae vi under i Strømmen.“

„Du tilgiver mig?“

„Ja, Sophie! Og Gud give, at jeg engang maa faae en ligesaa fuldkommen Tilgivelse, naar jeg for Hans Throne skal aflægge Regnskab for min Handlemaade, som netop er den, der har bragt os paa Bunden af al menneskelig Jammer. — Staa op, Sophie, reis Dig; det er ved mit Bryst og ikke ved mine Fødder, at Du har din Plads.“

Han reiste hende, trykkede hende kjærligt til sit Bryst, kyskede hendes Pande og klappede hendes Kind, medens hans Taarer faldt som en til Smerte indviende Daab paa hendes Hoved.

Et Skrig og et tungt Fald ved Døren skrækkede dem fra hinanden.

Forsærdede ilede de Begge hen til det Sted, hvorfra Lyden kom; — det var deres Moder, der havde forladt sit Leie for at lytte til deres Samtale, og som nu laa aldeles bevidstløs paa Gulvet.

Med stor Forsigtighed bragte de hende igjen iseng, og da de vare bange for, at Sorgen skulde dræbe den allerede af Sygdom og Elendighed affræstede Kone, bleve de siddende ved hendes Leie i en ængstelig Spænding. Det varede kun nogle faa Minuter, inden de saae, at de idetmindste foreløbig kunde være rolige; men Enhver, som nogensinde har befundet sig i en saa piinlig Stilling, vil kunne indsee, at disse Minuter forekom dem ubeskrivelig lange.

Efter nogle faa Diebliffes Forløb slog den dybt nedboiede Moder, som allerede antydet, paany Dinene op, og sættede dem først med inderlig Kjærlighed paa sine Børn, men lukkede dem strax igjen.

„Kjære Moder!“ udbrød Alexander og Sophie paa eensgang høist forskrækkede.

„Kjære, elskede Børn!“ svarede Moderen med et vemodigt Smil, „J behøve ikke at være bange for, at jeg atter skal besvime; nu er det overstaaet. Jeg lukkede kun Dinene, fordi jeg ikke havde Mod til at beskue Virkeligheden, den Fremtid, der venter os. Stakkels Alexander! Hvad er der blevet af dine store Planer,

Den rette Hylde.

af dit freidige Haab? Du er ung; men det, Du i et forholdsvis kort Tidsrum har oplevet, har beriget Dig med Alderdommens dyrtkjøbte Skat, en bitter Erfaring: for Dig er Illusionernes Tid forbi. — Og dog er Du endnu langt mere til at beklage end din Broder, Sophie; han har kæmpet troligt, og om han end ikke har seiret, om han end maa indsee, at han ikke er skabt til at virke i den Retning, som hans ærgjerrige Dromme foregjøgledede ham, var den ham af Naturen anviste, behøver han dog ikke at opgive Troen paa sig selv; han er sig bevidst, at der endnu staaer en Vej aaben for ham; hans Værelse er reddet, og han kan see Enhver stift i Vinene uden at rødme; — men det kan Du ikke, Sophie; ak, Du har ikke kæmpet!”

„D, Moder, Moder!” udbrod Sophie hulkende, idet hun kyskede den syge Kone paa Haanden.

„Kjære Moder,” sagde Alexander nu med Taarer i Vinene, „Du maa ikke nære nogen Tvivl om, at min stakkels lille Søster har kæmpet; thi det er jeg fast overbevist om, at hun har, og heller ikke maa Du gjøre hende Bebreidelser, fordi hun er bukket under i Kampen; thi enhver saadan Bebreidelse rammer og maa ramme mig. Jeg var jo min Søsters naturlige Beskytter, og din Svagelighed gjorde mig det dobbelt til en Pligt at være det; men jeg forstod hende ikke; jeg var ikke istand til at læse i hendes Hjerte; jeg indsaar ikke, at hun

trængte til Kjærlighed. Al, mine ærgjerrige Drømme gjorde mig blind for Kjærlighed og Benskab og døv for dens velmeente og i Sandhed gode Raad; jeg vandrede rast fremad paa den Wei, der efter min Mening skulde føre mig til Lyffens Tempel, og om jeg end ikke undlod at tænke paa Eder, mine Kjære, om jeg end indrømmede Eder prægtige Boliger i det Jecpalads, som jeg i mine Tanker opførte, var det dog ubarmhertigt af mig at udsætte Eder for Nød og Glendighed; det var utilgiveligt af mig at berøve min lille Søster alt Selskab, endog mit eget; thi jeg ansaae det for min Pligt at beskjæftige mig med Andet end hende! Naar Du badler Sophie for hendes Svaghed, er det derfor mig, din Dadel rammer, kjære Moder; thi jeg er Mand; jeg skulde have været stærk; men jeg har været svag, og det er min Svaghed, der har gjort os Alle ulykkelige!"

"Jeg vil hverken gjøre Dig eller Sophie Bebreidelser, min Dreng," svarede Moderen, idet hun udstødte et dybt Suk. "Herren har villet ramme os tungt, og hans Villie skee! — Men, kjære Børn, hvad skulle vi nu leve af; — thi om man end ikke har Meget at leve for, ffyllder man dog Borherre at opretholde Livet, — ikke sandt?"

"So tilviise, Moder," svarede Alexander, "men . . ." Moderen afbrød ham.

"For min egen Skyld spørger jeg ikke derom," ved-

blev hun. „Mine Dage ere forhaabentlig talte; hvad jeg trænger til, er Hvile, og den vil jeg vistnok snart finde. Men I, mine elskede Børn, hvorledes skal det gaae Eder? I have jo Ingen, til hvem I kunne henvende Eder om Raad og Bistand, Ingen, som I kunne stole paa!“

„Du tager feil, kjære Moder,“ svarede Alexander roligt. „Saa hjælpeløse, som Du befrygter, vil Du dog ikke efterlade os, naar Du engang — Gud lad det blive om lang Tid! — gaaer bort fra os!“

„Hvad mener Du?“ spurgte Moderen.

„Det skal jeg sige Dig,“ svarede Alexander. „Du bemærkede nylig, at mine seneste Erfaringer havde gjort mig gammel; det vil jeg ikke haabe, at de have; jeg vilde være meget ulykkelig, dersom min Arbeidskraft havde forladt mig. Men det har den med Guds Hjælp ikke! Modnet mig til Mand have mine bittere Erfaringer; de have lært mig, hvad der er min rette Hylde; paa den vil jeg for Fremtiden udelukkende søge min Plads, og heldigvis er der en Mand, der vil hjælpe mig med at finde denne.“

„Og det er?“ spurgte Moderen.

„Det er gamle Homann,“ svarede Alexander, „og jeg forsikker Dig, Moder, det er med den dybeste Ærbødighed, at jeg nævner hans Navn. Han gjorde mig engang et Tilbud, der var beregnet paa at gjøre mig lykkelig, og som burde have gjort mig lykkelig; men istedetfor

med Glæde at modtage det, lønnede jeg den brave gamle Mand med at omtale det Haandværk, som han betragter med Erbødighed, og ligeoverfor hvilket jeg havde Grund til at nære den samme Følelse, da det endog havde skjænk-
ket mig mere end det Nødvendige til mig og Mine, med Haan og Ringeagt. Jeg var, som sagt, dengang for-
blindet af min Ergjerrighed og handlede som en Daare. Som en Følge af min Dpførsel imod Homann erklærede hans Laugsbrødre sig eenstemmig uvillige til nogensinde at tage sig af mig, hvorledes det end gik mig; den gamle Mand selv var den Eneste, der bar over med en Ung-
lings Feberphantasier, — thi han ansaae mig for syg, og det var jeg virkelig; — han sagde, at han ikke vilde affjære mig Veien til Forbedring, naar jeg engang for Alvor angrede. Nu angrer jeg; min Anger er oprigtig, og jeg vil henvende mig til den gamle Hædersmand og bede ham om Raad og Bistand; han vil forstaae mig!"

"Du vil altsaa igjen tage fat paa Professionen?" spurgte Moderen forbauset.

"Ja, Moder, det vil jeg!" svarede Alexander med Fasthed.

"Og dine rige Søner, dine glade Forhaabninger, min Dreng?" vedblev Moderen.

"Kjære Moder," sagde den unge Mand med et svagt Smil, "jeg maa indstændigt bede Dig om ikke paany at smigre min Forsængelighed. Min Sygdom er vel for en Deel gaaet over, men ganske helbredt føler jeg mig

dog ikke endnu, og et Tilbagefald kunde medføre meget sørgelige Følger. Mine „glade Forhaabninger“ have hidtil kun beredt mig og mine Kjære bitter Sorg; dem vil jeg derfor sige Farvel for evig, og mine „rige Evner“ kunne maaskee for Fremtiden, ligesom før, skænke mine Vgemænd og mig selv en lille Smule Fornøielse; men Mere — det veed jeg af Erfaring — kunne de ikke udrette. Min „rette Hylde“ er Stillaadset; naar jeg staar paa det med Muursteen, kan jeg fyldestgjøre mine Forpligtelser, og jeg veed med Visshed, at de vilde forblive uopfyldte, dersom jeg atter satte mig ved Skriverbordet og greb Pennen for at tolke mine Ideer med Ord. Derfor vil jeg endnu imorgen henvende mig til gamle Hermann; jeg har allerede været hos ham idag; men men jeg var ikke saa heldig at træffe ham.”

„Dg har det da ikke kostet Dig nogen Overtvælbelse at fatte en saadan Beslutning?“ spurgte den kjærlige, men svage Moder med Taarer i Øinene.

„Jo, Moder, det har det,“ svarede Alexander oprigtig. „Det varede længe, førend jeg kunde bekvemme mig til at foretage mig et Skridt, der efter min Mening var ydmygende; men til al Lykke indsaar jeg, at der ikke kan tænkes noget mere ydmygende for en Mand end — det være sig af hvilke Grunde, det vil — at undlade idetmindste at anstille Forsøg paa at ernære dem, som Forsynet har betroet til hans Varetægt. Jeg maa imidler-

tid tilstaae, at jeg endnu da jeg kom hjem var raadvild; det mislykkede Forsøg, jeg havde anstillet hos gamle Homann, havde gjort mig modløs, og jeg vidste ikke ret, om jeg skulde gjentage det. Nu ere alle Betænkeligheder vegne fra mig; jeg har jo nu ikke alene min Moder og Søster at virke for; naar min Søsters Barn kommer til Verden, vil det ogsaa trænge til en Forsørger, og imorgen aflægger jeg atter min forhenværende Mester, som jeg aldrig burde have forladt, et Besøg!"

"Alexander!" udbrød Sophie hulkende.

"Ja, min kjære, elskede Søster," vedblev Alexander med Taarer i Øinene, "jeg har i den senere Tid mere været din Fiende end din Ven; dit Barn skal idetmindste i mig finde en faderlig Beskytter."

"Det er smukt af Dig at tale saaledes, min Dreng," sagde Moderen nu, "men det er dog vist ikke nødvendigt, at Du bringer saa store Offre. Sophies Forsørger vil dog sikkert ikke vægre sig ved — eller kan ialfald, hvis det gøres nødvendigt, tvinges til at yde et passende Bidrag til Barnets Underhold."

"Maafke," sagde Alexander, idet han rynkede Panden.

Dg idet han derpaa henvendte sig til sin Søster, tilføiede han:

"Hvad mener Du, lille Sophie? Troer Du, at den Skurk af egen Drift vil opfylde den Pligt, han endnu kan opfylde imod Dig?"

„Adolf Howard har allerede gjentagne Gange tilbudt mig Penge,“ svarede Sophie, idet hun rødmede dybt, „men jeg har stadigt afflaaet hans Tilbud; thi jeg kan ikke gjøre mig fortrolig med den Tanke, at min Kjærlighed skulde kunne betales med Penge, og nu falder det mig endog dobbelt vanskeligt at modtage Noget af ham; thi jeg veed nu, at han aldrig har elsket mig, . . . at han endog har gjort mig til Gjenstand for et Bæddemaal! Derfor det imidlertid er nødvendigt, vil jeg ikke vægre mig ved af ham at modtage et Bidrag til mit Barns Underhold, saafremt han endnu er villig til at yde et saadant; men i modsat Fald vilde jeg rigtig nok nedigt have, at han skulde tvinges dertil; thi derved vilde min Værdi jo sikkert blive offentlig bekjendt. Naar ogsaa jeg arbejder, kan jeg jo . . .“

„Godt, min lille Søster,“ afbrød Alexander hende her, „jeg veed, hvad Du mener, og jeg agter dine Følelser. Imidlertid vil jeg ogsaa imorgen tale med Herr Howard; et Arrangement kan dog maaskee træffes. — Og lad os nu gaae tilro, — hvis det lykkes os at finde Ro!“

Og det lykkedes dem at finde Ro. De havde jo nu truffet en Aftale, der for Resten af deres Liv knyttede dem tæt til hinanden, og denne Tanke satte dem istand til at nyde Hvilens Bederqvælgelse.

Syvende Capitel.

Alexander sov, som allerede bemærket, godt om Natten; men han vaagnebe tidlig om Morgenens, og det er ganske naturligt, at hans Tanker strax faldt paa de baade delicate og betydningsfulde Besøg, som han skulde aflægge i Løbet af den nye oprundne Dag, der var bestemt til at spille en saa vigtig Rolle i hans Liv.

Skjøndt han var staaet meget tidlig op, var han dog endnu ikke ganske færdig med at klæde sig paa, da det bankede paa Døren.

Noget ærgerlig over at blive forstyrret i sine Betragtninger, vilde Alexander netop til i en vranten Tone at raabe: „Kom ind!“ da Døren blev aabnet, og en Person, som han kun altfor godt kjendte, traadte ind i Værelset.

Det var Jakob Dybbel.

Alexander kæmpede et Dieblis med sig selv, og ders paa vendte han sin Ben Ryggen.

Takob lod sig imidlertid ikke affrække af hans uvenlige Dpførsel, men sagde blidt:

„Goddag, Alexander!“

Den Tone, i hvilken han udtalte disse Ord, syntes at gjøre et formildende Indtryk paa Alexander; thi han vendte sig om og besvarede sin Vens Hilsen; men i samme Dieblis lod det til at falde ham ind, at den Mand, der stod for ham, ikke alene var hans forhenværende Ven, af hvem han endnu ikke kunde beqvemme sig til at troe, han var bleven behandlet paa den rette Maade, men tillige hans lykkelige Medbeiler, altsaa i ethvert Tilfælde hans Fiende. Han blev nemlig først rød i Hovedet, derpaa ligbleg og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Efter nogle faa Minuters Forløb tog Takob atter Ordet.

„Alexander,“ sagde han, „jeg er kommen for“

Nu foer Alexander op.

„For at nyde din Triumph, — for ret at ydmyge mig!“ udbrød han. „Ja, Du havde Ret; Du er en paalidelig Prophet; jeg er ikke kommen paa min rette Hylde, men det er Du. Mine Kampe have kun ført mig til Glendighed; den viser sig for mig fra alle Sider; Du er derimod lykkelig; Du har naaet Maalet paa dit eget Gebeet, ja endog erobret et, der engang var mit! Tilvisse, Du har Aarsag til at være glad; see Dig møet paa min jammerlige Stilling, og fryd Dig!“

„Nei, Alexander,“ svarede Jakob rørt, „det er ikke min Maneer at glæde mig over Andres Ulykke; hvis Du virkelig troer, at jeg er kommen derfor, gjør Du mig blodig Uret; men jeg tilgiver Dig den, da jeg veed, at Du virkelig er ulykkelig. Forinden jeg gjør Dig bekendt med den egentlige Hensigt med mit Komme, maa jeg dog nærmere omtale eet Punct, som Du har bragt paa Bane. Du sagde nylig, at jeg havde gjort Erobringer paa et Gebeet, der engang var dit; det er sandt; men Du maa ikke glemme, at Du selv havde forladt dette Gebeet, førend jeg tænkte paa at occupere det. — Og nu vil jeg sige Dig, hvorfor jeg er kommen. Jeg veed, at Du var henne hos Homann igaar, og hvis jeg ikke tager meget feil, var Du ogsaa hos mig, — ikke sandt?“

„Saa har din gamle Værtinde altsaa dog sladdret af Skole!“ udbrød Alexander ærgerlig. „Jeg tænkte nok, at det vilde gaa saaledes!“

„Du gjør hende Uret, Alexander,“ sagde Jakob rolig, „hun er et mærkværdigt Fruentimmer; thi naar det kniber, kan hun virkelig tie. Det bedste Beviis derpaa er, at hun ikke har fortalt mig et eneste Ord om dit Besøg, uagtet jeg virkelig gif hende stærkt paa Klingen i den Retning, da jeg kom hjem igaar. At Du havde kunnet bekvemme Dig til at gaa op til gamle Homann, overbeviste mig om, at Du nu lod Dig lede af bedre Impulser, end da vi sidst talte sammen, og jeg var næsten

vis paa, at Du lige fra Homann vilde gaae til mig. Mit første Spørgsmaal til min Værtinde, da jeg kom hjem, var derfor, om der ikke havde været Nogen, som ønskede at tale med mig. Den gode Kone, der havde lovet Dig Taushed, vilde ikke rykke ud med Sproget; men hendes Forlegenhed røbede hende, og jeg besluttede at aflægge Dig et Besøg og at gjøre det snarest mulig. Min Tid er nemlig kostbar, da jeg staaer i Begreb med at tiltræde en lang Reise."

"Ja, — jeg veed det; jeg veed det; — Du er i enhver Henseende Bykkens Ungling," svarede Alexander. "Men hvad vil Du mig da egentlig?"

"Jeg vil gjentage, hvad jeg sagde til Dig, da vi først talte sammen; — jeg vil sige til Dig: „Her er min Haand; thi Jakob Dybbel vil altid dele den Fattiges Nød.""

Alexander rynkede Panden, idet han svarede:

"Jeg har allerede sagt Dig, at"

"At Du ikke modtager Almisser," skyndte Jakob sig med at afbryde ham. "Ja, det har Du sagt mig, og det er heller ingen Almisser, jeg tilbyder Dig. Jeg siger kun til Dig med den Aabenhjertighed, der er saa naturlig imellem Venner: „Se, vi To ere for Diebliffet aldeles forskjelligt stillede; Du har Mindre end Du behøver; jeg har Mere end jeg kan bruge. Du gjør mig derfor ligesvem en Tjeneste med at modtage et Laan af

mig, og Du kan være overbevist om, at jeg ikke skal betænke mig paa at henvende mig til Dig om Bistand, naar Bladet vender sig, hvilket jo kan skee, førend No-gen aner!" — Naa, hvad siger Du dertil, Alexander?"

Efter en kort Pause gik Alexander hen til Jakob, greb hans Haand, trykkede den og sagde:

"Jeg takker Dig, min Ven; thi som en Saadan betragter jeg Dig nu atter, og jeg skal aldrig glemme din Godhed imod mig. Mit Hjerte er nu aabent for de blidere Følelser, som kun altfor længe have været banlyste derfra, og jeg indseer, hvor stor min Uret imod Dig, mine Nærmeste og mig selv har været. Dit Tilbud er smukt; men jeg anseer det for rigtigst ikke at modtage det."

"Og hvorfor kan Du ikke modtage det, Alexander?" spurgte Jakob bedrøvet.

"Det er ikke Stoltthed, der bevæger mig til at sige Nei," svarede Bennen, "men den Overbeviisning — eller ialtfald det Haab, at jeg ikke trænger til et Laan. Det er mit faste Forsæt at vende tilbage til min Profession; jeg føler, at jeg, hvad min Arbeidskraft angaaer, kan gjøre det, og jeg smigrer mig med det Haab, at der ikke vil blive lagt uoverstigelige Hindringer i veien for mig."

"Naa, Gud være lovet, endelig er Du da bleven rigtig fornuftig!" udbød Jakob fornøiet. "Ja, Du behø-

ver ikke at være bange for, at Nogen skal forhindre Dig fra at iværksætte et saa fornuftigt Forsæt!"

"Det skal Du dog ikke sige, Jakob," svarede Alexander med et temmelig bittert Smil. "Det er mig bekendt, at den gamle Homanns Laugsbrødre ere blevne saa opbragte over den Ringeagt, jeg i sin Tid viste mit Haandværk, at de ere blevne enige om under ingen Omstændigheder at give mig Arbeide."

"Hvoraf veed Du det?" spurgte Jakob.

"En Mester, hos hvem jeg igaar søgte Arbeide, sagde mig det selv."

"Det er en skammelig, en grusom Beslutning!" udbrød Jakob opbragt. "Har man nogensinde hørt Mage? So, det er nogle prægtige Christne, der træffe en Overeenskomst om at affjære en angrende Synder Veien til Forbedring! — Men ialfald er jeg da vis paa, at gamle Homann ikke har tiltraadt denne Beslutning."

"Nei, det har han ikke," indrømmede Alexander. "Den omtalte Mester meddeelte mig udtrykkelig, at den gamle Homann var den Eneste, som ikke havde villet gaae ind paa den almindelige Beslutning. Jeg vil derfor endnu i Formiddag aflægge den agtværdige Mand et Besøg og anmode ham om Arbeide."

"Den Uleilighed behøver Du ikke at gjøre Dig, Alexander," sagde Jakob Dybbel smilende, "jeg veed med Visshed, at gamle Mester Homann, der naturligtvis hel-

ler ikke er uvidende om, at Du igaar ønskede at tale med ham, idag agter at aflægge Dig en Contravisit."

"Det maa ikke skee!" udbød Alexander ivrig. "For at forebygge det, maa jeg tidligere, end jeg egentlig havde paatænkt, begive mig hen til ham!"

"Dg hvorfor?" spurgte Jakob.

"Fordi det er mig, der har begaaet en stor Uret mod ham; han maa derfor ikke komme først til mig. Igjennem hans Haandværk har jeg fornærmet ham; jeg skylder ham derfor Dpreisning, og den vil jeg give ham!"

"Som Du vil!" sagde Jakob. "Sagen er i og for sig ikke af stor Betydning; men din Beslutning vidner ialfald om, at det Forsæt, Du har fattet, er af en solid Bestaaffenhed; dette vil gamle Homann erkjende, ligesom jeg erkjender det, og det vil selvfølgelig bidrage Sit til at skaffe Dig en venlig Modtagelse fra hans Side. — Men nu maa jeg atter spørge Dig, om Du ikke vil modtage et lille Laan af mig?"

"Dg jeg maa endnu engang takke Dig for din Godhed, min Ven, men — henholde mig til mit forrige Svar," sagde Alexander. "Jeg vil imidlertid haabe, at Du ikke misforstaaer eller miskjender mig. Det er, som allerede bemærket, ikke Stoltthed, der dicterer mig mit Svar; men jeg mener, — og det er mit Haab, at Du vil give mig Ret deri, — at jeg, idet jeg vender tilbage

til min gamle Birkfomhed eller, hvad der næsten er det Samme, begynder en ny, ikke paa nogen Maade bør binde mine Hænder, og et Baand vilde Modtagelsen af dit godhedsfulde Tilbud dog ganske sikkert paalægge mig. Har jeg ikke Ret, Jakob?"

"Jo, min Ven, Du kjender mig tilstræffeligt til at vide, at jeg under lignende Omstændigheder vilde svare det Samme som Du," indrømmede Jakob. "Dg nu er der kun een Ting, jeg har at sige Dig"

Her afbrød han sig selv.

Efterat Alexander i nogen Tid forgjæves havde ventet paa, at han skulde gaae videre, sagde han:

"Dg det er?"

Det lod imidlertid til, at den Sag, som Jakob Dymbel nu ansaae det for sin Pligt at berøre, var af en temmelig delicat Bessaffenhed; thi der henrandt endnu nogle Minuter, førend han kunde bekvemme sig til at komme frem med det, der laa ham paa Hjertet.

Alexander saae sig nødsaget til endnu engang at opfordre sin Ven til at rykke ud med Sproget.

"Hvorfor taler Du ikke, hvis Du virkelig har Noget af Bigtighed at meddele mig, min Ven?" sagde han. "Er Du bange for at saare mig? Anseer Du mig maaſkee endnu ikke for fuldstændig helbredt?"

"Jo, min Ven," svarede Jakob, "det gjør jeg, og jeg maa bede Dig om Forladelse for min visnok utidige

Frygtfomhed. Jeg anseer det for min Pligt at gjøre Dig bekendt med, at at min Forlovede ikke er hjemme idag; hun og jeg have nogle Visiter at aflægge."

Alexander greb Vennens Haand og tryffede den med Barme.

"Tak, Jakob," sagde han, "din Betænkfomhed og Giinselselse vise mig ret, hvilken Ven jeg eier i Dig!"

"Dg nu vil jeg sige Dig Farvel, Alexander," sagde Jakob. "Jeg reiser til fremmede Lande for at berige mig med Kundskaber, for at lære — blandt Andet det, som man altid lærer og maa lære, naar man reiser udenlands: — at der dog er skjønnest i Hjemmet. Jeg kan imidlertid forsikre Dig, at min Vængsel efter at gjensee Hjemmet vil blive forøget ved Bevidstheden om, at jeg der eier en fortrolig Ven, der kjender mig tilbunds og agter mig."

Med et varmt Haandtryk toge de to Venner nu Afsked med hinanden.

Da Jakob Dybbel var gaaet, gjorde Alexander sig island til at aflægge den gamle Homann et Besøg, og det kan ikke nægtes, at det, hans Ven havde meddeelt ham om sin Forlovede, i høi Grad lettede ham Gangen derhen; han var jo nu betrygget imod et Møde, som under de forhaandenværende Omstændigheder ikke vilde have kunnet være Andet end ubehageligt for ham.

Ved at gjenneulæse det Foregaaende have vore meget ærede Læsere allerede erhvervet sig et saa grundigt Kjendskab til den vakkre gamle Homanns Charakter, at vi ikke behøve at spille mange Ord for at skildre den Modtagelse, der blev Alexander tildeel fra hans Side, og Udbyttet af den Samtale, de havde med hinanden.

Med den inderligste Belvillie bød den agtværdige Olding Unglingen Velkommen; med ioinesaldende Interesse og Deeltagelse lyttede han til Alexanders Beskjendelse, og med den største Redebonhed gav han, skjøndt Tiderne virkelig vare vanskelige og Arbeidet knapt, den unge Mand den Beskjæftigelse, som denne saa ivrigt attraaede.

De sidste Ord, som Alexander ved denne Velilighed henvendte til den gamle Mand, vare følgende:

„Den største Lykke, der kunde falde i min Lod, og som De havde tiltænkt mig, har jeg uigjenkaldelig mistet, det veed jeg; men jeg veed ogsaa, at det er mig selv, der har forstjertset denne Lykke, og jeg forsikrer Dem, at jeg ikke er misundelig paa den, som nu nyder den, — at han er og altid vil vedblive at være min Ven!“

Den gamle Mand nikkede bifaldende; der spillede et veemodigt Smil paa hans Læber; men han taug. —

— Alexander havde endnu et Besøg at aflægge i Løbet af denne Formiddag. Det vilde ikke blive saa behageligt som det sidste, det følte han; men Pligten bød ham at aflægge dette Besøg, og han akløb.

Det var ikke desto mindre i en meget mørk Sindsstemning, at han steg op ad de Trapper, der førte til Adolf Howards Bolig, og vi kunne ikke nægte, at han, da han naaede sit Bestemmelsessted, med megen Tilfredsstillelse hørte, at den unge Herre, som han vilde gjæste, for et Kvarteerstid siden var fjørt ud.

Fornøiet ilede Alexander hen for at tage den Skat, som han idag havde vundet — eller gienvundet, — Arbeidet, i Besiddelse; men det var dog hans faste Forsæt, at han endnu samme Aften vilde anstille et nyt Forsøg paa at træffe sin Søsters Forsører.

Ottende Capitel.

(Slutning.)

Hvor var Adolf Howard henne, da Alexander ind-
andt sig hos ham for at drage ham til Ansvar for hans
Opførsel?

Vi ville gøre, hvad den unge Murer ikke kunde
gøre; vi ville opsoge den lettsindige Yngling.

Vi bemærkede i et af de foregaaende Capitler, at
Adolf Howard dog, tiltrods for sin Lettsindighed, blev
noget ilde tilmode, da den unge Pige, som han havde
forført, i hans Overværelse fik at vide, paa hvilken
Maade han havde behandlet hende. Da Sophie var
gaaet, blev det Indtryk, som denne Scene havde gjort
paa ham, dog snart igjen udslettet; det lykkedes hans
Venner at opmuntre ham ved at foreskille ham, at han
endog, naar Alt kom til Alt, havde Marsag til at være
glad over, at han for saa godt Kjob var sluppet fra den
Historie. Det er imidlertid en Selvfølge, at de unge
Herrer vare aldeles enige om, at Adolf nu skulde rykke

ud med Champagnen; den Straf havde han tilfulde for-
tjent ved sin svigfulde Dpførsel imod dem.

Udolf gik med Glæde ind paa alle de Vilkaar, der
bleve ham foreskrevne. Han var Nydelsesphilosoph og
havde derfor Intet imod at betale den ene Nydelse med
den anden. At han netop skulde udrede Omkostningerne,
var ham i Grunden ligegyldigt; thi hans Fader havde
nylig i rigt Maal forsynet ham med Penge, og desuden
havde Sophies efter hans Mening snurpede Stoltthed jo
forfæaaet ham for en temmelig betydelig Udgiot; han
kunde derfor nok staae sig ved at „slippe fra Historien“
ved at give et Gilde for sine Venner, som han jo maatte
tilstaae, at han havde taget ordentlig ved Næsen.

Det blev da eenstemmig vedtaget, at det vakkre Sel-
skab den følgende Dag, saafremt Veiret tillod det, paa
den angerfulde Synners Bekostning skulde gjøre en Ud-
flugt til et af Beværtningsstederne i Hovedstadens Om-
egn og der ved et storartet „Sold“ fejre Udolf Howards
nye og i Sandhed glimrende Triumph.

„Veiret tillod det“, og de lystige unge Herrer satte
sig i Bevægelse saa tidlig om Morgenens, som det vel
var dem muligt, — d. v. s. et Par Timer før Middag.

Det er naturligviis ikke vor Hensigt at følge dem
paa hele deres Tour, at iagttage dem i Overmaalet af
deres Pysstighed eller at lytte til de unægtelig mere platte
end vittige Taler, som de holdt, naar „Nanden“ rørte

dem. Vi ville lade os nøie med at slutte os til dem paa et af de Steder, hvor de gjorde Holdt for at „bede“, og hvor der foresaldt et Dptrin, som de ganske vist ikke havde gjort Regning paa.

Om de unge Mennesker end ikke havde begyndt deres Dag synderlig tidlig, havde de dog anvendt Formiddagen saa godt, og navnlig holdt en saa „varm“ Frokost, at de, da de skulde reise sig fra Bordet, havde megen Nøie med at udføre denne Forretning paa en tilfredsstillende Maade. En af Adolfs Gæster, en ung Mediciner, der unægtelig var et ganske godt Hoved, men som af sin Forlystelsessyge blev afholdt fra at drive det til noget Ordentligt som Videnskabsmand, greb nu sit Glas, i hvilket der var en lille Smule Vin tilbage, og holdt følgende Tale:

„Mine Herrer! Horats siger, som bekendt, etsteds: *In vino veritas!* Denne Glassifers Viisdom er altfor anerkjendt, til at jeg skulde behøve at henlede saa oplyste Tilhøreres Opmærksomhed paa den i Almindelighed; men jeg finder mig dog foranlediget til at bede de ærede Tilstedeværende om at lægge Mærke til, hvilken dyb Moral der ligger i hvert enkelt af de anførte Ord. Digteren siger først: „In“, — og hvor sandt taler han ikke! I Vinen er det unægtelig, at man maa søge Sandheden; udenpaa Glasfen findes den kun sjældent; der staaer ofte: „Første Sort“, hvor der burde staae: „Sidste Sort“;

der seer man — som saa ofte i Livet — et glimrende Navn, til hvilket Indholdets Værd slaaer i en skrigende Modsætning. Dernæst siger Digteren: „Vino“, — og lægger vel Mærke til dette Ord, mine Venner! Kun i Drucns ægte Bled maae I søge Sandheden; alle de Surrogater, man har fundet for Vinen, ere af den Besskaffenhed, at de ikke kunne betragtes som Sandhedens og Wiisdommens Kilder; de kunne være meget velsmagende; men Den, der af en eller anden Grund maa tage sin Tilflugt til dem, uddanner sig ialfald ikke derved til „Sandhedsvidne“. — Endelig siger Horats: „Veritas“! Ja, mine Venner, hvad er vel Sandhed? — saaledes spørger jeg med Pontius Pilatus. Det Spørgsmaal er vistnok ligesaa vanskeligt at besvare nu som for atten- hundrede og adskillige (regne kan jeg ikke idag) Aar siden; men vist er det, at man finder mangfoldige Sandheder i den ædle Wiin, hvormed vor under almindelige Omstændigheder fortræffelige Ven, Adolf Howard, idag har opvartet os, og i hvilken vi have søgt Glemsel for den Synd, som han har begaaet imod os ved at føre os, sine trofaste Venner, bag Lyset. Jeg har saaledes blandt Andet gjort den Opdagelse, at jeg for mit Bedkommende idetmindste ikke vil kunne spise tilmiddag for engang iaften; thi vi ere virkelig blevene ligesaa fuldstændig bespiste som — ja, lad mig kun sige det reentud, — besfjankede. Fremdeles har jeg udsundet, at det maa

være overordentlig vanskeligt at være en stor Statsmand og have den europæiske Egevägts Opretholdelse at sørge for; thi hvor lidet betydningsfuldt mit Legeme end er i Sammenligning med det europæiske Statslegeme, har jeg dog for Diebliffet den største Moie med at opretholde Egevägten i hiint. Nu forekommer det mig dog virkelig, at vi, hvormeget vi end holde af at hengive os til Bacchi Dyrkelse, dog maae holde en lille Smule paa vor Værdighed, og det vilde vi ikke kunne gjøre, dersom vi forlænge vor Udflugt til iasten. Det er klart, at vi endnu maae bringe den kjære Gud adskillige Offre, forinden vi skilles, og jo mere vi blive gennemtrængte af Sandhedens Erkjendelse, desto mindre tilbøielige ville vore Been blive til at yde os trofast Tjeneste; den Styrke, man har i Hovedet, har man nemlig, som bekjendt, ikke paa samme Tid i Benene. Herude er der vel ingen autoriseret og lønnet Vægter, der ved at pibe kan bringe os paa Raadstuen; men til Gjengæld findes her mange Spadserende og Kjørende og iblandt dem vistnok endel ulønnede „Vægtere“, og disse vilde neppe undlade at pibe os ud, naar de saae os dingle. At gjøre Scandale kan jeg imidlertid ikke lide, og jeg tør vel haabe, at De, mine Herrer, ere enige med mig i denne Henseende. Af de anførte Grunde tillader jeg mig at foreslaae, at vi strax begive os paa Hjemveien; thi naar vi ere inde i Byen, kunne vi jo fortsætte vort gemystlige Gilde enten

hos en af de andre Herrer eller hos mig; inden fire Bægge kunne vi gjøre os saa lystige, som vi ville, og skulde vi henad Natten faae en saa svær Ballast, at det vilde grændse til det Umulige for os at varpe os selv hjem, vil der jo ikke være Noget iveien for, at vi denne gang, ligesom saa ofte før, ogsaa for Nattens Bedkommende drage Fordeel af vor Værts Gjæstfrihed. Det er en Selsfølge, at vi ikke behøve at drage alle de Gjæstgiversteder, som vi ynede, forbi, uden at tage Notice af dem; vi maa blot sørge for, at vi beholde en lille Smule Egeværge tilbage, indtil vi i Ro og Mag sidde i et Smuthul, hvor Ingen kan tage Forargelse af os.

— Naa, mine Herrer, hvad sige De til mit Forslag?”

Alle de unge Menneſker havde, som allerede bemærket, drukket temmelig tæt; ja, den gode Mediciner, der havde holdt det ovenfor anførte Foredrag, var maaskee den Eneste af de Tilstedeværende, der endnu var istand til at fremkomme med en saadan Række af dog nogenlunde sammenhængende Ord. De havde imidlertid Alle beholdt saamegen Fornuft tilbage, at de kunde indsee, hvor fornuftigt deres Vens Forslag var, og det blev vedtaget med høie Jubelraab, der bedre end alt Andet viste, hvor hensigtsmæssigt og betimeligt det var.

Efter hvad vi her have anført, ville vore ærede Læsere neppe blive forbausede over, at vi pludselig indbyde dem

til med os at gjæste det med Føie yndede, ved Siden af Charlottenlund liggende Gjæstgiversted „Constantia“.

Her var det meget omtalte lille Selskab nemlig samlet Kl. 5 om Eftermiddagen. Til Være for de unge Menneſker maae vi bemærke, at de, ſkjøndt den unge Mediciners Tale var bleven holdt paa Klampenborg, dog havde ſeet ſig iſtand til at paſſere Bellevue, Skovshoved-Kro, ja, ſelv Charlottenlund uden at give efter for Friſtelsen til at tage derind. Ved Constantia vare de imidlertid blevene enige om, at det dog nok kunde være paa Tiden, at de fik ſig en Kop Kaffe „med en Snaps Rum til“. Vi ſkyldte ikke deſto mindre Sandheden at tilføie, at dette Feſtprogram — ligesom ſaamange andre — var undergaaet en væſentlig Forandring; i det Dieblif, vi atter tillade os at føre vore Læsere ind til de unge Menneſker, havde diſſe nemlig consumeret adſkillige Snapse Rum „med en Kop Kaffe til“.

Som en Følge deraf træffe vi ſamtliche Medlemmer af det lille Selskab i en temmelig beſynderlig Tilſtand. De unge Menneſker havde efter al Sandsynlighed fundet den „Sandhed“ i Vinen, at de burde tænke en lille Smule paa Poesien, da de dog nu engang vare blevene Minervas Sonner; thi deres Blikke vare i Ordets egentligſte Forſtand ſmægtende, og een af dem ſad og nynnede den beſkjendte Strophe:

O, Constantia, lykkelige Dage!“

Bårten, Adolf Howard, greb paa samme Tid med Begeistring sin Snaps Rum og tømte den, idet han tilfaste Himmelen et taknemmeligt Blik og — ligeledes med stadigt Hensyn til, hvor han befandt sig, reciterede de ikke mindre bekjendte Ord af en stor Digter:

„Selv iblandt Constantias gyldne Ranker
Mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Vægelund.“

Den medicinske Faler, eller, om man saa vil, meget talende Mediciner, tog nu atter Didet. Ogsaa han havde aabenbart „bragt Vinens Gud adskillige Dffre“, siden vi sidst traf sammen med ham; thi hans Ansigt var blevet ildrødt; sin Egeværge havde han saa temmelig tabt, og han læspede og stammede mere end sædvanlig; men ikke desto mindre var han det eneste Medlem af Selskabet, — Rudskén inclusive, — der endnu kunde holde sine Tanker nogenlunde samlede. Han fandt sig imidlertid ikke besejlet til at imødegaae nogen anden Bemærkning end den af Adolf Howard givne, vistnok noget besynderlige Anvendelse af Poul Martin Møllers Fjønne Ord.

„Jeg har altid undret mig over den af vor ærede og af os i høi Grad fortjente Vært, Herr Howard, citerede Udtalelse af en berømt dansk Digter,“ sagde han. „Er der da virkelig noget saa faare Mærkværdigt i, at

Manden mindes „Løvet i Charlottes Bøgelund“, naar han befinder sig „iblandt Constantias fulde Ranker?“ Constantia ligger jo lige ved Siden af Charlottenlund. Jeg gaaer — med Tscherning — „endnu videre“ end den ærede Forfatter; jeg mindes ikke alene Løvet i Charlottenlund, men tillige Skovnymferne, — jeg mener naturligviis Sangerinderne „over Stalden“ og i Teltene, og jeg tillader mig at stille det Forslag, at vi aflægge disse Damer et Besøg!“

Rungende Bravoraab hjalp den — vistnok temmelig tarvelige Bittighed, der laae i disse Ord, og Valerens Skaal blev med Begeistring udbragt og — det behøve vi vel neppe at tilføie — med ikke mindre Begeistring — druffet.

Da Adolf vilde føre Snapsglasfset til sine Læber, foregik der imidlertid en pludselig Forandring med ham. Hans Ansigt, der nylig havde glødet af Druens Blod, blev liigblegt; Glasfset faldt ud af hans skjælvende Hænder, saa at „al den heilige Rum“ blev spildt paa den rene Dug, og med vidt opspilede Dine stirrede han paa Indgangen til Haven.

Hans Benner lagde Mærke til hans Forfærdelse og fulgte hans Blikke. De kunde imidlertid ikke opdage Andet end en aldrende og meget elegant klædt Mand, der nylig var traadt ind i Haven, og som nu, efter at

have sagt et Par Ord til en Opvartningspige, lavede sig til at tage Plads ligeoverfor det lille Selskab.

„Hvad gaaer der dog af vor Ven Adolf?“ udbroød Medicineren leende; thi den Forandring, der var foregaaet med den unge Bærts Ansigt, var virkelig pudsig nok. „Jeg troer, Gud hjælpe mig, at han begynder at see Spøgelse ved høilys Dag!“

Adolf mumlede halvhøit:

„Ved alle onde Aander, troer jeg ikke, at Helvede nu sender mig min Gamle paa Halsen!“

Imidlertid havde den aldrengende Herre ligeoverfor gjort sig det saa beqvemt, som det vel var muligt, taget sine Briller frem, tørret dem omhyggeligt af, sat dem paa sin Næse og givet sig til at studere en Avis, som Opvartningspigen havde bragt ham. Det lod imidlertid til, at Avisen ikke interesserede ham synderlig; thi han lagde den snart fra sig og gav sig nu til at betragte sine Gjenboer, hvis temmelig støiende Eyslighed ikke var undgaaet hans Opmærksomhed.

Efterat han i nogle Minuter havde betragtet Medlemmerne af det lille Selskab, soer ogsaa han pludselig op, som om han var bleven stuffet af en giftig Slange. Han satte sig imidlertid strax igjen, tørrede endnu engang sine Briller med stor Omhu, som om han meente, at de havde stuffet ham, og undersøgte derpaa atter sine Gjenboer, og da navnlig Een af disse. Nu lod det til,

at han solte sig sikker i sin Sag; thi han reiste sig og begav sig paa Veien over til de lystige unge Mennesker.

„Det lader til, at den Gamle derovre faaer Lyst til at gjøre os Selskab,“ sagde Medicineren, der ikke havde hørt Abolfs ovenfor anførte Bemærkning. „Han kommer jo herover. Naar, jeg for mit Bedkommende har ikke Noget imod, at vi tage ham paa Glæbetouget; thi saadanne gamle Cavalerer ere ganske udmærkede, naar de faae Noget i Hovedet. De fortælle da de griinagtigste scandaloſe Historier med den ærbareſte Mine af Verden og ere i det Hele taget saa gemyttlige, at et ungt Menneske, der seer og hører paa dem, næsten maa skamme sig over, at han er saa sat.“

Medens den unge Mediciner fremsatte denne Bemærkning, sad Abolf Howard, hvad vore Læsere vistnok kunne fatte, som paa Gløder og ønstede oprigtigt, at enten hans Fader eller han selv var mange Mile borte.

Smidlertid havde den aldrende Herre naaet det Lysthuus, i hvilket de unge Mennesker befandt sig. I det han traadte ind i Lysthuset, tog han høflig Hatten af og sagde:

„Jeg maa bede Dem om at undskyld, at jeg forstyrrer Dem, mine Herrer; men det forekom mig, at jeg saa et bekjendt Ansigt her, — og jeg har ikke taget feil, det er virkelig min Son Abolf, som staaer derhenne!“

Alle de Tilstedeværende fæstede nu deres Blikke paa

den nævnte unge Mand, der stod saa stiv som en Billedstatue og ikke vidste, hvad han skulde sige eller foretage sig.

„Seg vil da haabe, at jeg ikke kommer til Uleilighed, min Søn?“ sagde Conferentsraad Howard med nogen Bitterhed; thi det undgik ikke hans Opmærksomhed, at Adolf befandt sig i en vis Forlegenhed, og denne forekom ham ikke at vidne om, at den unge Mand just havde den bedste Samvittighed.

Forinden Adolf imidlertid fik Tid til at svare, tog den omtalte unge Mediciner Ordet i hans Sted.

„Til Uleilighed? Det maa Herr Conferentsraaden paa ingen Maade troe!“ sagde han. „Det er aabenbart, at Glæden over dette uventede Møde med en dyrebare Person har gjort Deres Søn maalkøs.“

„Seg vil haabe, at det forholder sig saaledes,“ sagde Conferentsraaden, idet han tilfaste sin Søn et betydningsfuldt Blik. Derpaa henvendte han sig ligesom til denne.

„Seg kom imorges til Hovedstaden for at tale med Dig om dine Studeringer, Adolf,“ sagde han, „men da jeg ikke traf Dig hjemme, og da en Karl, jeg traf paa, meente, at jeg neppe vilde træffe Dig idag, besluttede jeg at foretage mig en lille Udflugt til de smukkeste Puncter i Kjøbenhavns Omegn, hvilke jeg ikke i lang Tid havde haft Leilighed til at besøge. Paa denne Maade gaar det til, at jeg er kommen herud, og det glæder mig virke-

lig, at jeg har truffet Dig her. Jeg har altid godt kunnet lide Constantia, og det lader jo til, at Du har samme Smag; jeg vil foreløbig betragte denne Omstændighed som et Bartsel om, at' vi ogsaa uden stor Vanskelighed ville blive enige om vigtigere Ting."

Denne Bemærkning syntes at genere Adolf noget, og Medicineren, der lagde Mærke til hans Forlegenhed, skyndte sig med at sige:

"Men er der ikke Noget, vi maae byde Herr Conferentsraaden? Spisesebbelen er her!"

"Jeg takker Dem meget for Deres høflige Tilbud, min Herre," svarede den gamle Howard, "men jeg har allerede bestilt en Portion Mad, og den vil vistnok om et Døgn blive bragt mig. Det skal imidlertid være mig en Fornøjelse at indtage mit Maaltid i et saa behageligt Selskab."

Adolf, som Synet af Faderen næsten havde gjort ædru, og som med en ganske naturlig Uergrelse saae, at "den Gamle" med stor Opmærksomhed betragtede de tomme Rumflasker, der stode paa Bordet, indledede nu med temmelig stor Rolighed en Samtale med Conferentsraaden. Da denne havde spist sin Portion Skildpadde, sagde han:

"Have de unge Herrer isinde at blive længe ude endnu?"

"Nei, paa ingen Maade, Herr Conferentsraad," svarede Medicineren. "Vi ere paa Hjemveien."

„Meget vel, — saa kan jeg maaskee faae en Plads i Deres Vogn?“

„Ja, med stor Fornøielse,“ sagde Medicineren, der syntes at føle sig kaldet til at være Selskabets Drdsfører. „Jeg vil gjerne sidde paa Bussen.“

„Nei, et saa stort Offer skal De sandelig ikke bringe mig, min Herre,“ svarede Conferentsraaden. „Vi kunne vist meget godt Alle faae Plads inde i Vognen. — Det gjør mig, som sagt, meget ondt, at jeg forstyrrer Deres Fornøielse, mine Herrer, men jeg skal nødvendigviis tale med min Søn, og da jeg har været saa heldig at træffe ham, er det en Selvfølge, at jeg bør benytte mig af denne gunstige Omstændighed og ikke tabe ham affyne, førend han og jeg ere blevene enige om de vigtige Puncter, som jeg har at omtale. — Naar de Herrer forresten ønske at bryde op, er jeg til Tjeneste.“

Det varede ikke ret længe, førend Vognen rullede tilbage til Kjøbenhavn med Conferentsraaden og de unge Menneſker. Disse Sidste vare ikke i synderlig godt Humeur; deres Fornøielse var virkelig bleven forstyrret; thi nu fik de naturligviis ikke Leilighed til at bringe Drifteguden flere Offre underveis, og desuden gif deres glade Forhaabninger om at komme til at tilbringe Aftenen sammen og paa en for dem behagelig Maade — op i Røg.

Bognen holdt udenfor Adolfs Bolig, ved hvilken den unge Mand og hans Fader toge Afsked med deres Reisesæller.

Da Conferentsraaden var kommen op paa sin Sønns Børelse, satte han sig i Sofaen og sagde uden videre Indledning til ham:

„Hør mig et Dieblif, Adolf! Du behøver ikke at være bange for, at jeg skal holde en lang Tale til Dig; thi det er ikke nødvendigt. Hvad jeg idag har seet, har overbevist mig om, at Du er lidenskabelig hengiven til Fornøielser. Naa, derimod vil jeg ikke indvende Noget; unge Menneſker maae mere sig, og jeg har selv i sin Tid moret mig. Kun er det ganske vist, at man bør være meget forsigtig med Hensyn til Valget af sine Fornøielser og til Valget af sine Venner. I begge disse Henseender forekommer det mig nu rigtignok, at Du ikke har anvendt tilbørlig Forsigtighed; dine Venner synes just ikke at være af den Bessaffenhed, at jeg som din Fader kan glæde mig over din Forskjærlighed for dem, og naar Du vil være ærlig, maa Du vist selv indrømme, at det i Grunden er et stærkt Stykke at offere en heel Dag til Drickelag; — thi at Du og dine Venner havde druffet tæt, kunde man see paa Eder.“

„Kjære Fader, . . . det var et Bæddemaal,“ fremstammede Adolf.

„Ja, det forandrer efter min Mening ingensunde

Sagen til det Bedre," svarede Conferentsraaden. „Jeg kan til Nød forstaae, at man, naar man om Formiddagen har begyndt paa at drikke, kan føle sig fristet til at blive ved dermed hele Dagen; men den, der indgaaer et Bæddemaal, pleier dog at være ved sin Fornufts fulde Brug, og jeg forstaaer ikke, at et fornuftigt Menneske kan træffe en Aftale med Andre om at offere en heel Dag til at drikke. — Men jeg er ikke overdreven stræng; noget egentlig Banærende ligger der ikke i, at Du en enkelt Gang har kunnet begaae en saadan Daarskab; — lad os derfor ikke tale mere derom! — I en anden Henseende har jeg imidlertid Grund til at være særdeles utilfreds med Dig. Da jeg før indrømmede, at unge Mennesker maatte more sig, meente jeg naturligviis ikke dermed, at de skulde have Lov til Dag ud og Dag ind at søge Udspreddelser — og intet Andet; naar de bære sig saaledes ad, vil deres modne Alder blive saare glædeløs og deres Alderdom, hvis de endda opnaae den, — en reen Elendighed. Ligesom Skygge er nødvendig, for at Lyset ret kan blive fremhævet, saaledes faaer Fornøielsen ogsaa kun sit Værd ved at danne en Modsætning til Arbejde, — læg Mærke til, at jeg stiller mig paa dit Standpunct, Adolf; thi for mig er Arbejdet ingen „Skygge“. For at skabe sig en Fremtid, som de kunne imodesee med Rolighed, — for endog kun at kunne nyde Fornøielser, for ikke før Tiden at blive overmættede af

den, maae unge Menneſker arbeide. Det Arbeide, ſom jeg forlanger, at Du ſkal præſtere, er nu hverken anſtrengende eller vanſkeligt; jeg forlanger kun, at Du til rette Tid ſkal tage en Examen, om hvilken jeg veed, at Mange, ſom maae hjælpe ſig ſelv frem, med Lethed abſolvere den, og jeg tilſtaaer Dig ſaamange Penge, at Du kan anſkaffe Dig ethvert Hjælpermiddel, ſom Du anſeer for nødvendigt, og endda have Tilſtrækkeligt tilovers til at more Dig for. Og hvormed lønner Du mig nu for min Omhu og for de Offre, jeg bringer Dig? Med ikke at beſtille det Allerringeſte! De Penge, jeg har ſendt Dig, ſiden Du blev Student, har Du viſtnok meget ſamvittighedsfuldt brugt; men jeg veed med Viſhed, at Du ikke har været paa en eneste Forelæſning eller hos en eneste Manudacteur, ſiden Du begyndte at „læſe“ til anden Examen. Og det er ikke engang det Hele; i ethvert af dine Breve har Du forſøgt paa at føre mig bag Lyſet ved at beklage Dig over, at Du neppe kunde overkomme alt det Arbeide, Du havde; — dine Skilbringere af det glædeloſe Liv, Du maatte føre, have endog været ſaa gribende, at din Moder gjentagne Gange ligesfrem har forlangt af mig, at jeg dog ſkulde anmode Dig om ikke at overanſtrænge Dig. At rette ſaadan Anmodning til Dig, anſaae jeg imidlertid for overflødigt, — og med Rette; — det ſkulde da være, at Du „overanſtrængte“ Dig ved at more Dig. Du indſeer nok, at jeg har

Grund til at være vred paa Dig; det er jeg ogsaa; men jeg vil dog ikke slaae Haanden af Dig; hvad jeg hidtil har indrømmet Dig, skal Du ogsaa for Fremtiden faae; men det siger jeg Dig, der maa foregaae en væsentlig Forandring med Dig, hvis vi To igjen skulle blive Venner!”

Adolf gjorde Mine til at forsvare sig; men i dette Dieblis bankede det paa Døren.

„Naa, Herregud, kan man da ikke faae Lov til at tale et Par Minuter med Dig uden at blive forstyrret?“ udbød Conferentsraaden ærgerlig.

Adolf skyndte sig derimod med at aabne Døren; thi han havde ikke Noget imod, at denne Samtale blev afbrudt. Neppe havde han imidlertid faaet Die paa sin nye Gæst, førend han forfærdet foer et Par Skridt tilbage.

Den Fremmede traadte ind i Stuen, da Adolf gjorde Plads for ham.

Det var Alexander Rosky, der, lettere tilmode, end han i lang Tid havde været, var vendt tilbage fra sit Arbejde, men dog var bestemt paa at aflægge det Besøg, som Pligten paabød ham.

Da Alexander fik Die paa de tvende Herrer, studsede han og sagde stammende:

„Er det ikke her, Herr Howard boer?“

„Jo, Adolf Howard boer her,“ svarede Conferentsraaden venlig. „Der staaer han; — Kender De ham ikke?“

„Hm! . . . So, det forekom mig nok, at det var ham,“ . . . svarede Alexander.

Og der opstod atter en Pause.

Conferentsraaden, hvem en Anelse sagde, at han var ifærd med at komme paa Spor efter en ny Historie, i hvilken hans Søn spillede en fremragende Rolle, tog nu Ordet.

„Kjender Du den Herre, Adolf? sagde han.

„Hm! . . . Jeg veed ikke ret,“ svarede det unge Menneske.

„Herr Howard har vist kun seet mig nogle faa Gange; men han vilde dog sikkert gjenkjende mig, dersom her ikke var saa mørkt. Min Søster kjender han imidlertid, desoværre, endnu bedre,“ sagde Alexander.

„Deres Søster?“ udbrød Conferentsraaden forfærdet. „Forklar Dem nærmere, unge Mand! . . . Hvem er De?“

„Mit Navn er Alexander Rosky,“ svarede Studentens Gæst, „og jeg er Muursvend. Hvad en nærmere Forklaring angaaer, veed jeg ikke, om jeg bør afslægge en saadan i Deres Nærværelse; — jeg havde gjort Regning paa at træffe den unge Herre der ene.“

„Jeg er den unge Mands Fader og som en Følge deraf hans rette Bærg, der er berettiget til at lære alle hans Hemmeligheder at kjende,“ sagde Conferentsraaden. „Jeg troer ogsaa at De for Deres egen . . . eller Deres

Søsters Skyld gjør klogest i at meddele mig, hvad det er, der ligger Dem paa Hjertet."

"Hans Fader?" udbød Alexander. "Det er en anden Sag! Saa har jeg ikke Noget imod at udtale mig i Deres Nærværelse, min Herre. Jeg er kommen for at reise en Anklage imod Deres Søn; De skal være Dommer i Sagen, og Deres Søn kan fremkomme med sine Indsigelser, hvis han tør paaftaae, at jeg afviger fra Sandheden."

Dg nu fortalte han med saa Ord, hvorledes den unge Herr Howard under et opdigtet Paaskud havde loffet hans Søster til sig for at forføre hende, — hvorledes han senere havde slaaet Haanden af hende, og hvorledes han endog havde gjort selve hendes Forsførelse til Gjenstand for et Bæddemaal.

"Et Bæddemaal!" udbød Conferentsraaden saa opbragt, at Aarerne souldede i hans Pande.

Dg idet han henvendte sig til sin Søn, tilføiede han: "Det lader til, at Du holder meget af „Bæddemaal“, samt at Du ikke er synderlig fræsen i Balget at dine „Fornøielser“. Du er, som jeg seer, ikke alene en ussel Svirebroder, men endog en lumpen Forsfører. — Har Du Noget at indvende imod Rigtigheden af det, Din Anklager har anført?"

Adolf skjælvede, men taug.

Efter en Pause sagde Conferentsraaden:

„Herr Rosky, De indseer vistnok, at jeg nu trænger til at være ene med min Søn. Jeg skylder Dem imidlertid en Contravisit, og den skal jeg aflægge Dem imorgen. Min Søn veed sandsynligviis, hvor De boer. Jeg respekterer imidlertid enhver redelig Arbejder og ønsker ikke at forstyrre ham; jeg vil derfor tillade mig at spørge Dem, naar jeg uden Gæne for Dem kan træffe Dem imorgen?“

„Imellem 1 og 2, min Herre,“ svarede Alexander. „Undskyld, at jeg er saa ligefrem imod Dem; men jeg kender ikke den Titel, der tilkommer Dem. Tillad mig imidlertid at rette en Anmodning til Dem. Deres Søn er endeel yngre end jeg, og unge Mennesker begaae ofte store Feil. Vær ikke for streng imod ham, min Herre! Jeg selv, som har fordriftet mig til at optræde som hans Anklager, har for ikke lang Tid siden forsynedet mig ligesaa haardt som han; det er nemlig mig, der har gjort ham det muligt at forføre min Søster.“

„Hvorledes det?“ spurgte Conferentsraaden forbauset.

Alexander afslagde nu en oprigtig Bekjendelse af den Brøde, han havde begaaet ved at tragte efter noget Høiere end det, hvortil han af Naturen var bestemt.

Conferentsraaden lyttede med Opmærksomhed til hans Fortælling og sagde derpaa, idet han greb hans Haand og trykkede den med Varme:

„Herr Rosky, Deres sidste Ord have gjort mig til Deres Ven. Jeg vil ikke sige, at jeg anseer Dem for

flabt til noget Høiere end at være Murer; thi en brav Haandværker med Hjertet paa det rette Sted er en Mand, som jeg betragter med Erbødighed; jeg vil kun sige Dem, at jeg agter Dem høit. Med Hensyn til min Søn kan De være rolig; jeg vil kun have, at han — ligesom De — skal indsee, at han har begaaet en Brøde. Og nu vil jeg sige Dem Farvel, min Herre; imorgen, imellem 1 og 2, sees vi i Deres Bolig."

Med et endnu lettere Hjerte, end han havde, da han kom, gik Alexander hjem; hans Dag havde nu i enhver Henseende været vel anvendt.

Conferentsraad Howard var præcis; den næste Dag, imellem 1 og 2, indfandt han sig i Alexanders Bolig. Hans Søn ledsagede ham.

Det varede ikke ret længe, førend han blev bekendt med den unge Mands Moder og Søster, hvilken Sidste i Særdeleshed syntes at behage ham. I nogen Tid dreiede Samtalen sig om ligegyldige Ting; men tilsidst udbrod Conferentsraaden, der var inderlig glad over de fornuftige Svar, som Sophie gav paa hans Spørgsmaal:

"Det er altsaa denne unge Pige, Du har udseet til at være min Svigerdatter, Adolf?"

Adolf gjorde en bekræftende Bevægelse med Hovedet, medens Alexander og hans Nærmeste forbausede udbrøde:

„Deres Svigerdatter?“

„Ja, mine Venner,“ svarede Conferentsraaden, „Adolf er mit eneste Barn, og jeg vil ikke have, at han skal vancere mit Navn. Den Uret, som han har begaaet mod denne unge Pige, kan kun gøres god igjen paa een Maade, og han kan saameget desto lettere vælge denne Maade, som han, efter hvad han har forfikkret mig, virkelig elsker hende og kun har behandlet hende saa haardt, fordi han var bange for, at jeg skulde blive vred over, hvad han kaldte en Mesalliance. Det kommer kun an paa, om den lille Sophie endda kan tilgive ham.“

„O, Herr Conferentsraad,“ hviskede Sophie rødmenende, „det er kun af Kjærlighed, at jeg har hengivet mig til Adolf; ingen Egennytte har . . .“

„Det veed jeg, mit Barn,“ afbrød den gamle Hovward hende. „Adolf har fortalt mig, at han har gjort Dem Tilbud, som mange Andre vilde kalde glimrende, men som De med Føie har betragtet som skjændige og derfor afflaaet. At De har været svag, er sandt; men selv i Deres Svaghed har De lagt en vis Styrke for Dagen; jeg er derfor overbevist om, at De vil gøre min Son lykkelig, naar De bliver hans Hustru.“

„Men, Herr Conferentsraad,“ sagde Alexander, „til-
lad mig dog at gjøre en eneste Bemærkning. Er De

ikke bange for, at Deres Søns Studeringer skulle lide ved, at han indtræder i Ægtestanden?"

"Min kjære unge Ven," svarede Conferentsraaden, "uden at vide det, gav De mig igaar en Lektion, hvoraf jeg har draget Fordeel. Jeg burde allerede forlængst have indseet, at min Søn ikke vilde komme paa den rette Hylde, hvis jeg lod ham studere; men min Uergjerrighed, min Begjærlighed efter engang at see ham indtage en høi Stilling — eller ialfald udrustet med de fornødne Kundskaber til at beklæde en saadan, — gjorde mig døv for Fornuftens Raad. Adolf har nu oprigtig tilstaaet, at han ikke har Lyst til at studere; det er altsaa min Pligt at lade ham betræde en anden Vej, og det falder mig ikke vanskeligt. Mit Guds vil om ikke lang Tid tilfalde ham; det er derfor ganske hensigtsmæssigt, at han itide lærer at bestyre det. Naar han er bleven gift, skal han flytte ud paa Godsset med sin Kone og hendes Moder; — jeg haaber, at det ret snart vil lykkes os at faae Dem fuldstændig helbredt, Madame Rosky. — Hvad Dem angaaer, Herr Rosky, tør jeg ikke drage Dem bort fra en Virksomhed, som jeg anseer for hæderlig, og som gjør Dem lykkelig; jeg vil kun sige Dem, at De, naar De engang agter at etablere Dem, i mig skal finde en Ven, der er rede til at yde Dem al mulig Bistand."

Det er en Selvfølge, at den lille Familie neppe

Finde finde Ord nok til at tolke sin Taknemmelighed, hvilken den gamle Howard dog snart unddrog sig.

De af Conferentsraaden omtalte Arrangements bleve uopholdelig trufne; otte Dage efter bleve Adolf og Sophie viet, og havde der tidligere været alt for mange Skyer paa deres Himmel, var den til Gjengæld senere aldeles klar.

Alexanders Moder blev, som Conferentsraaden havde forudsagt, snart helbredt, og dertil bidrog det ikke lidet, at hun, der i saa lang Tid havde maattet savne enhver Straale af Lyffens Sol, nu frit kunde bade sig i dens blide Solskin.

Alexander selv opgav ikke mere sin Profession og blev lykkelig. Han giftede sig aldrig; men hvergang han var Bidne til sine Nærmestes Lykke, takkede han Gud, fordi han havde faaet Kraft til at vende tilbage til og derved var bleven sat istand til at bringe Andre paa

„Den rette Hylde“.

 Forlæggeren skylder sine Læsere at underrette dem om, at den paa Titelbladet angivne Forfatter kun har skrevet de første 10 Ark (til Pag. 158 incl.) af foranstaaende Fortælling. Da Forlæggeren ubekjendte Omstændigheder i 8 Aar forhindrede Forf. i at fuldføre den, formaaede han (Forl.) en anden, yngre Forf. til at levere en Slutning. Hvorhvidt Forlæggeren har gjort vel heri, eller om det overhovedet er lykkedes denne anden Forf. at bringe „Den rette Skyld“ paa den rette Skyld, maa han overlade til den skjønsomme og overbærende Læser at afgjøre. Han (Forl.) havde ialtfald kun Valget imellem at tilintetgjøre de allerede trykte 10 Ark eller at lade Fortællingen see Lyset i den Skikkelse, den nu har modtaget.

L. Jordan.

